

Marie Dutronc

315

LICITAȚIA SECOLULUI

Colecția

EL

S

EA

Editura ALCRIS

gianninajollys

MARIE DUTRONC

Licitația secolului

ALCRIS

Capitolul 1

– Ce părere ai dacă te-ai duce să-ți petreci câteva zile în Jamaica?

Carole Ann Todd tresări și își ridică privirea spre domnul Roxlet. Nu era sigură că înțelesese bine ce îi spusese acesta.

Așezată la biroul ei, era pierdută în contemplarea fulgilor de zăpadă care dansau dincolo de geam. Era abia noiembrie... Încă cinci luni, de asemenea timp, groaznic... Iarna este lungă la Toronto!

Carole era așadar cufundată în gândurile acestea sumbre și pe punctul de a se înduioșa de propria ei soartă când patronul îi întrerupse reveria.

– Vă rog să mă scuzați. Ați putea să repetați?

– Te întrebam doar dacă ți-ar plăcea să petreci o săptămână într-un hotel nou-nouț, cu bar și piscină, să te bronzezi la soare, înconjurată de o mulțime de tineri eleganți. Firește, însă, dacă nu ești interesată, pot oricând să...

– Așteptați puțin, domnule Roxlet! Eram puțin distrată și am impresia că nu v-am înțeles bine. M-ați întrebat dacă mi-ar plăcea să merg în Jamaica pentru o săptămână, așa este?

– Exact.

– Atunci, înseamnă că am înțeles bine. Jamaica! Spuneți-mi repede, ce trebuie să fac? Să sar în sus de bucurie?

Domnul Roxlet începu să râdă.

– Haide, Carole, să fim serioși, zise el în cele din urmă, așezându-se în fața ei. E vorba de muncă. Dintre toate agențiile de voiaj din Canada, a noastră este cea care se dezvoltă cel mai rapid. Ne-am câștigat reputația făcându-i pe canadieni să descopere noi hoteluri. Datorită nouă, Barbadosul aproape a devenit o provincie canadiană! Același lucru s-a întâmplat cu Insulele Bermude. Acum, este la rând Jamaica. Anul acesta, tema campaniei noastre este: „Toate luminile pe Jamaica”, și toți canadienii se vor rezezi într-acolo.

– Da, știu, dar cum aș putea să vă fiu eu folositoare?

– Plecând în Jamaica, așa cum tocmai ți-am spus.

– Nici nu-mi doream ceva mai bun! Pe când plecare? glumi Carole.

– Nu, Carole, vorbesc serios. Ești inteligentă, ai idei, nu îți este teamă să iei inițiative. Ai dovedit-o la serviciul contabilitate, apoi la departamentul „Călătorii” continuă domnul Roxlet, zâmbind. Ești tânără, Carole, ai tot viitorul în fața dumatăle. Avem nevoie de oameni ca dumneata, dinamici, cu imaginație. În afară de asta, ai simțul umorului, ceea ce nu strică deloc. A venit timpul să-ți folosești din plin talentele. Ai demonstrat deja de ce ești capabilă cu „Inverurie Hotel”, din Insulele Bermude. Ai avut idei excelente pentru broșură, fără să fi pus vreodată piciorul acolo.

– Dar n-am fost *nicăieri*, domnule Roxlet! A trecut abia o lună de când sunt la departamentul „Călătorii”.

– Un motiv în plus ca să începi! Și nu ai de ce să fii neliniștită. Nu-ți încredințez o misiune imposibilă, adăugă domnul Roxlet pe un ton liniștitor. Este vorba, de fapt, de un domeniu pe care proprietarii lui s-au hotărât să-l transforme în hotel. După câte am înțeles, va fi mai degrabă genul de pensiune de familie. Vor ca noi să-i reprezentăm în Canada și în Statele Unite, și trebuie

să punem la punct o broșură și să pregătim o campanie de publicitate pentru ei. De asemenea, le-ar plăcea să organizeze ceva pentru inaugurare, iar nouă ne revine sarcina de a găsi o idee, o temă. Au de aceea nevoie de cineva care să-i îndrume. După câte se pare, ei debutează în industria hotelieră.

– Dar, domnule Roxlet... începu Carole pe un ton îngrijorat.

– Nu este foarte complicat, o liniști domnul Roxlet. Îți voi da chestionarul nostru etalon. Nu vei avea altceva de făcut decât să-l completezi după ce vei fi vizitat hotelul și vei fi aruncat o privire cam peste tot. Străduiește-te să-i cunoști pe proprietari. Vezi ce gândesc ei. Dacă lipsesc unele amenajări indispensabile, cum sunt piscina și barul, de exemplu, spune-le să prevadă construirea lor. Să ia legătura cu un arhitect. În fine, deschide ochii, pleacă urechea, dă-le câteva mici informații confidențiale și completează chestionarul nostru. Am încredere în dumneata, sunt sigur că nu îți vor lipsi ideile. Și în timp ce vei fi acolo, ia-ți câteva zile de vacanță. Dă-ți osteneala să te întorci bronzată!

Domnul Roxlet se ridică de pe scaun și adăugă, cu un zâmbet larg:

– Aș fi mulțumit dacă ai pleca într-o zi sau două. Pregătește-ți valiza și nu uita să-ți rezervi un loc la avion. Vei pune biletul de avion în contul departamentului „Dezvoltare”.

După aceste cuvinte, domnul Roxlet părăsi încăperea fără să-i lase timp Carolei să reacționeze. După treizeci de secunde, revenea cu un formular în mână.

– Este de necrezut câți oameni își închipuie că este suficient să aibă camere de închiriat ca să deschidă un hotel! Ei nu țin absolut deloc seama de toate celelalte probleme: personalul, barul, pregătirea meselor, spălatul rufelor și o mulțime de alte lucruri. Ai întreaga listă în chestionarul acesta. Va trebui să verifici fiecare din aceste puncte și să pui o notă în căsuța corespunzătoare. Îți acord toată încrederea. Nu trebuie să uiți însă că nu va fi vorba despre un hotel de tranzit, ci de un loc de vilegiatură unde oamenii vor sta câtva timp. Asta înseamnă că tre-

buie să le oferi mai mult decât casă și masă: sporturi, tenis, piscină... Nici asta nu este de-ajuns. Trebuie ca locul să aibă ceva unic. Ceva specific, ieșit din comun, de exemplu, sau o vedere panoramică extraordinară, în fine, ceva care să atragă clientela și ce am putea folosi în broșura noastră. Străduiește-te să găsești așa ceva. Și dacă hotelul nu are nimic special de oferit, atunci sugerează proprietarilor să-l creeze în toate încăperile.

– Să creeze ce anume, de exemplu? întrebă Carole.

– Vreau să spun prin asta că este preferabil să exploateze mai curând ceea ce au decât să extindă construcțiile. Se pot imagina vizite turistice dacă există ceva de văzut în regiune sau zile de explorări submarine dacă hotelul nu este departe de mare. În fine, lucruri de genul acesta, vei vedea la fața locului. Mă bizui pe dumneata, Carole, încheie zâmbind domnul Roxlet.

Carole luă chestionarul și încercă să se concentreze asupra listei de întrebări. Dar era într-o asemenea stare de surescitare încât cuvintele îi jucau în fața ochilor. Nu reuși să-și stăpânească mult bucuria și izbucni:

– Când îi voi spune toate astea mamei! N-o să-i vină să creadă! Și apoi, trebuie să-mi cumpăr haine! Într-adevăr, domnule Roxlet, vorbiți serios? Când aș putea pleca?

– Imediat ce vei fi gata. Numai să nu uiți să trimiți o telegramă proprietarului, căpitanul Adam Innes, ca să vină să te întâmpine la aeroport.

Au urmat două zile de activitate febrilă. Carole nu mai știa unde îi este capul, între telefoanele mamei și prietenilor, probarea costumelor de baie – să nu uite loțiunea de plajă – cumpărarea de sandale și de asemenea a unei rochii lungi pentru cazul unei serate strălucitoare, a unei perechi de escarpeni de ultimă modă. Își făcu valiza, o desfăcu, o făcu din nou, de cel puțin zece ori. Nu va fi niciodată gata la timp!

Ziua cea mare sosi. Nespuse de bucuroasă, urcă în taxiul care trebuia s-o ducă la aeroport, în vreme ce Toronto tremura sub o furtună de zăpadă și vântul înghețat de noiembrie.

Capitolul 2

Totul era atât de nou, atât de neașteptat: figurile zâmbitoare și bronzate, abundența și bogăția culorilor, și era abia în holul aeroportului! Contrar a ceea ce își imaginase Carole, căldura nu era înăbușitoare. Era mai curând ca o vară indiană, dar cu un fel de parfum diferit, nedefinit. Jamaica! Era în Jamaica!

Era asaltată și intrigată de toate aceste miresme necunoscute de flori și de fructe tropicale, până la lemnul scaunului care avea un miros deosebit și exotic.

Și vocile acestea melodioase! Încerca să înțeleagă ce spuneau oamenii din jurul ei. Chiar și tânăra funcționară care anunța mesajele la difuzoare avea accentul acesta cântat. Carole stătea cu urechea atentă deoarece i se spusese să ia loc până când va fi chemată. Se pare că domnul Innes telefonase ca să anunțe că era în întârziere. De fiecare dată când difuzorul anunța ceva, ea spera să-și audă numele.

Între timp, admira spectacolul pe care îl avea în fața ochilor. Îți puse ochelarii de soare ca să poată cerceta oamenii fără să pară prea indiscretă.

Femeile erau foarte elegante și Carole trecu în minte în

revistă propria ei ținută: sandale albe cu tocuri înalte, poșetă din piele albă agățată pe umăr cu o curea bleumarin, și rochia de vară cea mai elegantă pe care o avea, din bumbac albastru de nuanța levănțicii, fără mâneci și croită pe corp. Nu avea drept bijuterie decât o broșă care provenea de la mama ei, care îi prindea la gât o eșarfă de mătase albastră și nu purta pălărie. Ținuta ei era în același timp rafinată și destinsă, iar în spatele ochelarilor de soare cu lentile de culoare închisă se simțea misterioasă și cosmopolită. Spera doar ca părul să nu fie prea ciufulit. Îl purta liber pe umeri și îi cădea într-o lungă cascadă castanie, suplă și mățoasă.

„Rafinată, dar destinsă”, își repetă ea cu încredere. În clipa aceea, un bărbat tânăr, uriaș, trecu prin fața ei cu pași mari, ca și cum aeroportul îi aparținea. Purta un șort kaki și o cămașă cu gulerul descheiat, care trebuia să fi fost albă la origine, dar pe care praful o făcea să aibă aproape aceeași culoare cu șortul. Măsura insistent toate femeile, ca și cum avea intenția s-o seducă pe una dintre ele îndată ce va avea un minut liber. Carole nu se putu împiedica să surâdă. El îi aruncă o privire scurtă și încruntă sprâncenele, apoi își continuă înaintarea vije-lioasă. La adăpostul ochelarilor ei de soare, Carole putu să-i admire spatele lat și muscular. „Frumos animal, se gândi ea, dar nu prea îngrijit, este cel mai puțin ce se poate spune!” Părea să se fi rostogolit în praf. „Și mult prea sigur de el pentru gustul meu!” adăugă ea în gând. Dar era într-adevăr foarte frumos. Înalt, dar bine proporționat. Avea umerii atât de lați încât nu i se remarcă talia excepțională decât atunci când trecea pe lângă cineva. Și ce musculatură! Șortul și cămașa dezvăluiau niște mușchi lungi care se încordau sub piele ca cei ai unui cal de curse. Nu, nu ca ai unui cal de curse, se corectă în minte Carole, ci ca ai unui pur-sânge, ai unui armăsar sălbatic care trebuie îmblânzit cu biciul. Părea prea aprig și prea orgolios ca să trăiască în mijlocul cailor de călărie.

Nu își putea desprinde privirea de la acest necunoscut, în timp ce el își croia drum prin mulțime cu un pas hotărât. Arogant... iată adjectivul care i se potrivește, își zise ea. Îl privi cum își deschide drum până la ghișeu, cu un aer nerăbdător și sigur de sine. Toți oamenii bine îmbrăcați se dădură imediat deoparte ca să-i facă loc, speriați fără îndoială de norul de praf pe care îl ridică scotocindu-și buzunarele. Purta șosete care îi ajungeau până la genunchi și care își pierduseră albeața inițială; cât despre încălțăminte, aceasta nu mai avea culoare atât de murdară era.

Cu toate acestea, era un bărbat foarte frumos, trebui Carole să recunoască. Pielea lui era tăbăcită de soarele Jamaicai. Era evident că își petrecea tot timpul în aer liber. Ar fi mult mai drăguț, se gândi ea, dacă măcar cineva și-ar da osteneala să-l convingă să facă o baie!

Difuzorul anunță ceva și, de data asta, Carole își recunoscuse numele. Era chemată la recepție. Se ridică în mare grabă, cu inima bătând cu putere.

Înainte cu un pas sigur, cu înfățișarea degajată a unui agent de voiaj experimentat, încercând să ghicească, din spatele ochelarilor de soare, cine putea fi căpitanul Adam Innes. Era oare domnul acela bătrân cu pălărie panama? Sau bărbatul acela tânăr, cu mustață?

Era necunoscutul plin de praf. El se înclină fără un zâmbet și nu strânse mâna întinsă de ea. Carole nu avea nevoie să fie un fin psiholog ca să-și dea seama că nu era binevenită. Pentru prima dată de la începutul acestei aventuri, avu brusc impresia că săvârșește un abuz de încredere. Nu avea dreptul să fie acolo, nu avea aptitudinile necesare, domnul Roxlet o supraestimase.

Dar nu era vorba de așa ceva, obiectă ea în sinea ei. Debuta în meserie, asta era tot. Desigur, era prima ei misiune în străinătate, dar trebuia să înceapă într-o zi, nu-i așa? Atunci, de ce se simțea vinovată?

– Sunt Robert Innes. Îmi pare rău că am întârziat, dar am avut o problemă pe domeniu și a trebuit să mă ocup de ea înainte de a pleca. Acestea sunt bagajele dumneavoastră? Bun, vă rog să mă urmați...

Avea o voce caldă și bine timbrată, dar tonul lui era tăios și impersonal. Se îndepărtă cu cele două valize ale Carolei, una în mână și cealaltă sub braț, ca și cum era vorba de un simplu ziar. Carole își aminti cât de greu îi fusese să le ridice la Toronto! Dar de ce se arăta oare atât de rece? Putea să simtă unda de antipatie care emana dinspre el, în timp ce mergea în spatele lui. Nu făcea nici un efort ca să-i permită să se țină pe urmele lui.

Afară, în soare, era mult mai cald. Innes se îndreptă fără un cuvânt spre un vechi Land Rover, de o culoare greu de identificat, atât de gros era stratul de praf și de noroi care-l acoperea. Carole era cât pe ce să se oprească brusc gândindu-se cu groază la tratamentul pe care biata ei rochie îl va avea de îndurat. Dar Innes pusese deja valizele pe bancheta din spate și îi deschidea portiera. Aruncă o privire înăuntru: scaunul era și el plin de praf. Se așeză cu hotărâre alături de șofer, nu fără a-și reprima o înfiorare.

El porni motorul cu un șir de detunături care o făcură să tresară.

– Îmi pare rău! strigă el, încercând să acopere zgomotul motorului.

– Cum?

– Toba de eșapament! urlă el. Am pierdut-o pe drum. Trebuie să repar defecțiunea înainte de a ne întoarce.

Plecarea lor nu trecu neremarcată. Carole era atât de jenată încât ar fi vrut să dispară sub podeaua mașinii.

Se angajară curând pe un drum îngust și sinuos, în direcția capitalei, Kingston. Vehiculul ridica nori de praf care se infiltrau peste tot și se depunea într-un strat fin pe frumoasa rochie a

Carolei. Motorul făcea un zgomot asurzitor. Se simți brusc descumpănită, pierdută, părăsită. Și când se gândea că doar cu câteva ore în urmă era încă în siguranță acasă la ea, unde era foarte rece și foarte curat...

O dată îjunși la Kingston, se opriră în fața unui garaj. Un bărbat de culoare, care părea să fie proprietarul, se îndreptă spre ei.

– Bună ziua, Robert, îi spuse el lui Innes. Ghicesc ce te aduce!

Un negru tânăr luă valizele Carolei.

– Tânărul acesta o să vă conducă înăuntru, domnișoară. Puteți să vă răcoriți în timp ce se repară mașina. Plecăm într-o oră, o anunță Innes.

Acestea fiind zise, dispăru împreună cu patronul garajului.

Carole îl urmă pe tânărul care îi ducea bagajele. Casa părea pustie. Când își văzu imaginea în marea oglindă din baie, încremeni. Rochia ei era într-o stare îngrozitoare. Albastrul de nuanța levănțicii aproape dispăruse sub dărele de un bej cenușiu. Pantofii erau și ei plini de praf, ca și poșeta, căreia nu i se mai distingea culoarea. „Începe bine! se gândi Carole. În ce stare voi ajunge oare la domeniu?”

Își scoase rochia cu o strâmbătură de dezgust și începu s-o scuture energic. Se opri imediat, de teamă să nu murdărească baia imaculată.

„O baie... își zise ea. Nu, mai curând un duș, e mai rapid. Și bietul meu păr! Este o catastrofă!”

Era cât pe ce să izbucnească în plâns de necaz.

– Treizeci de dolari! gemu ea. Am cheltuit ieri treizeci de dolari la coafor! Și iată rezultatul!

Ce personaj grosolan! De ce îi impusese o călătorie în asemenea condiții? Și cu ce drept se purta atât de autoritar? Ce îi făcuse ca s-o deteste până într-atât? Sau poate că nu era decât un bătăran, pur și simplu?

– Domnule Innes, sunteți un bădăran! exclamă ea luând oglinda drept martor.

regăsindu-se în fața propriei imagini, nu se putu împiedica să izbucnească în râs. Apoi făcu un pas înapoi și își cercetă cu un ochi critic fața prelungă, silueta zveltă, bine proporționată, și pielea satinată.

„Nimic spectaculos, își zise ea, dar nici chiar atât de rău. Atunci, de ce bărbatul acesta mă detestă?”

La urma urmei, nici el nu era irezistibil. Mai întâi, era prea masiv, și apoi, era prea... avea prea... cum să spună? prea multă putere? prea multă siguranță? Ce importanță avea, cam depășea măsura. Îi lipseau câteva noțiuni despre comportarea în societate. „În orice caz, să nu se bizuie pe mine! Las altora grija de a-l îmblânzi și le urez mult curaj!”

După ce își uscasc și își pieptănase cu grijă părul, curăță baia cât putu de bine, apoi căută în valiză o ținută mai potrivită pentru această călătorie care se anunța agitată. Alese în cele din urmă un șort și o bluză din bumbac galben-pai. Vor fi murdare înainte de a ajunge la destinație, nu își făcea nici cea mai mică iluzie în privința asta, dar cel puțin aveau avantajul că se spală ușor. Nu avea șosete lungi ca cele ale lui Robert Innes... astfel că se hotărî să încalțe din nou sandalele. În privința părului, încercă să-și aranjeze eșarfa într-un fel de turban dar consideră rezultatul puțin satisfăcător. Cu atât mai rău; nu se mai temea de mare lucru, din punctul unde ajunseseră! În consecință, își legă eșarfa în jurul gâtului, într-o manieră ștrengărească.

– Acum este mai bine, zise ea cu voce tare. Și acum, domnule Innes, între noi doi. Sau mai curând între noi trei! Puteți face ce vă place, dumneavoastră și bătrânul dumneavoastră hârb, nu mă mai tem de nimeni!

Ieși din casă cu capul sus și își compuse un zâmbet la fel de strălucitor ca soarele jamaican care își arunca razele neîndurătoare de pe un cer de azur.

Robert Innes abia dacă găsi de cuviință să-i arunce o privire. El îi aruncă valizele pe bancheta din spate a mașinii și veni să-i deschidă portiera fără să rostească un cuvânt.

Carole era foarte hotărâtă să nu acorde nici o atenție manierelor lui repezite și nepoliticoase.

„Poate că are probleme, sau o supărare din dragoste, își zise ea. Sau poate că pur și simplu s-a sculat cu fața la cearșaf! În sfârșit, oricum ar fi, este evident că biata mea persoană nu-l interesează; fără îndoială, are ceva mai bun de făcut. Ei bine, n-are decât să-și păstreze problemele pentru el. Pe mine mă lasă rece!”

Hotărâtă să nu se lase călcată pe bătăture, se aruncă în mașină, cu un fulger sfidător în privire. Rămase uluită.

– Dar ați spălat-o! exclamă ea.

– Era mai mult decât necesar, răspunse el scurt.

Trânti portiera fără menajamente și demară în trombă. Accelerarea brutală o lipi pe Carole de spătarul scaunului ei, ceea ce o făcu să se strâmbe. Ei bine, era promițător! Călătoria se anunța agitată!

Dar îndată ce ajunseră pe drum, el conduse mai liniștit și ea se destinse puțin.

– Avem mult de mers, domnișoară Todd. Așadar, așezați-vă comod.

Pentru prima dată de când se întâlniseră, Robert Innes se întoarse spre ea și o privi în față. Carole fu impresionată de albastrul intens al ochilor lui. Era exact același albastru ca al eșarfei pe care ea o purta în jurul gâtului. Ce contrast uimitor cu pielea lui bronzată. Doamna Innes avea interesul să nu se îndepărteze prea mult de soțul ei, deoarece acestuia probabil că nu-i lipseau admiratoarele!

Se îndepărtau de oraș și acum se îndreptau spre munții care se profilau la orizont. Carole aruncă o privire spre însoțitorul ei, întrebându-se dacă era într-o dispoziție comunicativă sau nu.

Greu de spus. Robert Innes avea privirea ațintită asupra drumului. Ea îi cercetă pe furiș profilul. Nas perfect, foarte drept. Sprâncene negre și dese ca părul... Păr negru, piele bronzată, ochi foarte albaștri, nas drept, și se numea Robert Innes...

„Robert Innes?” Dar ea trebuia să-l întâlnească la aeroport pe un anume Adam Innes! De fapt, domnul Roxlet vorbise chiar despre „căpitanul” Adam Innes, își amintea de asta foarte bine.

– Sunteți fratele căpitanului Adam Innes? întrebă ea pe neașteptate.

– Nu, este tatăl meu. El este cel care a avut ideea aceasta cu hotelul, nu eu. Trebuia să vină să vă întâmpine la aeroport, dar și-a luxat încheietura mâinii și a trebuit să vin eu în locul lui.

Vorbise pe un ton tăios, ca și cum era vorba despre o corvoadă de care voia să scape cât mai repede posibil. Nu își luase ochii de la drum. Carole se simți dintr-o dată nedorită, tot atât de vrednică de milă ca un piscoiaș rătăcit.

După tonul vocii, era limpede că dezaproba ideea transformării proprietății lor în hotel. Asta o punea pe Carole într-o situație deloc comodă, deoarece misiunea ei consta tocmai din a se ocupa de acest proiect. Concluzia aceasta explica evidenta proastă dispoziție cu care Robert Innes venise s-o întâmpine la aeroport. Încercă să caute cuvintele potrivite pentru a afla mai multe fără să-l indispuină, dar în cele din urmă renunță.

– Vorbiți-mi despre hotel, îi ceru ea simplu.

El scoase un soi de mormăit nemulțumit. Carole se gândi un timp că nu va obține un alt răspuns. Apoi, el se hotărî să vorbească.

– Hotelul încă nu există cu adevărat. Suntem proprietarii unui conac imens, practic neocupat, pe care tatăl meu s-a hotărât să-l transforme în hotel. El a pus să se construiască o piscină și a făcut alte câteva amenajări. Apoi a cerut agenției dumneavoastră să trimită pe cineva care să examineze chestiunea.

Aruncă o privire spre Carole, dar expresia figurii lui rămase de nepătruns. Carole simți că i se îmbujorează obrajii. „Mă crede cu siguranță incompetentă!” își spuse ea.

– Singurul aspect pozitiv în toată treaba aceasta, este că îl va ține ocupat pe căpitan. În felul acesta, voi fi liber să conduc plantația cum cred eu de cuviință. Este singurul lucru care contează; restul este secundar. „Ia te uită, ia te uită... Se pare că ține la plantația lui, își zise Carole. Trebuie să fiu atentă. Este punctul lui sensibil. Să mă feresc mai cu seamă să-l bruschez.”

– Unde este situată proprietatea? întrebă ea pe un ton indiferent.

– Dincolo de Mandeville, pe coasta de sud. Este o depreziune de formă alungită care se termină printr-o colină în vârful căreia se înalță conacul. Acesta este foarte mare.

Glasul lui devenise ciudat de blând când vorbise despre domeniul familial. El continuă, fără că ea să fie nevoită să relanseze discuția.

– A fost construit de primul Innes. Pe vremea aceea, numele familiei noastre nu se scria Innes, ci Iñez. Asta se întâmpla în urmă cu trei sute de ani. Căpitanul Iñez a fost rănit în timpul unei bătălii navale. În loc să-l repatrieze, marina spaniolă i-a oferit o concesiune pe insulă. Se pretinde că era deja căsătorit și tată a numeroși copii, în țară. Asta nu l-a împiedicat să se stabilească aici. Și-a ales o soție dintre indigene și a întemeiat o familie.

Robert Innes avu un fel de mic surâs de complicitate vorbind despre strămoșul lui, apoi redeveni tăcut.

Carole se feri să intervină și așteptă ca el să-și reia monologul; dar minutele trecură fără ca el să se hotărască să rupă tăcerea. Îi revenea ei rolul de a relansa conversația, dar ezita. Având în vedere starea lui de spirit, putea să-i sară muștarul la cea mai neînsemnată remarcă a ei. Cu toate acestea, trebuia neapărat să afle întregul adevăr.

– Un hotel într-un conac vechi de trei secole! Este extraordinar! murmură ea în cele din urmă, ca și când își vorbea ei însăși.

Își privi pe furis însoțitorul, ca să se asigure că o auzise.

– Într-un fel, o pensiune de familie de epocă, răspunse el pe un ton amar.

– Dar totul depinde de mobilier, și apoi dacă...

– Conacul este cel care este... și va rămâne așa cum se află, o întrerupse tăios Robert Innes. Căpitanul a cheltuit deja o avere pentru piscină și celelalte amenajări, va trebui să se mulțumească doar cu atât! Hotelul a costat și așa destul de mult.

„Ah, ah! se gândi Carole. Așadar, este o chestiune de bani!”

Se simți dintr-o dată mult mai sigură de ea.

– Ei bine, vom vedea cum stau lucrurile când voi examina situația, zise ea pe un ton liniștitor. Vorbiți-mi mai bine despre plantație. Există mult teren?

– Mult. Odinioară a existat și mai mult. La ora actuală, domeniul se întinde pe aproximativ opt sute de hectare. A fost un timp când nu cultivam decât trestie de zahăr, dar piața s-a prăbușit acum câțiva ani și am fost obligați să facem cultură mixtă. Zahărul rămâne oricum activitatea noastră principală.

– Ați vândut terenuri?

– Da, tata a fost obligat s-o facă. Dar acum, am luat treburile în mână și plantația va redeveni rentabilă.

Avea o nuanță orgolioasă în glas, ca și cum arunca o provocare în fața întregii lumi. Carole notă în minte acest element care se adăuga ansamblului.

Pe neașteptate, cerul se întunecă. S-a întâmplat atât de brusc încât Carole rămase buimăcită. Cu un minut în urmă, soarele strălucea pe un cer de un albastru intens și, deodată, noaptea îi învăluia în perdeaua ei de catifea neagră. Mii de stele scânteiau deja pe un cer de cerneală.

Robert Innes aprinse farurile mașinii și Carole aruncă o privire ceasului ei: șase și jumătate. Era greu de crezut. Chiar la

Toronto, era încă lumină la un asemenea timp după apusul soarelui! Robert Innes începu să râdă; avea un râs plăcut, melodios și profund.

– Noaptea cade repede la tropice, o lămuri el. Se întâmplă așa pentru că suntem mai aproape de ecuator.

– Ah, este adevărat, zise ea, fără a fi sigură că înțelege bine.

Apoi, amintindu-și exact la timp ce se putea presupune că făcuse de mai multe ori ocolul lumii, nu mai adăugă nimic. Era mai bine să-și ia un aer blazat și să nu se arate surprinsă.

Se așeză mai comod pe scaunul ei și se lăsa legănată de zgomotul monoton al motorului. Orbite de farurile care străpungeau noaptea, mii de insecte se striveau de parbriz. În timp ce mașina înghițea kilometri, Carole se gândea la tovarășul ei de drum. Ce individ grosolan era acest Rober Innes! Era suficient să aducă vorba despre hotel pentru ca să devină de-a dreptul detestabil. Reacționa ca și cum ea venise în Jamaica numai cu scopul de a-l contraria. Ce era de făcut, față de o asemenea atitudine? Părea atât de puternic, atât de sigur de el. De ce era atât de teribil de ostil față de hotel și, în același timp, față de misiunea pe care venise s-o îndeplinească? Închise ochii, dezorientată.

Robert Innes conducea bine. Încetul cu încetul, Carole se destinsese. Se lăsa pur și simplu condusă, ușurată că nu era nevoită să vorbească. Tovarășul ei de drum nu era prea amabil, desigur, dar siguranța lui avea ceva odihnitor, liniștitor. Și apoi, avea un râs atât de deschis, atât de generos! Nu putea fi totul rău la el. Detesta ideea transformării în hotel a casei strămoșilor lui... Într-un fel, îl înțelegea. La urma urmei, însă, ideea nu venea de la ea! Era nedrept față de ea. Se hotărî să încerce marea cu degetul.

– De ce vă împotriviți atât de mult acestui plan al hotelului? Majoritatea oamenilor și-ar dori veniturile pe care le-ar aduce acesta, fără a mai aminti de contactele cu clientela, care pot fi foarte plăcute.

El rămase tăcut câteva minute. Când se hotărî în sfârșit să răspundă, vocea lui era rece și tăioasă, și Carole regretă că pusese întrebarea.

– Dumneavoastră v-ar face plăcere să vă vedeți casa transformată în pensiune de familie? Dumneavoastră v-ar plăcea să munciți până la epuizare pentru ceva la care țineți din toată inima și să-l auziți pe propriul dumneavoastră tată spunând că asta nu este suficient și că singurul mijloc de a te ajunge cu banii este de a primi oameni în pensiune?...

– Dar nu trebuie să vedeți lucrurile în felul acesta... încep ea.

– Nu am intenția să mai discut despre asta, replică el tăios. Înțelegeți o dată pentru totdeauna că sunt ferm împotriva acestei idei.

Vorbise pe un ton atât de tăios încât Carolei i se făcu teamă. Ar fi putut să-i opună o mulțime de argumente, dar erau singuri, rătăciți în plină natură. Ce ar putea face dacă el ar deveni violent? Era deja suficient de furios încât consideră inutil să insiste.

Izbucnirea de proastă dispoziție a lui Robert Innes era contagioasă și Carole se retrase la rândul ei într-un mutism îmbufnat.

Încetul cu încetul, Carole încetă să mai acorde atenție drumului, care de altfel era pustiu. Avea încredere în modul de a conduce al lui Robert și sfârși prin a se cufunda într-o somnolență plăcută. La un moment dat, tresări brusc; în fața lor se ivi o creatură pe patru labe, mai înaltă decât un câine mare. Animalul era în mijlocul drumului. Orbit de faruri, derutat, creștea în fața lor, în timp ce Robert strivea pedala de frână și claxona înjurând. Rulau cu aproape optzeci de kilometri pe oră. Dacă animalul n-ar fi apărut atât de brusc în fața lor, poate că Robert ar fi putut să oprească la timp ca să evite impactul.

Totul se petrecu foarte repede. Carole fu proiectată în portieră, în timp ce Robert trăgea de volan, într-un efort disperat de a feri animalul îngrozit. Pneurile scrâșniră. În acele câteva secunde, Carole văzu ca într-un coșmar apropierea animalului. Văzu ca într-un fulger urechile lui mari aruncate spre spate, ochii gata să-i iasă din orbite și nările fremătânde... Un măgar! Era un măgar. În secunda următoare avu loc șocul. Mașina izbi cu partea stângă animalul, care fu proiectat pe capotă și căzu în partea cealaltă, în timp ce mașina făcea o răsucire bruscă înainte de a se opri la câțiva metri mai departe.

Robert se repezi afară din vehicul, în vreme ce Carole rămânea pe scaunul ei, incapabilă să reacționeze. Parbrizul se spărsese în mii de mici diamante, iar farul stâng era îndreptat spre cer, luminând stelele. Cu genunchii tremurând, Carole se hotărî în cele din urmă să coboare. Nu-l putea vedea pe Robert în întuneric, dar auzea găfăitul măgarului. Se apropie de șanț. Animalul zăcea pe o parte și încerca disperat să se ridice. Robert era așezat pe gâtul lui și îl ținea cu putere ca să-l împiedice să se zbată. Pipăia animalul cu gesturi sigure și precise, în căutarea unei eventuale fracturi.

– Se pare că n-are nimic rupt, slavă Domnului! exclamă el în sfârșit, ridicând capul spre Carole. Bietul animal este numai îngrozit. Trebuie să-l țin până când se liniștește.

Carole coborî în șanț.

– Atenție! Nu vă apropiați prea mult. S-ar putea să azvârle din picioare, zise Robert, continuând să mângâie blana de culoare gri a animalului.

Îi vorbea cu blândețe măgarului, acesta părând să se liniștească încetul cu încetul. Coastele lui se ridicau cu regularitate și nu mai încerca să se ridice. Carole contempla acest spectacol fără să spună nimic, fascinată.

– Pot să fac ceva ca să ajut? murmură ea în cele din urmă, simțindu-se inutilă.

– Nu, stați liniștită. Nu-l speriați. Este încă prea devreme ca să-l las să plece.

O privi pe Carole.

– Știți să conduceți?

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Atunci, vreți să trageți mașina în afara șoselei?

Carole se cățără afară din șanț, bucuropă că avea ocazia să se dovedească utilă. Parcă mașina și stinse farurile, nelăsând decât luminile de poziție, pentru cazul când alte vehicule ar trece pe acolo. Apoi reveni la Robert în vârful picioarelor.

Măgarul se ridicase în picioare. Robert îl mângâia și îi vorbea cu blândete. Ce bărbat ciudat! se gândi Carole. Atât de sigur de el, preocupat numai de propriile lui probleme... și cu toate acestea era acolo, în plină noapte, în noroi, pe cale să ajute un animal pe care fusese cât pe ce să-l omoare doar cu o jumătate de oră mai devreme. Ce ar spune oare domnul Roxlet dacă ar putea s-o vadă în momentul acesta? Fusese fără îndoială departe de a-și imagina genul acesta de situație atunci când o asigurase că era capabilă să-și ducă la bun sfârșit misiunea, fără cea mai mică dificultate!

– Totul este în ordine? întrebă ea încet.

Robert nu răspunse imediat, dar veni lângă ea pe marginea șoselei. Zâmbea.

– Mai mare spaima decât răul, răspunse el în cele din urmă. Își va reveni, micuța măgăriță. Acum, nu se va mai mișca. Proprietarul ei o va găsi mâine, adăugă el. Nu mai avem de ce să ne temem. Să plecăm. Mai avem destul drum de făcut.

Părea însă că nu se putea hotărî să părăsească animalul.

– Este un animal foarte tânăr. A fost un adevărat miracol că n-a fost omorâtă în accident.

Carole clătină din cap.

– Mașina dumneavoastră a avut de suferit, zise ea, dar poate

încă să ruleze. Parbrizul s-a stricat rău, iar unul din faruri este complet strâmb.

Se întoarce în sfârșit spre ea și o privi.

– Și dumneavoastră? Nu sunteți rănită?

– Nu, e în ordine.

Spunând aceste cuvinte, Carole își dădu însă seama că nu-i era deloc bine. Se simți cuprinsă de amețelă: reacția, fără îndoială. Pământul se prăbuși sub picioarele ei. Întinse instinctiv brațele în căutare de sprijin. Robert o prinse în clipa când era pe punctul să cadă și ea izbucni în plâns, fără să știe de ce. Se agăță cu disperare de el, încrezătoare în forța lui calmă și liniștită.

– Haide, haide, s-a terminat, repetă el încet la urechea ei.

Folosea exact aceleași cuvinte și avea aceeași intonație ca atunci când o liniștise pe mica măgăriță. Și se ocupase *mai întâi* de măgăriță! Așadar, în ochii lui conta mai puțin decât un animal! Ar fi dat mult să poată reacționa și să se elibereze, ca să-i facă față, cu demnitate și siguranță. Dar era prea slabă ca să se miște, iar brațele care o înconjurau erau atât de puternice, atât de liniștitoare...

Încetul cu încetul, o senzație bizară puse stăpânire pe ea. În loc să-și regăsească forțele, se simți din ce în ce mai slabă și mai vulnerabilă și nu își mai dori decât un singur lucru: să se lase în seama acestor brațe puternice, să se abandoneze cu totul la acest piept viguros. Se lăsă condusă spre mașină. El o ajută să se așeze și noaptea deveni dintr-o dată mai neagră, mai ostilă. Brațele protectoare o abandonară. Era singură.

El reveni la locul lui din spatele volanului, porni motorul și readuse mașina pe șosea. Nu spunea nimic. Își dăduse oare seama de tulburarea care o cuprinsese în aceste ultime minute? Aruncă o privire spre el, cu inima bătând tare, sperând că el nu remarcase nimic. Figura lui era de nepătruns. Redevenise el

însuși, distant și sigur de el. Privea drept în fața lui și clipea ușor din ochi, orbit de lumina farului care era îndreptat spre cer.

– Linișteți-vă, spuse el pe neașteptate. Bănuiesc că nu pot exista două animale plecate la plimbare în aceeași noapte pe același drum. Noi l-am întâlnit deja pe al nostru!

Se întoarse spre ea și îi surâse. Era un surâs complice, un surâs de camarad de arme.

Robert Innes... Ce fel de bărbat era oare? se gândi Carole. I se părea că începea deja să-și facă o părere, și această părere era mai curând favorabilă.

„Robert Innes este un om cumsecade”, își spuse ea, și constatarea aceasta făcu să urce în ea o căldură plăcută, care o cuprinse. Dar își reveni foarte repede. „Da, este un om cumsecade și foarte seducător pe deasupra. Dar este un necunoscut și așa trebuie să rămână. Ești aici pentru munca ta, punct final.”

Cu toate acestea, de undeva din adâncul inimii, o mică voce îi șoptea altceva și ea nu se putea împiedica s-o asculte: „Dar știi bine că te-ai putea îndrăgosti cu ușurință de acest necunoscut...”

Rulau acum de aproape două ore. Carole, pe jumătate adormită, se redresa tresărind de fiecare dată când simțea că alunecă într-o parte. De câteva ori, în timp ce lupta cu somnul, se surprinse privind cu nostalgie brațul muscular și bronzat al însoțitorului ei. Cât de plăcut și de confortabil ar fi fost să-și sprijine capul de umărul lui.

Se făcuse mai răcoare după lăsarea nopții și după ce se angajaseră printre coline. Carole era prea conștientă de prezența bărbatului așezat alături de ea, de căldura lui, de mirosul lui de pământ și de soare. Ce bărbat ciudat, atât de plin de contradicții! O atrăgea și în același timp o șoca.

Suspină și capul ei începu să se clatine...

Capitolul 3

– Domnișoară Todd, treziți-vă! Am ajuns.

Robert Innes o scutura ușor. Carole îi auzi vocea ca printr-o păclă vătuită. Deschise ochii și se ridică brusc.

– Îmi pare rău. Scuzați-mă, nu voiam să mă sprijin de umărul dumneavoastră... zise ea roșind.

– Nu-i nimic. Este târziu și trebuie să fiți oboșită.

Coborî din mașină, în timp ce un bărbat de culoare deschidea portiera Carolei, cu un zâmbet larg pe buze.

– Iată-l pe Watson, zise Robert. El o să vă conducă în camera dumneavoastră și după aceea se va ocupa de bagaje. Dacă vă este foame vă va trimite ceva în cameră. Vă urez să petreceți o noapte bună. Pe mâine.

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu pași mari.

Carole se simți dintr-o dată îngrozitor de singură. Singură și părăsită pe această insulă necunoscută, la celălalt capăt al lumii.

Watson îi zâmbi și îi făcu semn să-l urmeze spre impozanta clădire veche a cărei masă sumbră se profila în întuneric. Nu avea de ales și porni în urma lui, nu fără oarecare strângere de inimă.

Mașina se opri într-o curte din care pornea o alee în pantă lină, mărginită de tufișuri în floare. Aerul era înmiresmat de un parfum neobișnuit, foarte plăcut, puțin dulceag. Carole avu în mod straniu impresia că recunoaște acest miros, că îl respirase deja undeva. Cu toate acestea, era imposibil: la Toronto nu existau flori tropicale!

– Ce miroase atât de frumos? îl întrebă ea pe Watson, care continua să zâmbească și o aștepta în partea de sus a treptelor verandei.

– Leandrul, domnișoară.

Watson deschise o ușă și Carole îl urmă într-un șir de încăperi mari, slab luminate. Toate ferestrele erau deschise și o briză ușoară mișca perdelele. Ajunseră în cele din urmă la picioarele unei scări impunătoare. Din politețe, Watson îi făcuse loc să treacă înainte adresându-i un surâs larg, ca pentru a se scuza. El se opri în fața uneia dintre ușile care dădeau într-un culoar interminabil, o deschise și se înclină ca s-o lase pe Carole să treacă.

Ea intră și rămase ținută locului. Camera era imensă, mult mai mare decât apartamentul ei din Toronto, dar erau atât de multe mobile acolo încât se simți minusculă, înăbușită, strivită. Pereții erau acoperiți de șifoniere, scrinuri, comode. Podeaua era plină de mese, măsuțe, gheridoane, scaune, scăunele, fotolii, birouri. Exista acolo chiar și o masă de joc de formă octogonală, cu cele opt scaune ale ei. Dar primul lucru care sărea în ochi, care umplea spațiul și domina ansamblul, era patul. Și ce pat! Un pat autentic cu baldachin, acoperit cu o boltă de culoare roșu-carmin, mărginită de un șir de ciucuri mari și grei. Baldachinul acesta părea să cântărească o tonă. Și dacă se va desprinde și va cădea peste ea în timpul nopții? Nimeni n-ar putea s-o audă sub tapiseria aceea compactă și grea. Oricât s-ar zbate, ar muri înăbușită.

– Domnișoara o găsește frumoasă? o întrebă Watson cu amabilitate.

Carole tresări și se întoarse spre el. Trebui să facă un teribil efort de voință ca să nu-și ia picioarele la spinare și să fugă.

– Eu... sunt... Este foarte interesantă! reuși ea să rostească în cele din urmă.

Watson zâmbi cu gura până la urechi, vizibil fericit de ceea ce considera drept un comentariu elogios. El puse valizele Carolei pe una dintre măsuțele joase.

– Domnișoara are nevoie de o cameristă care s-o ajute să desfacă bagajele?

Făcu din cap în semn că nu, își regretă imediat reacția grăbită. Prezența unei alte femei ar fi fost reconfortantă.

– Baia se află acolo, zise Watson arătându-i o ușă de la extremitatea cealaltă a încăperii. Acum, continuă el, Watson va aduce cina domnișoarei în cameră, cum a spus domnul Robert.

– Mulțumesc, Watson, dar nu prea mi-e foame. Aș putea primi doar un sandviș și, poate, un pahar cu lapte?

– Imediat, domnișoară.

Watson se înclină din nou și ieși, lăsând-o singură în penumbra acestei camere impresionante.

Rămase în picioare, nemișcată și decumpănită. Prin ferestrele deschise, parfumul tufelor de leandru ajungeau până la ea. Briza nopții ridica perdelele de mătase care păreau să se întindă spre ea ca brațele unei fantome. Se înfioră fără voia ei. Pe peretele exterior, plante agățătoare se ridicau de-a lungul unui spalier de lemn, de fiecare parte a balconului.. Carole se sprijini în coate de bara de fier forjat și respiră aerul nopții. Mângâierea ușoară a brizei îi răvăși puțin părul și îi atinse fruntea cu o răcoare binefăcătoare.

Land Rover-ul continua să fie parcat jos, în curte. Aleea sinuoasă pe care o urmaseră la sosire se lărgea la oarecare distanță de acolo, dând într-un drum care traversa câmpia luminată de lună. În depărtare, zări niște lumini; era un sat, fără îndoială.

Se auzi o bătaie discretă în ușă. Carole întoarse cu regret spatele acestei nopți liniștite pentru a regăsi realitatea copleșitoare a camerei. Se duse să deschidă și se găsi în fața unei cameriste de aproximativ patruzeci de ani, cu un șorț alb, apretat cu grijă. Pe

tava ce o ținea în mâini strălucea un ceainic de argint. Pe ea se aflau de asemenea un bol cu fructe exotice, o ceașcă de porțelan de culoarea fildeşului, pâine prăjită, marmeladă și o farfurie cu sandvișuri de o grosime impresionantă. Camerista îi adresă un mic zâmbet timid, se înclină și depuse tava pe masa cea mai apropiată, o salută din nou și dispăru foarte repede, aproape alergând.

„Poate că sunt prima clientă a hotelului, se gândi Carole cu îngăduință. Este încă lipsită de experiență... sau poate... îi este teamă de camera aceasta. Încăperea este poate bântuită de fantome, ceea ce ar explica aversiunea ei de a intra aici după căderea nopții.”

– Haide, haide, să fim rezonabili, zise Carole cu voce tare.

Sunetul propriei voci o făcu să tresară. Apoi își reveni și începu să râdă de sine. Într-adevăr, avea prea multă imaginație! Cu toate acestea, nu era foarte liniștită.

Alese unul dintre fotoliile cele mai confortabile și puse tava pe o măsuță de alături. Se întreba ce ar spune domnul Roxlet despre toate acestea. În bagajele ei, avea chestionarul pe care i-l dăduse să-l completeze. Acesta avea cu siguranță o rubrică referitoare la confortul și decorarea hotelului. Cum să le califice oare? Poate că ar putea scrie pur și simplu „fantomatic”! Domnul Roxlet n-ar putea înțelege, desigur!

Vru să-și toarne ceai în ceașcă, dar ceainicul era atât de greu încât trebui să-l apuce cu amândouă mâinile. Nu-și putu stăpâni o exclamație de surpriză. „Extraordinar! Este din argint masiv!” Aruncă o privire în jurul ei și își dădu atunci seama că în încăperea aceasta totul avea un aer vechi și autentic: mesele și scaunele acestea erau probabil toate de epocă și cu siguranță de mare valoare. Unele dintre mobilele acestea erau splendide, dar erau într-adevăr prea multe. Ochiul era saturat și nu le putea aprecia frumusețea pe deplin. Cât despre namila aceea cu baldachin...

Cât termină de savurat cina aceea frugală dar delicioasă, începu să-și desfacă bagajele și să-și agate hainele în felurite șifoniere,

unele mai adânci decât altele. Degeaba își întinse la maximum conținutul celor două valize, nu reuși să ocupe decât a zecea parte a acelor șifoniere uriașe.

După aceea, se îndreptă cu timiditate spre baie. Se aștepta să găsească acolo o cadă de zinc, cu picioare în formă de labe de leu și cu urme de rugină sub robinet. Or, avu surpriza să descopere o baie încântătoare, ultramodernă, care mai mirosea încă a zugrăveală proaspătă. Instalațiile funcționau de minune, robinetele strălucitoare nu erau deloc slăbite. Era foarte limpede că fuseseră puse la punct de curând. Carole rămase acolo aproape o oră. Își spală părul și trândăvi cu plăcere în apa caldă și spumoasă, fericită să se afle într-un mediu atât de familiar. Nu putea totuși să-și petreacă toată noaptea în cadă. Trebuia să se hotărască să înfrunte necunoscutul. Își luă inima în dinți și se îndreptă cu pași hotărâți spre pat.

Dădu cuvertura la o parte cu un gest hotărât, respiră adânc și sări între cearșafurile pe care le trase imediat până la bărbie, ca și cum acestea puteau s-o apere. Fixa cu ochii măriți baldachinul de deasupra capului, de-a dreptul hipnotizată de tapiseria grea de o culoare roșie ca sângele. Își aminti poveștile îngrozitoare pe care le citise în legătură cu paturile cu baldachin. Acesta se prăbușea cu brutalitate și îi înăbușea pe cei adormiți. Asta se întâmpla întotdeauna în vechi hanuri ținute de tâlhari care asasinau călătorii nevinovați ca să-i jefuiască. De altfel, această casă nu era, la urma urmei, un han vechi? Foarte, foarte vechi... de câteva secole. Și ce știa ea, de fapt, despre proprietari? Acea cameristă îngrozită care îi adusese tava, de exemplu... știa oare ce Carole ignora? Se ascunse puțin mai mult sub cuverturi. Și acel prea seducător Robert Innes? Dacă cineva avea ceva de ascuns, era tocmai el. O adusese în această casă veche și dispăruse imediat. Ca să se ducă unde? Nu exista nimic altceva în împrejurimi decât acel sat mic pe care i se păruse că-l zărește din balcon. Dacă ar fi vrut să se ducă acolo, ar fi luat mașina...

De fapt, pe insula aceea pierdută nu-l cunoștea decât pe el. Robert Innes, cu ochii lui uimitor de albaștri și profilul de zeu grec. Robert Innes, bărbatul acela nesociabil, cam necioplit, care părea atât de preocupat de plantația lui. Cu toate acestea, intuitiv, știa că putea avea încredere într-un om care iubea pământul și animalele. Se hotărî să facă tot posibilul ca să ocrotească aceste ferme la care el părea că ține ca la lumina ochilor. Va face din asta un punct de onoare și îi va demonstra cu acest prilej că își cunoștea meseria. Va vedea că era la înălțime, tot atât de calificată... ca el, în propriul lui domeniu. Și poate chiar mai mult... Deoarece ea, cel puțin, știa ce avea de făcut, de vreme ce el nu părea deosebit de dotat pentru agricultură!

Exista ceva de neînțeles în toate astea. Un bărbat hotărât, experimentat și curajos ca el avea toate șansele de a reuși. Logic vorbind, plantația lui ar fi trebuit să fie rentabilă. Exista oare o altă explicație de care Carole nu-și dădea seama? Ieșea la suprafață instinctul ei de contabil. Știa din experiență că frontiera dintre pierderi și profituri depinde adesea de modul în care o societate își ține contabilitatea.

Suspină. „Haide, doar n-am venit aici ca să mă ocup de o exploatare agricolă!” își zise ea. Nu, venise ca să îndeplinească o sarcină foarte precisă, care nu avea cine știe ce legătură cu domnul Robert Innes, bărbatul acesta cam necioplit.

Cu toate acestea, era un om cumsecade. Majoritatea oamenilor și-ar fi continuat drumul fără să se oprească măcar, după ce ar fi lovit acea biată măgăriță. În timp ce o cuprindea somnul, auzi din nou vocea aceea revenind cu insistență. Ea nu răspunse, nu protestă și se mulțumi să asculte: „N-ar trebui mare lucru să te îndrăgostești de ursul acesta necioplit...”

*

* *

Camerista cea timidă trase perdelele și soarele năvăli în cameră. Carole dormise un somn de plumb. Micul dejun era servit pe veranda care făcea aproape înconjurul casei. Stourile din pânză verde erau pe jumătate coborâte pentru a atenua lumina soarelui matinal. Pe perete, exact sub stor, Carole zări o șopârlă mică. Era atât de perfect nemișcată, încât la început o luă drept un motiv decorativ sculptat în piatră. Dar gâtul șopârlei se umflă brusc, ca un minuscul balon galben. Aștepta fără îndoială ca o insectă imprudentă să vină să cerceteze mai de aproape această ciudată bulă strălucitoare. Carole o urmărea, fascinată cu desăvârșire. Pe neașteptate, o pasăre-muscă se apropie de șopârlă. Ea zbură pe loc și numai bătăitul aripilor le trăda mișcarea. Apoi, pasărea minusculă își dădu seama că balonul galben nu era o floare și dispăru. Carole izbucni în râs. Era un spectacol demn de notat pentru domnul Roxlet!

Gândindu-se la domul Roxlet, cercetă locurile. De-a lungul verandei, existau douăsprezece mese. Fiecare masă era aranjată pentru șase persoane.

„Capacitatea maximă: șaptezeci și două de persoane”, notă în minte Carole. În clipa aceea, sosi chelnerul. Ea comandase un ou fiert moale și pâine prăjită, dar el depuse în fața ei un suc de portocale, un bol cu fructe tropicale, un munte de felii de pâine prăjită, marmeladă, pâinișoare abia scoase din cuptor... și, bineînțeles, oul pe care îl comandase. Mai adusese de asemenea cafea neagră, a cărei aromă îi gădilă nările, dsar fără frișcă.

Înainte chiar de a avea timp să schițeze un gest ca să se servească, chelnerul turnă simultan o cantitate egală de cafea și de lapte.

„Ah, cafea cu lapte! își zise ea. Ca francezii! Nu avusese încă niciodată ocazia de a gusta acest amestec. I se părea curios să găsească acest obicei franțuzesc în Jamaica. Sau poate că era un obicei local? Trebuia să-i semnaleze și asta domnului Roxlet.

După acest copios mic dejun, Carole se hotărî să facă un tur prin împrejurimi deoarece nimeni nu părea să se intereseze de

prezența ei. Îmbrăcase o rochie ușoară de bumbac verde deschis și avusese precauția de a încălța sandale cu tocuri joase, pentru cazul că ar fi nevoită să meargă mult pe jos. O eșarfă de mătase verde cu picățele adăuga o notă feminină și rafinată ținutei ei și îi puneă în valoare gâtul lung și delicat.

Tocmai cobora scara de lemn când o voce de bărbat o interpelă pe un ton amabil:

– Domnișoară Todd? Cum vă simțiți în dimineața aceasta?

Un bărbat în vârstă, îmbrăcat în cămașă și pantaloni bej, înainta spre ea. Se ținea foarte drept și arbora o pereche de mustăți impresionante. Avea brațul stâng prins într-o eșarfă. Își ridică vechea pălărie de culoare kaki, descoperind un păr alb, des și bogat ca al unui bărbat tânăr. Avea un zâmbet cald și atrăgător.

– Sunteți căpitanul Innes, nu-i așa? zise ea strângând mâna pe care i-o întinsese. Fiul dumneavoastră vă seamănă enorm.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, draga mea! Mai puțin anii, bineînțeles. Scuză-mă pentru braț. Accident stupid, într-adevăr. Imprudență din partea mea. Ar fi trebuit să fiu atent, desigur. În sfârșit, nimic rupt, asta este principalul. Așadar, dumneata ești tânăra de la agenție. Vei pune hotelul nostru pe roate, nu-i așa? Sunt cu adevărat încântat. Ai dormit bine? Micul dejun a fost bun? Genul acesta de lucruri este cu totul nou pentru noi, să știi. Avem nevoie de sfaturile dumitale. Nu ezita să spui foarte deschis ce părere ai. Nu vreau să mergem pe un drum greșit.

Carole începu să râdă; era încântată. Acum, că îl întâlnește pe acest fermecător domn în vârstă, era sigură că se vor înțelege bine. Asta era de natură să-i ușureze sarcina.

Căpitanul răsă și el, ca și cum îi împărtășea sentimentul acesta. O luă pe Carole de braț și o conduse spre o alee mărginită cu tufe de flori.

– Primul lucru este recunoașterea terenului. Mai întâi, piscina. Lucrătorii trebuie s-o termine în seara asta. Să știi că sărbătorirea este obligatorie... în onoarea dumitale.

– În onoarea mea? se miră Carole.

– Firește, draga mea. Este o pură coincidență, dar lucrările se termină astăzi. Toată lumea din regiune vrea s-o vadă. Excelent pretext pentru o sărbătorire, într-adevăr.

Carole intră în jocul lui.

– Firește! Este o idee excelentă, noua piscină trebuie neapărat botezată!

– Să știi că oamenii de pe aici vor de asemenea să te vadă și pe dumneata.

– În cazul acesta, mă voi strădui să fac cinste piscinei dumneavoastră!

Începură amândoi să râdă, foarte încântați unul de celălalt.

Aleea traversa un parc de agrement, foarte bine întreținut, plin de răzoare de flori al căror nume Carole n-ar fi fost în stare să-l spună. Urma după aceea o peluză dominată de un manghier uriaș ale cărui ramuri se îndoiau sub greutatea fructelor. Mai departe, aleea ieșea în sfârșit într-o vastă curte interioară pavată cu dale de pământ ars. Piscina, de formă neregulată, ocupa centrul acestui spațiu, iar de-a lungul unui zid împrejmuitor fusese amenajat un bar.

Lucrătorii își încheiaseră treaba și erau pe cale să-și strângă uneltele. În aer plutea un miros de ciment proaspăt, iar în piscină nu erau decât câțiva centimetri de apă.

– Piscina aceasta m-a costat o mică avere, zise căpitanul. Asta pur și simplu l-a îmbolnăvit pe Robert. Un arhitect din Kingston s-a ocupat de ea. O să fie pe placul clienților, nu-i așa?

Cadrul era splendid, în mijlocul tuturor acestor flori și garduri vii. Carole aruncă o privire în jurul ei.

– Cu siguranță. Piscina face parte din dotările indispensabile și aceasta este superbă.

– Ah, eram sigur de asta! Robert a fost pe de-a-ntregul împotriva, firește. Spunea că oamenii ar putea foarte bine să meargă la plajă, în partea cealaltă a colinei. Imaginează-ți! O plajă

unde mișună rechinii! Să știi că sunt niște bestii oribile. După părerea mea, oamenii vor prefera piscina.

– Am impresia că Robert nu este nicidecum de acord cu transformarea conacului în hotel, își luă Carole inima în dinți.

– Ah, ai remarcat? Este de-a dreptul împotrivă. Este la fel de încăpățânat ca mama lui! El preferă să cumpere material agricol. Eroare! Timpurile s-au schimbat. Produsele agricole nu mai sunt ce erau. Să luăm trestia de zahăr: piața s-a prăbușit; în privința fructelor, nu mai există cerere. În realitate, pământul nu-l mai hrănește pe proprietar. Turismul, acesta este viitorul. Americani, canadieni... avem nevoie de dolarii lor. Dar să cumperi tractoare! Nu este altceva decât pierdere de timp și de bani. Îmi bat gura degeaba să i-o repet, dar nepricopsitul nu vrea să audă nimic. El nu-și dă seama, dar hotelul este singurul mijloc de a salva plantația. Oh, asta nu mă încântă nici pe mine! Dar fără hotel, nu vor mai exista nici pământurile. Ce poate fi mai simplu decât atât? Dar Robert nu este de această părere. Ca să spunem așa, nici nu-mi mai adresează cuvântul.

– Dar asta este îngrozitor!

Carole se gândea la acești doi bărbați, tată și fiu, care nu își mai vorbeau, dar căpitanul îi interpretează greșit remarcă.

– Am încercat totul, reluă el. Am mers până acolo încât am înființat o cooperativă, acum câțiva ani, cu ceilalți plantatori din regiune. McKinnon se ocupă de ea. El vinde toată producția noastră la cel mai bun preț, dar nu este nimic de făcut, piața continuă să scadă. Va veni aici, diseară, împreună cu Cathy, fiica lui. Puștoaica tocmai a petrecut doi ani în Europa. Odinioară, Robert avea o slăbiciune pentru ea.

– Ah? făcu Carole, puțin cam prompt.

Căpitanul ridică malițios o sprânceană și aruncă o privire cu coada ochiului spre Carole, dar nu făcu nici un comentariu. Ea își mușcă buza și nu se putu împiedica să roșească. Informația acceptată ar fi trebuit s-o lase complet indiferentă; era totuși sigură că

interlocutorul ei îi remarcase tulburarea. El tuși ușor și o conduse spre barul aflat în partea cealaltă a piscinei.

– Să ne așezăm, draga mea.

După ce se asigurase că era instalată comod, căpitanul se întoarse spre barman și îi spuse ceva în dialect. Apoi se așeză lângă ea și rămase tăcut.

Cathy McKinnon... se gândea Carole. Așadar, exista o mică prietenă prin împrejurimi. Cu toate acestea, nu spusese oare căpitanul că ea petrecuse doi ani în Europa? Poate că, între timp, se căsătorise? De fapt, Carole nu știa nici măcar dacă Robert avea o soție... cum să afle fără să se arate indiscretă?

– Există și alți oaspeți în hotel în momentul de față? întrebă ea pe un ton indiferent, în timp ce chelnerul le aducea băuturi reci.

– Nu, draga mea, ești singura. Vom avea în mod special grijă de dumneata. Ești cobaiul nostru. Trebuie să vedem dacă îți place locul acesta, înainte de a-l inaugura!

La aceste cuvinte, căpitanul își ridică paharul ca să-i închine un toast.

– Doamne– Dumnezeule! zise Carole râzând. Am impresia că sunt un personaj important!

– Ești, draga mea, ești. Agenția dumitale este renumită. O recomandare din partea domnului Roxlet, și suntem lanșați. O notă proastă ar însemna că am dat greș. Nu te neliniști. Nu ne așteptăm să primim complimente, dar nici nu cred că merităm comentarii răuvoitoare, deoarece suntem gata să schimbăm tot ce n-o să-ți placă. Cu atât mai rău pentru acest zgârie-brânză de Robert! adăugă el, gratificând-o cu un zâmbet radios. Piscina, de exemplu. Este deja un punct bun pentru noi, nu-i așa? Ne vom descurca, vei vedea.

Ridică mâna, ca și cum se pregătea s-o bată pe coapsă, dar se răzgândi la timp și își puse la loc mâna pe propriul lui genunchi. Timp de o secundă, Carole aproape regretă că nu își duse gestul până la capăt. Îi plăcea mult acest domn bătrân. Felul lui direct,

puțin cam abrupt de a se exprima, nu reușea să ascundă faptul că ținea mult la planul lui și că suferea să-și vadă fiul împotrivindu-se. Trebuia să se simtă îngrozitor de singur. Dar poate că avea o soție care să-l susțină.

– Și ce părere are doamna Innes despre acest plan cu hotelul?

– Nu are nici o părere, biata de ea. Este moartă de ani de zile.

Odihnească-se în pace!

– Oh, îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Au trecut peste zece ani. A căzut de pe cal. Fără asta, putea ajunge la o sută de ani! A fost o femeie minunată... Încăpățânată ca o catârcă – Robert a rămas cu asta de la ea – dar într-adevăr minunată. Am fost foarte fericiți... Juca polo foarte bine, Dumnezeu s-o binecuvânteze!

Își încruntă sprâncenele și rămase un timp pe gânduri.

– Dar cred că nu i-ar fi plăcut ideea aceasta cu hotelul, adăugă el în cele din urmă.

„Doamne-Dumnezeule, cât este de singur, se gândi Carole. Nici măcar soția lui nu i-ar fi aprobat ideea cu hotelul, și el o știa. Bietul de el, este atât de emoționant în singurătatea lui! Trebuie neapărat să-l ajut.”

– Ei bine, eu cred că ideea de a deschide un hotel în acest conac vechi este excelentă, îl asigură ea pe un ton plin de convingere. Sunt sigură că turiștii se vor înghesui curând la ușa dumneavoastră... iar eu voi face tot posibilul ca să vă ajut. Puteți conta pe mine. Ce-ar fi să vizităm împrejurimile? adăugă ea ridicându-se. Sunt sigură că sunt o mulțime de lucruri de văzut.

Își trecu mâna sub brațul valid al căpitanului și îi adresă un surâs radios.

– Spuneți-mi, căpitane Innes, cu ce se ocupă soția lui Robert?

– Nu există o altă doamnă Innes. Din nefericire, de altfel. Asta este ceea ce-i lipsește șmecherului, o soție. Ea l-ar putea împiedica să se omoare cu munca, mai ales având în vedere ce îi aduce aceasta!

Urcau colina, în partea cealaltă a manghierului. Când ajunseră în vârful ei, căpitanul făcu un gest larg cu mâna spre hectarele de câmpie care se întindeau la picioarele lor.

– Privește, bombăni el. Sunt ale familiei de aproape trei secole... Peste șapte sute de hectare. Se poate spera să scoți de pe ele cu ce să trăiești, nu-i așa? Ei bine, lucrurile nu stau deloc așa. Această ocupație nu mai este rentabilă de ani de zile, de la moartea bieteii mele soții, la drept vorbind. A trebuit să vând o parte din pământuri.

Aruncă o privire vinovată spre terenurile care se întindeau cât vedeai cu ochii. Carole, ținându-și mâna deasupra ochilor, zări în depărtare un călăreț care vorbea cu lucrătorii de pe câmp. În ciuda distanței, recunoscuse imediat silueta. O tulburare ciudată puse stăpânire pe ea, iar bătăile inimii i se accelerară.

– Nu este fiul dumneavoastră, acolo, pe cal?

Căpitanul începu să râdă din toată inima.

– Ai o vedere bună, draga mea. De fapt, nu este deloc uimitor. Pe colina aceasta este o tradiție. Este numită „Găsește-ți omul tău”. Timp de generații, femeile din familie au venit pe această înălțime ca să-și pândescă soții sau frații care lucrau pe câmp. De asemenea, aici și-au declarat iubirea toți băieții familiei Innes și au făcut curte femeii care le stăpânea gândurile. Aceasta este tradiția. Aici am curtat-o și eu pe scumpa mea soție, cu mulți ani în urmă. Vino, am să-ți arăt locul unde am întrebat-o dacă mă voia drept soț.

Îi arătă cu degetul o alee pavată care ocolea un tufiș în floare și ducea spre vârful colinei.

– Privește, draga mea. Un loc istoric: aici a spus da, pe banca aceasta de piatră.

Ajunseseră la un soi de refugiu în verdeață, adăpostit și discret. Banca se afla lângă un grup de copaci care o fereau de eventualii ochi curioși. Pe de altă parte, oferea o priveliște splendidă asupra întregii văi. Exact în fața băncii de piatră, o statuie acoperită de mușchi părea să mediteze, în centrul unui rond de iarbă.

– Oh! Ce frumos! Locul acesta ar putea face el singur faima hotelului! exclamă Carole.

– Așadar, îți place, nu-i așa? Știam că o să-ți facă plăcere colina noastră.

– Dar este splendidă!

– Frumos nume, nu-i așa? „Găsește-ți omul tău”. În realitate, are un dublu înțeles, aici buna mea soție și-a găsit omul, adăugă el adoptând accentul cântat al băștinașilor. Bun, haide, draga mea, vino. Sunt încă multe lucruri de văzut, zise el în cele din urmă.

Cu toate acestea, rămase un timp nemișcat, cu ochii fixați asupra orizontului. Carole admiră și ea rândurile simetrice ale pomilor fructiferi, întinderea nesfârșită a lanurilor care se legănau sub vântul de vară și petele minuscule ale lucrătorilor agricoli aflați la muncă. Totul arăta atât de bine întreținut, atât de eficace. Cum putea oare o asemenea exploatare să fie deficitară?

– După părerea dumneavoastră, întrebă Carole, care este problema?

– Nu este nici un mister, draga mea. Recoltele sunt bune. Trestia de zahăr, mai cu seamă. Vezi clădirile acelea, acolo? Este fabrica de zahăr. Și mai departe, dincolo de sat, se află plantația de portocali. Avem de asemenea piersici, pe celălalt versant al colinei, în spatele conacului, și manghieri, bineînțeles... și chiar orez, pe terenurile mlăștinoase, dincolo de fabrica de zahăr. Randamentul este bun, ceea ce nu e deloc uimitor: Robert se cocoșează muncind, de dimineață până seara. Dar piața s-a prăbușit și de zece ani scade. Legea cererii și a ofertei, după cum se spune. Se cultivă, se vinde, se plătesc taxele și impozitele și abia dacă te alegi cu trei parale. În asta constă problema. În felul acesta stau lucrurile de când biata mea soție ne-a părăsit.

Își scoase pălăria și se folosi de ea ca evantai, după care încheie:

– Dar am vorbit destul despre problemele noastre. Să mergem mai degrabă să vedem clădirile.

Își puse din nou pălăria pe cap, o luă pe Carole de braț și o conduse spre celălalt versant al colinei, spre platoul pe care se înălța conacul. În drum, trecură prin fața terenurilor de tenis din pământ bătătorit acoperit cu zgură, foarte bine întreținute.

– O idee a bieteii mele soții, preciză căpitanul cu mândrie. Ea a fost aceea care s-a ocupat de amenajarea lor, cu mulți ani în urmă. Exact în spatele terenurilor de tenis se zărea un dreptunghi cu gazon bine tuns și foarte verde, delimitat de un mic șanț de câțiva centimetri, plin cu pietriș.

– Crochet, o anunță căpitanul. I-a trecut puțin moda dar mai există amatori și cei care încep îi prind repede gustul. Vino, draga mea, vizita încă nu s-a terminat.

O conduse în spatele conacului. Acolo exista o construcție lungă dând spre o curte pavată.

– Echitație. Excelent sport, exclamă căpitanul. Bun împotriva reumatismului.

Se pregătea să continue vizita, dar Carole insistă să intre în grajduri și să vadă caii. Căpitanul trebui să-i promită că va putea călări a doua zi dimineață.

– Bună idee, zise el. Cere-i lui Robert să-ți arate amplasamentul viitorului teren de golf și profită de ocazie ca să vizitezi fabrica de zahăr. Este foarte interesant, vei vedea. Iartă-mă dacă nu te voi însoți. Dar picioarele mele nu mai au douăzeci de ani!

Aruncă o privire ceasului de la mână.

– Se face curând ora să ne așezăm la masă. Dacă am amâna restul vizitei pentru mai târziu? După masa de prânz poate că ai chef să înoți puțin în piscină, ca să-i faci safteaua? În ce mă privește... fac o mică siestă în fiecare după-amiază. Este o metodă excelentă să te păstrezi în formă!

O conduse pe Carole până la treptele verandei și o salută teatral cu pălăria înclinându-se foarte adânc.

– Ne reîntâlnim la masă, nu-i așa? Să spunem, într-o jumătate de oră.

Întoarsă în camera ei, Carole găsi că patul își pierduse aspectul amenințător. Dimpotrivă, acum părea mai curând primitiv. Se lăsă să cadă peste cuvertură cu un suspin de satisfacție; era epuizată.

Cuprinsă de o inspirație subită, își scoase sandalele, se ridică în picioare pe pat și se agăță de marginea baldachinului. Începu să tragă de tapiserie, încetișor la început, apoi prinse curaj și se agăță de ea cu toată greutatea ei. Baldachinul nu era dispus să se desprindă, constată ea cu ușurare. În felul acesta, avea o grijă mai puțin! Dar nu era foarte mândră de ea când se întinse din nou pe pat. Cum putea fi cineva atât de stupid ca să se teamă de o bucată de țesătură?

Zări cu coada ochiului rochia ei albastră așezată cu grijă pe spătarul unui scaun. Se ridică. Cineva – camerista, fără îndoială – o spălase și o călcase. Privi în jurul ei: se întâmplase la fel cu toate veșmintele ei, până la cămașa de noapte și lenjeria de corp care fluturau ușor, agățate pe umerase la fereastră. Teribil de stânjenită, se grăbi să le ia de acolo.

„De fapt, se gândi ea, nu va trebui să uit să-l întreb pe căpitan dacă a prevăzut un serviciu de curățătorie pentru viitorii clienți ai hotelului”.

Căută în sertarul unde își aranjase hârtiile și găsi chestionarul pe care i-l încredințase domnul Roxlet. Însemnă căsuțele „Piscină”, „Tenis” și „Echitație”. Ezită în fața căsuței „Golf” și se hotărî să aștepte până când va vedea terenul. Formularul nu menționa crochetul și nu rezerva nici o poziție pentru descrierea frumuseții peisajului.

Luă o foaie albă de hârtie și începu s-o acopere cu scrisul ei fin și rapid. Umplu două pagini pline de entuziasm ca să-l convingă pe domnul Roxlet: locul era cu adevărat fantastic și viitorii vizitatori vor fi încântați de șederea lor acolo! Își aminti brusc de masă și se repezi în baie ca să-și refacă machiajul.

Capitolul 4

Proaspătă și ireproșabilă în rochia ei albă, Carole se pregătea să-l întâlnească pe căpitan pe verandă. Era încântată la ideea de a prânzi cu el.

Ieșind din camera ei, avu o inspirație bruscă: nici măcar nu știa câte camere avea conacul! În consecință, se amuză să numere ușile care dădeau pe palier.

– Dar nu sunt decât douăzeci de camere! exclamă ea cu voce tare, în timp ce ajungea pe verandă.

Se opri brusc. Căpitanul nu se afla acolo, dar Robert era în picioare, rezemat de balustradă, cu un pahar în mână. Purta pantaloni de călărie de culoare kaki și o cămașă albă care contrasta cu pielea lui bronzată. În atitudinea lui totul arăta că este stăpânul locului și Carole avu dintr-o dată impresia că este o intrusă. El nici măcar nu zâmbea.

– Este exact, zise el. Exact douăzeci.

Carole înaintă încet, cu un mers foarte demn.

– Dar asta nu este de ajuns pentru ca hotelul să fie rentabil, replică ea. V-ar trebui de două ori pe-atât. Dacă sunt toate la fel de mari ca a mea, adăugă ea zâmbind, ar fi foarte ușor să se ridice pereți despărțitori pentru a fi împărțite în două.

– Nu.

Tonul lui Robert nu admitea replică. Zâmbetul Carolei îi îngheță pe buze. Dar în momentul când era pe punctul să răspundă, auziră zgomot de pași. Se apropia căpitanul. Era îmbrăcat într-un costum din țesătură de in de culoare bej deschis. La vederea Carolei, pe buze îi apărură un surâs larg, reprimat repede când își zări fiul.

– Hello, Robert! Te-ai întors deja? Totul este în ordine pe plantație?

– Am făcut tot ce puteam face în dimineața asta, răspunse acesta din urmă, și m-am hotărât să-mi acord o mică pauză.

Căpitanul își regăsi zâmbetul și se întoarse spre Carole.

– Ești fermecătoare, draga mea. De-a dreptul încântătoare. Dar hai să ne așezăm. Să vedem dacă lista de bucate și serviciul sunt la înălțime!

Apoi, adresându-se fiului său, adăugă:

– Prânzești cu noi? N-o să-ți faci rău să iei o masă potrivită, măcar o dată, în loc să înghiți orice, la indiferent ce oră, ca de obicei.

Atent, îi oferi un scaun Carolei, apoi se așeză și el la dreapta ei. Robert își puse paharul la stânga Carolei și luă loc la rândul lui.

– Și despre ce discutați, voi doi?

Întrebarea căpitanului era atât de directă încât Carole fu luată pe nepregătite. În orice caz, el nu era lipsit de perspicacitate!

– Tocmai am descoperit că nu există decât douăzeci de camere, zise ea. Asta nu este suficient. V-ar trebui cel puțin patruzeci pentru rentabilizarea hotelului.

– Vrea să împărțim camerele în două, adăugă Robert pe un ton agresiv, ca și cum voia să-și sfideze tatăl să se declare de partea Carolei.

Ea îl privi pe ascuns, apoi își întoarse foarte repede ochii. Era foarte intens conștientă fizic de prezența lui alături de ea. Lângă el, se simțea fără apărare și, în același timp, apărată. Dar era împărțită între această senzație tulburătoare și amorul ei propriu

profesional; trebuia să reacționeze. Nu-l putea lăsa să-și influențeze tatăl și să deschidă hotelul numai cu douăzeci de camere. Asta ar însemna cu siguranță eșecul întreprinderii lor.

Dar căpitanul îi veni în ajutor, fără s-o știe.

– Ah, zise el pe un ton ursuz. Este exact ce spunea arhitectul.

– Și răspunsul meu este același, replică Robert. Aș prefera să mor mai degrabă decât să văd camerele conacului divizate în cămăruțe pentru turiști.

Carole înțelese imediat că redeschisese involuntar o dispută veche între tată și fiu. Prudentă, să hotărî să păstreze tăcerea.

– Arhitectul și Carole sunt de aceeași părere: camerele trebuie împărțite, altfel ne așteaptă eșecul. Dar tu te încapățânezi să negi evidența. Vei fi așadar mereu la fel de îndărătnic! izbucni căpitanul.

– Trebuie mărite tarifele, asta-i tot. Dar nu ne vom atinge de camere.

Asemănarea dintre cei doi bărbați era izbitoare și asta nu făcea decât ca înfruntarea lor să fie și mai dramatică. Instinctiv, inima Carolei era alături de cel mai tânăr. Dar cu o logică și o sensibilitate pe deplin feminine, încercă să exprime acest sentiment apărând tocmai poziția pe care ea însăși o condamna.

– Dar dacă nu aveți destule camere, nici măcar nu puteți deschide hotelul! exclamă ea. Și doar n-o să abandonați totul acum când sunteți atât de aproape de țintă!

Era într-adevăr convinsă că hotelul era singura soluție nu numai pentru căpitan, ci și pentru Robert, dacă voia să-și salveze pământurile, rațiunea lui de a fi, pasiunea lui. De data aceasta, căpitanul nu zise nimic, dar își privi fiul cu un aer sfidător. „Ce ai de răspuns la asta?” părea să spună privirea lui.

Robert, care se pregătea să răspundă, surprinse privirea tatălui său și strânse din dinți. Carole își ținu respirația, atât de încordată era atmosfera. Scoase un suspin, apoi se sili să zâmbească.

– Mi-e o foame de lup! interveni ea cu diplomație. Plimbarea de dimineață mi-a deschis pofta de mâncare.

Cei doi bărbați înțeleseseră aluzia și renunțară la înfruntare. Dar Carole știa că nu era decât un armistițiu provizoriu. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să revină asupra acestei probleme, deoarece era o chestiune de cea mai mare importanță care trebuia rezolvată într-un fel sau altul.

Prânzul se desfășură fără nici un incident. Discutară de una și de alta, la întâmplare, despre probleme lipsite de importanță. Dar dincolo de această conversație aparent liniștită, rămâneau toți trei perfect conștienți de conflictul ascuns.

Dacă în timpul mesei Carole fusese mulțumită de prezența lui Robert alături de ea, simți totuși o oarecare ușurare când îl văzu punându-și șervetul pe masă și ridicându-se. Abia se atinsese de farfuria din fața lui.

– Trebuie să mă întorc să mă ocup de recoltă, zise el privind-o pe Carole, ca și cum această informație nu-l privea pe căpitan. Se recoltează trestia de zahăr și trebuie să fiu acolo ca să supraveghez operațiunile.

Îi adresează un zâmbet rece și coborî treptele de lemn pentru a se îndrepta spre grajduri. Carole îl urmări cum se îndepărtează. O dată cu el, dispărea și senzația aceasta inexplicabilă pe care i-o provoca.

– Perfect, zise căpitanul.

În vocea lui exista o notă triumfătoare. Carole se întoarse spre el, surprinsă.

– Acum putem vorbi liniștiți, adăugă el.

Figura lui era tristă și contrazicea tonul indiferent cu care rostise cuvintele. Bietul om! se gândi Carole. Trebuie să fie într-adevăr sfâșiat între problemele financiare și dragostea pentru fiul lui.

– În legătură cu camerele... reluă căpitanul, m-am gândit mult. Există o problemă, firește, dar problemele sunt făcute pentru a fi rezolvate, nu-i așa?

Terminându-și masa, examinează împreună situația. El vorbi, ea ascultă, el puse întrebări, ea îi dădu sfaturi; luară în considerare tot felul de soluții, întorcându-le pe toate fețele.

Plecarea lui Robert lăsase un gol, dar Carole, într-un fel, era ușurată că putea aborda în sfârșit chestiunile importante, fără teama de a-l vedea că se înfurie și îi întrerupe. Nu-l alungă complet pe Robert din preocupările ei, dar îl surghiuni într-un ungher al minții, dedicându-se cu totul muncii ei, împreună cu căpitanul.

*

* *

Două ore mai târziu, Carole se întoarse în camera ei, își aruncă sandalele în celălalt capăt al încăperii, luă chestionarul domnului Roxlet și se așează pe pat, cu picioarele strânse sub ea. Căută căsuța „restaurant”, în timp ce își înăbușea un căscat. Își ținea cu greu ochii deschiși. În toată viața ei, nu mâncase o masă mai copioasă și mai delicioasă. Avea impresia că o să facă explozie.

– Ah, iată, murmură ea. Aprecierile mergeau de la „mediocru” la „excelent”. Ezită o clipă, sugându-și capătul creionului și sfârși prin a înscrie cuvântul „admirabil” de-a curmezișul tuturor căsuțelor. Apoi, istovită de acest efort, se lăsă să cadă pe pat.

Când se trezi, soarele își schimbase poziția, lăsând camera în penumbră. Se simțea minunat de destinsă, proaspătă și odihnită, și se întinse suspinând de plăcere. „Înțeleg acum de ce căpitanul își face siesta în fiecare zi! își spuse Carole în sinea ei. Toată lumea ar trebui să facă la fel. Este extrem de plăcut!”

Ridicându-se din pat, observă că rochia ei albă era foarte mototolită. Și-o scoase, ezită o clipă, răscoli într-un sertar și își scoase de acolo costumul de baie. „Numai să mai pot intra în el, după un asemenea prânz!” se gândi ea. Era un costum dintr-o bucată, cu flori mari pe un fond albastru. Îl îmbrăcă și se privi în oglindă. Îi venea ca o a doua piele și îi subția și mai mult silueta zveltă. Se amuză să pozeze în diferite poziții, cu o mână în sold, cu amândouă și un umăr înainte, cu un picior în față, cu genunchiul ușor îndoit, și cu un zâmbet provocator pe buze.

„Ce păcat că nu am public! se gândi ea; Robert... de exemplu”. Apoi izbucni în râs – îi era întotdeauna foarte greu să se ia în serios – își luă halatul plușat de culoare roz și porni spre piscină. Era nerăbdătoare să se bucure de apa rece și să se bronzeze la soare.

Ajunse la piscină exact în clipa în care Robert Innes se pregătea să plonjeze. Avea un corp admirabil, fără nici un gram de grăsime. Nu se putu împiedica să admire mușchii întinși și puternici care ieșeau în relief sub pielea bronzată, în timp ce sărea pe marginea trambulinei. Nu se știa observat și atitudinea lui nu avea nimic afectat. Carole se opri, dar în momentul acela el o zări. La vederea ei, figura lui se posomorî. Probabil că era furios de întruziunea ei acolo. Fără un cuvânt, el plonjă descriind un arc perfect, și pătrunse în apă aproape fără să împrăsteie cu stropi.

Carole era nehotărâtă. Trebuia oare să plece? Rămase în picioare ca să-l privească; înota cu energie în stilul craul și făcea să țâșnească jerbe de apă în jurul lui. Ajuns la capătul bazinului, făcu o întoarcere și își reluă efortul, ca și cum își disputa un campionat. Carole făcu înconjurul piscinei, alese un șezlong și se întinse pe el.

Robert străbătu șase lungimi de bazin, apoi se cățără afară pe mica scară metalică. Veni gâfâind spre Carole și se lăsă să cadă cu un șezlong aflat alături de ea. Se întinse cu un mormăit de satisfacție, dar continuă să-i ignore prezența.

Carole nu zise nici ea nimic, incapabilă să vorbească, atât de tulburată era să-l simtă aproape de ea. Își luă ochelarii de soare din buzunarul halatului. Lentilele aveau o culoare foarte închisă și îi dădeau impresia că în spatele lor se afla la adăpost, că putea să vadă fără a fi văzută.

Tăcerea se prelungea. Acum, Robert respira mai liniștit. Trebuia să facă un efort ca să nu-l privească dar, după un timp, nu putu rezista tentației și aruncă o privire în direcția lui. Stătea rezemat într-un cot și o măsura din cap până-n picioare. Carole simți că roșește. Costumul de baie i se păru dintr-o dată foarte

indecent și regretă că nu-și îmbrăcase halatul. Pe lângă corpul bronzat al lui Robert Innes, pielea ei albă de orășeancă era aproape șocantă.

El se așază și începu să-și ștergă brațele.

– Trebuie întotdeauna să te ștergi după o baie la tropice, zise el. În caz contrar, fiecare picătură de apă acționează ca o lupă și provoacă o arsură.

– Da? Nu știam. Poftim, luați asta, zise ea cu timiditate, întinzându-i prosopul ei.

El luă prosopul și se ridică, fricționându-se viguros. Carole îl urmărea, amuzată de atâta energie. Se simțea mult mai puțin stânjenită acum. Avea părul des și ondulat al tatălui lui, dar negru ca smoala. Încă uzi, cârlionții rebeli îi cădeau pe frunte. Avea în el ceva sălbatic, neîmblânzit. Această piele bronzată, poate puțin prea arsă de soare a feței, a gâtului și a brațului, expuse mereu în aer liber, îi dădea o înfățișare de sănătate și de forță.

Carolei începea să-i fie foarte cald. Poate că ar trebui să se întoarcă pe burtă? Totuși, abia sosise. Nu putea s-o prindă soarele într-un timp atât de scurt!

Robert continua să fie acolo, foarte aproape de ea. Riscă o privire în direcția lui. Se ridicase din nou într-un cot și o măsura fără cea mai mică urmă de jenă. Carole simți iar că roșește din cap până-n picioare. De data aceasta, însă, îl privi drept în ochi. El se mulțumi să-i zâmbescă, un zâmbet sigur de el, posesiv, exasperant. Simțind că se înfurie, îl fulgeră cu privirea, dar el nu păru cătuși de puțin stânjenit.

– Începi să prinzi culoare, o anunță el râzând. De fapt, ești de un roz de-a dreptul spectaculos, de la degetul mare de la picioare până în vârful nasului!

– Nu ți s-a spus niciodată că este un semn de proastă creștere să privești oamenii în felul acesta insistent? i-o întoarse Carole pe un ton foarte tăios, care o surprinse chiar și pe ea.

– Dar este foarte frumos, răspuse el cu un surâs dezarmant. Îmi place mult pielea de culoare deschisă. Aici nu văd decât piei

de culoarea turtei dulci sau de cacao. Este cu toate acestea ciudat: dumneata, care îți petreci viața călătorind, ar trebui să fii bronzată din ianuarie până în decembrie! Nu îți acorzi niciodată timpul de a face o baie sau două de soare, în toate acele locuri extraordinare pe care trebuie să le vizitezi de-a lungul anului?

Își bătea joc de ea, era sigură. Ghicise oare că era vorba despre prima ei misiune? Voia s-o oblige să recunoască? Se hotărî să nu acorde nici o atenție întrebării.

– Ai face bine să nu privești în felul acesta viitoarele cliente ale hotelului, dacă nu vrei să le faci să fugă! zise ea glumind.

El nu-i răspunse imediat, dar ea simți în mod nelămurit că se apleca spre ea. Privirea îi fu atrasă irezistibil spre el și, instinctiv, întoarse capul. Fața lui Robert era foarte aproape de a ei. Îi observă buzele cu contur ferm și senzual. Era fascinată.

– De acum înainte, nici una dintre ele nu va merita osteneala să le privesc, spuse el, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Și fără să-i lase timp să reacționeze, își puse buzele peste ale ei. Dintr-o dată, lumea înconjurătoare încetă să existe. Carole era incapabilă să se miște, să gândească, atentă doar la această clipă de eternitate.

În cele din urmă, Robert se retrase. Ea ar fi trebuit să se ridice și să fugă, dar nu făcu nimic; rămase nemișcată, ca paralizată, în prada unui vârtej de gânduri contradictorii. Dacă prima reacție o îndemna să fugă, simțise de asemenea, aproape în același timp, dorința irezistibilă de a-i înapoia sărutul...

Se ridicase brusc, alergă până la piscină și plonjă spre siguranța bazinului.

Ce bine era, rece, liniștitor, odihnitor! Se mișca între două ape, la doi metri adâncime și la mii de kilometri de Robert Innes și de periculoasa lui virilitate. Înotă astfel cât timp putu să-și țină respirația, ajunse la capătul celălalt, se întoarse, plonjă și mai adânc, pentru a țâșni în sfârșit la suprafață, cu respirația tăiată, într-o jerbă de stropi argintii, trăgând cu putere aer în piept.

Întregul ei corp absorbise prospețimea apei. Era o senzație extrem de plăcută. Fără vreo privire pentru Robert, se îndreptă

spre capătul bazinului, într-un craul impecabil. Știa că Robert o urmărește. Nu o supăra să-i demonstreze că era o înotătoare excelentă. Gândul la sărutul lui o făcu din nou să roșească. De ce oare o sărutase? Cedase doar unui impuls de moment? Poate că își regreta deja acțiunea? Ce era mai rău, poate că o credea drept o naivă. N-ar fi trebuit să fugă astfel, ca o fetiță speriată. Era furioasă pe sine și începu să înoate cu atâta energie încât nu-l auzi pe Robert plonjând în apă. Nu-și dădu seama de prezența lui decât atunci când își săltă capul pentru a-și recăpăta respirația. Înota alături de ea, fără nici un efort, cu multă suplete. Își accelerează propriul ritm îndată ce îl zări și se strădui să-l lase în urmă. Privirile lor se întâlneau și el îi zâmbi. Era un zâmbet prietenos, fără nici cea mai mică urmă de sfidare. Nici măcar nu se gândea să participe la cursă, atât de sigur era că este cel mai rapid dintre ei doi.

Acest mic joc o obosi repede pe Carole. Ajunse la scară și ieși afară din apă. El era exact în spatele ei și ea știa că n-o slăbește din ochi. O aprecia, o cântărea. Probabil că în felul acesta trebuie să-și cerceteze caii! Se strădui să ajungă la șezlong cu un pas demn, sperând că șoldurile ei nu se legănau prea mult. Își imagina fără greutate comentariile pe care le-ar face el despre mersul ei dacă nu se controla. La gândul acesta începu să râdă, imitată repede de Robert. Gheața fusese spartă. Când se așezară din nou pe șezlongurile lor, stânjeneala puțin afectată de la început dispăruse cu totul.

Carole își dădu seama din instinct că nu trebuia să pomească nimic despre sărutul lui, dar dorea să-i vorbească. Se vedem, ce l-ar putea oare interesa?

– Căpitanul mi-a spus că una dintre prietenele dumitale s-a întors, după un sejur în Europa. Se numește McKinnon, cred.

El păru surprins, apoi figura i se însenină.

– Cathy McKinnon? exclamă el. Habar n-aveam că s-a întors!

Era limpede că vestea nu-l lăsa indiferent. Carole simți o mică înțepătură în inimă, dar ascultă imediat de rațiune. Cu ce drept ar fi oare geloasă?

– Așadar, Cathy s-a întors! repetă Robert, frecându-și mâinile. Lăsa impresia că este foarte satisfăcut.

„La drept vorbind, s-ar putea arăta puțin mai discret!” se gândi Carole, ofensată. Semăna cu un copil nerăbdător să-și primească darurile, în dimineața aniversării. Haide, s-a vorbit destul despre această Cathy!

– Tatăl dumitale mi-a dat permisiunea să călăresc unul din caii voștri, mâine dimineață. Este de părere că ar trebui să mă duc să văd viitorul traseu de golf, zise ea pe un ton nepăsător.

– Este un teren risipit fără rost.

Figura lui Robert se posomorâse brusc și Carole se simți ciudat de ușurată. Dar el își regăsi repede surâsul și se întoarse spre ea.

– Așadar, călărești? Credeam că ești o fată de oraș! Tragi oare și cu carabina?

– Cu carabina? Nu!

Îi trecu brusc prin minte o bănuială și continuă:

– Dar aș putea paria că, în schimb, Cathy McKinnon...

– Cathy? Oh, firește! Este o trăgătoare excelentă, o țintașă de temut! Așadar, nu știi să tragi...

Avea un aer surprins și decepționat. Carole era furioasă. Îi venea să-i tragă o strâmbătură.

– N-am avut niciodată ocazia, răspunse ea tăios.

El se răsturnă pe spate în șezlong și își frecă din nou mâinile zâmbind larg.

„Ce bădăran!” își zise Carole în sinea ei. Încercă încă o dată să schimbe subiectul discuției.

– Te-am văzut ieri; erai călare, pe...

Robert n-o lăsă să termine.

– Ah, tata te-a dus pe colina *Find-Your-Man*? Este o priveliște frumoasă, de acolo de sus. Se poate vedea aproape toată plantația.

Își încruntă sprâncenele și rămase o clipă tăcut.

– Totul se prezintă atât de bine, anul acesta, zise el în cele din urmă. N-am avut grindină, nici prea multă secetă, rezultatele se prezintă bine. Anul se anunță bun.

– Atunci, de ce ai aerul acesta îngrijorat?

– Am un aer îngrijorat?

Surâse, puțin stânjenit, apoi continuă:

– Este adevărat. Anul trecut, lucrurile nu păreau să meargă atât de bine, dar rezultatele financiare n-au apărut. Dar nu vreau să te plictisesc cu problemele mele.

– Asta nu mă plictisește deloc, dimpotrivă.

– Ei bine, prefer totuși să le păstrez pentru mine! Te afli aici că să te ocupi de hotelul căpitanului. Plantația este problema mea și sunt destul de mare ca s-o rezolv singur.

Tonul lui era aspru, tăios. Carole se făcu mică. Despre ce putea vorbi oare cu Robert? Plantația părea un subiect spinos, iar hotelul o temă tabu. Dar ea nu voia să rămână acolo fără să spună un cuvânt. Era posibil ca el să se plictisească și să plece. Dar ce altceva aveau oare în comun? „Cathy McKinnon, iată subiectul care îl interesează, își spuse ea cu regret.

Prefera încă să tacă, cum tăcerea se prelungea jenant, își aminti de un amănunt pe care-l menționase căpitanul chiar în dimineața aceea. Făcu un efort ca să-și amintească exact ce spusese.

– Tatăl lui Cathy McKinnon nu conduce oare un fel de cooperativă a plantatorilor din regiune? întrebă ea în cele din urmă. La urma urmei, dacă tot trebuia să vorbească despre această Cathy, tatăl ei era răul cel mai mic.

– Da, răspuse Robert. Douglas McKinnon este conducătorul nostru. El a organizat o cooperativă acum câțiva ani, atunci când prețurile au început să scadă. Ne-am descurcat un an sau doi, dar situația n-a încetat să se degradeze. Nici el n-a reușit să țină piept șocului prea mult timp. Degeaba a condus cooperativa, nu s-a descurcat mai bine ca noi.

– El este acela care a cumpărat parcela pe care a trebuit s-o vindeți? îndrăzni Carole să întrebe.

– Da, treizeci și cinci de hectare învecinate cu propriile lui terenuri. Domeniile noastre sunt alăturate, astfel că asta părea o soluție logică. Vânzarea aceasta ne-a permis să facem față când eram literalmente la strâmtoare.

– Am impresia, zise ea cu prudentă, că se descurcă mai bine decât ceilalți, dacă își poate permite să cumpere terenuri.

– A obținut un împrumut de la bancă. Este ceea ce ar fi trebuit și eu să fac dacă aș fi vrut să mă extind. Acest Douglas McKinnon este un bătrân căruia îi place riscul, și așteaptă ca piața să se îndrepte, ca noi toți.

– A cumpărat și alte terenuri, în afară de al vostru?

Robert se redresă și o privi insistent pe Carole.

– Nu făceam decât să întreb, se grăbi ea să adauge, în defensivă.

Ceva îi spunea că pusese degetul pe un punct sensibil. Fălciile lui Robert se strânseseră și o venă începu să-i bată la tâmpla dreaptă.

– Nu vreau să spun că în asta ar fi ceva anormal, îl liniști ea.

– În cazul acesta, ce vrei să spui, de fapt? întrebă el încruntându-se.

– Nimic, te asigur. Absolut nimic. Încercam doar să-ți vorbesc despre un subiect care se pare că te interesează.

Schimbarea de dispoziție a lui Robert dispăru la fel de repede cum venise și figura i se însenină.

– Îmi pare rău. Trebuie într-adevăr să mă iei drept un urs. Dar plantația este în momentul acesta un subiect atât de delicat încât pentru mine devine o obsesie. Iartă-mă, te rog.

Ea îi răspunse cu un surâs.

– Am o idee, zise el pe neașteptate. Dă-i drumul, pune-mi toate întrebările pe care le vrei și eu îți promit să răspund cu răbdare!

Carole reflectă o clipă. Erau atâtea lucruri pe care i-ar fi plăcut să le afle. Culoarea lui preferată, felul preferat de mâncare... Cum arăta oare în costum de oraș? Până acum, nu-l văzuse decât în șort și în costum de baie. Dar nu era decent să-i pună genul acesta de întrebări. În consecință, reveni la problema plantației, care părea să-l preocupe atât de mult. Și mintea ei se izbi din nou de acest fapt greu de explicat: cum își putea permite un plantator să cumpere terenuri în timp ce toți ceilalți

membri ai cooperativei erau obligați să vândă? Hotărât lucru, avea de-a face cu o enigmă. Era însă o întrebare care îl indispucea în mod vizibil. Se simți îngrozitor de frustrată. „Domnule Robert Innes, își zise ea, ești într-adevăr foarte sensibil și nu ușurezi conversația!”

Cu moartea în suflet, se hotărî să se mărginească la singurul subiect care părea să-l entuziasmeze, dar se blestemă în sinea ei punându-i întrebarea. Era un act de eroism!

– Și ce făcea Cathy în Europa? întrebă ea. Studii?

– Da, așa cred. A urmat cursuri de doctorat la Roma. Studii de italiană sau ceva de genul acesta, ca să-și completeze teza.

– O teză de doctorat? întrebă Carole, gândindu-se la biata ei diplomă de comerț, care i se păruse atât de importantă atunci când o obținuse.

– Da, despre istoria medievală... și un expozeu asupra Renașterii italiene, mi se pare.

– Foarte impresionant! Are intenția să predea?

El începu să râdă.

– Cathy? Doamne-Dumnezeule, nu! Lui Cathy îi place prea mult să se distreze ca să-și piardă timpul cu copiii insuportabili. Nu. Nu știi care sunt planurile ei.

– Ei bine, poate că îți va spune în seara asta.

– Este adevărat. Sunt nerăbdător s-o văd. Ne-am distrat bine, pe vremuri. Am câștigat trei ani la rând concursul de tenis la clubul din Mandeville, la proba de dublu mixt.

La orizont, soarele semăna acum cu un imens disc roșu și cerul se aprinsese în culori strălucitoare. Robert își ridică ochii.

– Este aproape șase, anunță el cu siguranța fermierului obișnuit să afle ora privind cerul. Vom cina devreme în seara asta, din cauza recepției. E timpul să mergem să ne schimbăm.

Nu făcu însă nici un gest ca să se ridice. Carole își dădu seama cu surprindere că el aprecia momentul acesta de destindere în

compania ei și că îl prelungea în mod inconștient. Se simți mulțumită. Dacă ea n-ar fi fost acolo, probabil că ar fi plecat imediat după ce se scăldase. Dar trebuia să intre ca să se pregătească. Se ridică și își adună lucrurile.

Mergeau unul după altul, în tăcere. Când ajunseră pe alee, Robert se întoarse spre ea.

– Dacă mă gândesc bine, poate că ai întâlnit-o deja pe Cathy în timpul călătoriilor duminicale. După câte mi s-a spus, a fost cam peste tot: Paris, Roma, Londra, Zurich, în toate locurile unde te poți distra. Cathy este foarte în pas cu moda; fotografia ei apare în toate revistele. N-ai văzut-o niciodată?

„Doamne-Dumnezeule! se gândi Carole. El crede că am fost în toate locurile acestea la modă, în calitate de agent de turism!”

– De vreme ce n-o cunosc, cum aș fi putut s-o remarc? zise ea evaziv.

– Foarte înaltă, foarte blondă. Ten foarte deschis, figură clasică. Era frumoasă când a plecat și, după fotografiile pe care le-am văzut după aceea, călătoriile i-au priit!

– Nu, descrierea nu-mi spune nimic, răspunse Carole.

– Ei bine, diseară o vei vedea în carne și oase!

– Mă bucur cu anticipație.

„Oh, nu! Este ultima persoană pe care doresc s-o întâlnesc!” se corectă în gând Carole, în timp ce îi adresă lui Robert un zâmbet puțin cam forțat.

Capitolul 5

Intrând în camera ei, Carole se întâlnește nas în nas cu camerista din ajun.

– Căpitanul a spus s-o anunț pe domnișoara că în seara aceasta cina va avea loc mai devreme, din cauza seratei, o anunță ea pe un ton grav.

– Mulțumesc, voi fi gata la timp.

– Oh, domnișoara nu trebuie să se grăbească, spuse ea cu un mic râs discret. Bărbații vor aștepta. Bărbații așteaptă întotdeauna, adăugă ea pe un ton serios, când femeia este frumoasă ca domnișoara. Îmi amintesc că bărbații așteptau întotdeauna, când eram tânără.

„Frumoasă?” Carole era fericită de compliment. Nu se considerase niciodată drept o femeie frumoasă. Avea un păr frumos, de care era foarte mândră. Știa să se îmbrace și să se pună în valoare. Înfațișarea fizică nu-i punea probleme, dar știa bine că nu avea nimic extraordinar. Era întotdeauna zâmbitoare și amabilă... dar frumoasă? Se aplecă spre oglinda montată pe ușa unui șifonier și își contemplă imaginea. „Nu, sunt tot eu, aceeași ca ieri și alaltăieri!” Oricum ar fi fost, complimentul cameristei o emoționase.

– Spuneți-mi, cum vă numiți? o întrebă Carole pe neașteptate. Doar nu era să continue să se gândească la ea ca la „camerista”, toată săptămâna!

– Charlene, domnișoară. Pot să vă mai spun că am un soț și patru copii, adăugă ea cu mândrie.

Charlene ținea în mâinile întinse rochia lungă a Carolei.

– Am căutat în șifonier și am călcat-o pe aceasta, pentru recepția din seara asta, anunță ea. Și lenjeria de corp, acolo, pe pat... și apoi pantofii aceștia. Foarte frumoase veșminte, domnișoară.

Carole izbucni în râs.

– Este exact ce aveam intenția să port! Îți mulțumesc, Charlene, zise ea luând rochia. Este călcată impecabil. Bravo! A avut mult de suferit, în valiză!

– Acum, trebuie să pregătesc baia pentru domnișoara, zise Charlene.

Dispăru repede în baie și Carole auzi imediat apa țâșnind din robinete. Încerca o senzație ciudată. Ciudată și minunat de plăcută. O cameristă care să se ocupe de persoana ei! Ce lux! Pretutindeni în lume existau oameni pentru care luxul acesta era o obișnuință. Cathy McKinnon, de exemplu. Dar pentru ea, Carole Ann Todd, visul acesta se va spulbera peste câteva zile. Ei bine, trebuia să profite de această ocazie!

Charlene reveni în cameră ca s-o ajute pe Carole să-și scoată halatul. Tânăra dorea să fredoneze o melodie, atât de fericită și de destinsă se simțea. În baie, își scoase costumul cu care fusese la piscină și îl lăsă să cadă pe pardoseală cu un gest nepăsător, sigură că Charlene îl va ridica pentru ea. Apoi se răzgândi, se aplecă și îl agăță în cuierul din spatele ușii.

„Nu ești aici decât pentru câteva zile, Carole Ann Todd, nu uita. Și apoi, nu este camerista ta. A fost pusă doar la dispoziția ta, dar nu este decât o situație provizorie”, se gândi ea.

Dar ar fi fost atât de plăcut, dacă situația aceasta ar putea dura puțin mai mult! Îi trecură prin minte cuvintele „pentru totdeau-

na”, dar le alungă repede și se mulțumi cu modestul „puțin mai mult”. Toate acestea nu erau decât un vis. Doar cu treizeci și șase de ore în urmă se afla încă pe aeroportul din Toronto, înghețată și înlemnită de frig, cu degetele atât de amorțite încât rămâneau încheștate pe mânerul valizei. Scoase o mână din apa caldă și spumoasă și se amuză să se joace cu degetele. Uitase complet că mai putea să-i fie frig! Dimpotrivă, avea impresia că trăise toată viața la conac. Toronto i se părea atât de departe, atât de ireal! Se lăsă să alunece spre fundul căzii cu un suspin de satisfacție și închise ochii, în timp ce o cuprindea o dulce toropeală.

O auzi pe Charlene agitându-se alături. Oare ce putea să facă? Înțelese dintr-o dată că făcea zgomot ca să-i reamintească faptul că era timpul să se pregătească. Carole se smulse cu regret din starea plăcută pe care i-o oferea baia.

– Iau costumul de baie al domnișoarei ca să-l spăl, îi spuse Charlene când Carole deschise ușa. Domnișoarei îi place noua piscină? Domnul Robert era și el acolo. Domnul Robert este foarte drăguț și domnișoara este de asemenea foarte drăguță. Frumoasă pereche formează amândoi, domnul Robert și domnișoara.

– Charlene, te rog să taci!

Charlene avu un mic râs poznaș.

– Acesta este adevărul, insistă ea. Formați o pereche foarte frumoasă.

– Haide, ce înseamnă o asemenea comportare? Ce ar spune domnul Robert dacă te-ar auzi? zise Carole încercând să-și păstreze gravitatea.

– Nu poate auzi nimic, cu condiția ca domnișoara să nu i-o repete, răspunse Charlene cu un zâmbet malițios. Vine aici ca să mănânce.

– Numai pentru mese? se miră Carole. Dar atunci, unde locuiește?

Robert o însoțise până la peronul conacului, dar o lăsase acolo. Ea deduse din asta că propria lui cameră dădea undeva în partea cealaltă a casei.

– Domnul Robert are o vilă mică la țară, foarte drăguță. Mică, dar foarte frumoasă, cu tot ce trebuie: dormitor, baie, dar fără bucatărie, doarece domnul Robert mănâncă aici, cu căpitanul.

– Dar atunci, cine locuiește la conac? Întrebă Carole în timp ce își punea rochia.

– Numai domnișoara și căpitanul, răspuse Charlene, cu regret parcă. Pe vremuri, când doamna căpitanului era încă aici, era întotdeauna multă lume în casă.

Scoase un suspin adânc, clătină din cap, după care continuă:

– După aceea, ea a căzut de pe cal și totul s-a schimbat. Mult timp, camerele de la etaj au rămas închise cu cearșafuri pe mobile ca să le apere de praf. Și cele de jos la fel... peste tot. Cu excepția unei camere mici, pentru căpitan.

Rămase tăcută un timp, cu sprâncenele încruntate, apoi fața i se luminează brusc.

– Dar acum, anunță ea cu un surâs radios, va fi ca înainte. Oameni mulți în casă, ca pe vremuri, deoarece căpitanul va face un hotel!

Charlene o ajutase pe Carole să-și îmbrace rochia de seară. „Nu-i rău, constată Carole privind cu un ochi critic imaginea pe care i-o reflecta oglinda. Nu-i rău deloc. Acum, rămâne să fac ceva bun cu părul acesta. Între noi două, miss Cathy McKinnon!”

– Domnișoară, așezați-vă ca să vă pieptăn părul, zise Charlene.

– Nu, mulțumesc, Charlene. Mă voi ocupa eu însămi de el, poți să pleci. La ce oră vrea căpitanul să cinăm?

– Cina va avea loc când sosește domnișoara. Căpitanul a spus ca domnișoara să nu se grăbească, bărbații o așteaptă la bar.

Înainte de a închide ușa, Charlene se întoarse spre Carole și îi aruncă o privire plină de admirație.

– Domnișoara este foarte frumoasă, în seara asta. Foarte, foarte frumoasă.

*

* *

Carole nu întâmpină nici o dificultate să găsească barul. Era o încăpere dreptunghiulară, prevăzută de-a lungul pereților cu banchete tapitate. Existau de asemenea mici scaune individuale, dispuse în jurul unor mese joase. Carole remarcă imediat mobilierul contemporan. Tablourile moderne agățate pe pereți dădeau încăperii un aspect confortabil și de bun-gust.

Șovăi înainte de a intra. Încăperea era goală. Un foc de lemne trosnea într-un șemineu imens de piatră, pe peretele din fund. O lumină difuză era răspândită de lămpi cu abajur auriu. Se hotărî în cele din urmă să intre, atrasă de atmosfera caldă și primitoare care domnea în bar.

Deasupra șemineului se afla o oglindă mare, înconjurată de o ramă aurie. Carole își zări propria imagine, în timp ce se apropia de focul de lemne. În lumina aceea blândă, ochii îi păreau imenși și foarte negri, iar pielea ei căpăta reflexe arămii. Își umezii buzele și zâmbi, descoperind dinți fără cusur, care sclipeau ca sideful. Era atât de fericită încât i se învârtea capul. Își simțea inima nespus de bucuroasă și, într-un elan spontan, ridică mâinile în cerc deasupra capului și începu să se învârtească, fredonând un vals imaginar.

– Ce spectacol fermecător, domnișoară Todd!

Se opri brusc și rămase țintuită locului. Robert era în picioare în cadrul ușii, cu un zâmbet amuzat pe buze.

– Dacă vei dansa așa în seara asta, vei deveni o adevărată vedetă, adăugă el. Cel puțin în ceea ce privește partea masculină!

Simți că obrații îi iau foc. De cât timp era oare acolo? Ar fi vrut să fugă și să se ascundă, ca să scape de privirea lui ironică.

El înaintă spre ea, dar Carole nu se mișcă fascinată de ochii lui albaștri care o străpungeau.

– Nu te-am auzit venind, bâigui ea cu o voce nesigură.

Ca să-i adreseze aceste câteva cuvinte, trebuise să facă un mare efort, dar o dată primul pas făcut, își regăsi repede stăpânirea de sine.

– Spune-mi, ai întotdeauna obiceiul să surprinzi în felul acesta oamenii?

– Am încercat să tușesc ca să-mi anunț prezența, răspunse el, dar mi-ai tăiat respirația!

O luă de braț și o conduse spre una din banchete.

– Pot să-ți comand o băutură?

– Cu plăcere. Ceva ușor, te rog.

Se lăsă să cadă pe banchetă. Incepea să se simtă ceva mai puțin stânjenită. Îl urmări cu privirea în timp ce el comanda barmanului băuturile, acesta apărând ca prin minune îndată ce Robert se apropiase de bar. Îl vedea din spate. Purta o haină albă, cu o croială impecabilă, care îi puneă în valoare umerii masivi cu șoldurile înguste și pantaloni albastru închis, împodobiți cu o bandă de satin mai închis de-a lungul cusăturii exterioare. Zâmbi văzându-i pantofii negri care străluceau ca o oglindă. Valetul lui Robert trebuie să-și fi petrecut ore întregi mânuind peria ca să-i lustruiască!

Robert se întoarse curând și puse în fața ei un pahar mare plin cu felii de fructe acoperite cu un suc de culoarea chihlimbarului, din care ieșea un pai.

– Sunt fructe de pe plantație, spuse el așezându-se alături de ea.

Bancheta, care i se păruse atât de mare Carolei, deveni dintr-o dată foarte mică. Robert se rezemă de spătar și își puse neglijent brațul în spatele ei. Ea simți căldura mâinii lui, foarte aproape de ceafa ei. Și ciudat, prezența lui atât de apropiată o făcu să se înfioare ușor.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, draga mea.

Căpitanul tocmai dăduse buzna în încăpere cu respirația tăiată și cu un aer uluit. Robert își retrase imediat brațul și se îndreptă. Atmosfera deveni dintr-o dată încordată. Tatăl și fiul schimbă o privire scurtă, apoi se prefăcură că se ignoră.

„Doamne-Dumnezeule, s-au certat din nou”, își zise Carole. Căpitanul luă loc în fața ei. Trebuia să rupă neapărat tăcerea asta stânjenitoare! Căută cu disperare un subiect de discuție neutru.

– La ce oră trebuie să sosească invitații? întrebă ea pe un ton vesel.

Robert a fost acela care i-a răspuns, cu o voce foarte indiferentă:

– Oamenii din Mandeville sunt ciudați. Pentru nimic în lume nu vor să sosească primii, dar, pe de altă parte, se tem cu toții să nu piardă ceva. Astfel încât pot sosi ori foarte devreme, ori foarte târziu. Dacă există un lucru de care poți fi sigură, acela este că vor sosi toți în același timp.

– Toți, în afară de Cathy McKinnon, interveni în discuție căpitanul.

– Este adevărat. Cathy se aranjează de obicei ca să sosească singură, când toată lumea a sosit deja. Intrările ei sunt întotdeauna foarte remarcate.

Carolei i se păru că sesizează o urmă de ironie în vocea lui Robert și își aminti, jenată, propria ei intrare, în urmă cu câteva minute. Fiind o fire spontană, nu acordase niciodată prea multă atenție acestui gen de lucruri. Desigur, ținea să arate bine în seara asta. Rochia de seară mulată pe corp, fără mâneci, îi stătea de minune și își adunase părul într-un coc de bucle, în vârful capului. Ca bijuterii, nu purta decât o pereche de cercei și o brățară grea din aur la încheietura mâinii stângi. Nu își pusese ceasul. N-ai nevoie să știi cât este ora când te distrezi! În fine, va trebui totuși să exerseze să-și facă intrări spectaculoase, într-una din zilele acestea. La urma urmei, nu exista nici un motiv să lase exclusivitatea acestei Cathy McKinnon!

– Așadar, ești mulțumită de ceea ce ai văzut până în prezent?

Surprinsă, Carole îl privi pe Robert, neștiind prea bine ce să creadă despre întrebarea lui. Încerca doar să fie politicoasă? Sau spera oare să obțină din partea ei un răspuns care să-i furnizeze pretextul de a se opune încă o dată tatălui lui? I-ar fi fost greu s-o surprindă în greșeală. Era ferm hotărâtă să-i împace mai devreme sau mai târziu.

– Absolut încântată, răspunse ea zâmbind. Încă n-am reușit să găesc un punct negativ!

„Și acum, încercați să vă certati pe tema asta!” adăugă ea în gând. Cel puțin aparent însă, Robert nu avea nici o intenție agresivă. Încerca numai să se arate amabil.

– Trebuie să recunosc faptul că piscina este o idee bună, zise el. Ar fi trebuit s-o facem de ani de zile, pentru propria noastră folosință.

– Și cadrul este splendid, îi întări Carole spusele.

– Un arhitect din Kingston, zise căpitanul. El a proiectat ansamblul. Piscina, vegetația, pavajul, totul. El este acela care a decorat și încăperea aceasta.

– Este așa cum mi-ați spus, într-adevăr, răspunse Carole, aruncând o privire în jurul ei. Are talent.

– A lucrat mult pentru hotelurile de pe coasta de nord. Mi l-a recomandat un prieten. Bună idee, nu-i așa?

– Excelentă idee, răspunse Carole pe un ton convins.

– Sunt fericit să aflu că îl apreciezi. Individul m-a costat și ochii din cap. Pentru Robert, sunt bani aruncați pe fereastră.

La aceste cuvinte, căpitanul se întoarse spre fiul lui și îi aruncă o privire sfidătoare. Exact în clipa aceea, un gong providențial se auzi răsunând în casă.

– Ah, ne așteaptă cina, anunță căpitanul.

Se ridică imediat și oferi brațul Carolei. Escortată de căpitan de o parte și de Robert de cealaltă, fu condusă spre o încăpere și mai mare decât barul, mobilată cu o duzină de mese de șase tacâmuri fiecare.

– Doamne-Dumnezeule! Dar aveți deja o sufragerie afară, pe verandă!

– Acea este pentru micul dejun și masa de prânz, răspunse căpitanul. Pentru cină, însă este nevoie de o ambianță mai rafinată. Timpul nu este întotdeauna la fel de frumos, și mai există problema fluturilor de noapte, pe verandă. Este o chestiune într-adevăr foarte neplăcută. Gângăniile astea nesuferite se rotesc tot timpul în jurul becurilor!

– După părerea mea, n-aveam nevoie de sufrageria aceasta, îi tăie vorba Robert. Sufrageria de pe verandă era suficientă.

Carole nu-i lăsa căpitanului ocazia să intervină.

– Haideți, zise ea râzând, lăsați-mă să ghicesc... Arhitectul din Kingston, nu-i așa?

– Întocmai. Băiat inteligent, cu referințe excelente, zise căpitanul.

– Și onorariile lui sunt la înălțimea reputației sale, adăugă Robert pe un ton sarcastic.

Se angajau din nou pe un teren periculos și Carole se grăbi să intervină.

– Ah, să vedem puțin lista de bucate. Dar este aproape incredibil! Aveți într-adevăr toate astea în stoc?

– Produse congelate, mai cu seamă, răspuse căpitanul. Feluri de mâncare gata pregătite: o societate elvețiană, recomandată de arhitect.

– Dar de ce nu folosiți produsele plantației?

– Draga mea, avem și așa ceva. Uită-te la coloana aceasta: sunt toate specialitățile din Jamaica. Numai produse proaspete. Încearcă și spune-mi ce părere ai.

– Dar... nu prea mi-e foame. Am prânzit regește, cum știți.

Carole privea uimită șirul interminabil al felurilor de mâncare trecute în listă. De asemenea, lista de vinuri era la fel de impresionantă.

„Toate astea trebuie simplificate, se gândi ea. Așa cum este acum, lista de bucate este prea intimidantă. Va trebui prevăzut ceva mai scurt, precum și o listă de vinuri mai modestă.”

Văzând-o dezorientată, Robert îi veni în ajutor:

– Eu l-am ajutat pe căpitan să organizeze pivnița de vinuri. Îți recomand acest vin australian.

– Nu știam că australianii sunt producători de vinuri! Ei bine, de acord. Aș fi curioasă să-l gust.

Aruncă o privire pe lista de vinuri și tresări:

– Seppet Moyston rozé, 1971, citi ea surprinsă.

– Excelentă podgorie, într-adevăr. Trebuie recunoscut că Robert are fler! zise căpitanul adresându-i un zâmbet larg fiului său, care de data aceasta îi zâmbi la rândul lui.

„Iată un progres, se gândi Carole. Cel puțin dacă situația aceasta ar putea să dureze!”

– Robert, vreau să-ți fac o propunere. Pentru că ești un cunoscător, de ce nu alegi pentru mine restul mesei? Mi-ar plăcea să gust una dintre specialitățile voastre, cu produse de pe plantație.

– Ai încredere în mine?

„Oh, da! Și nu numai în privința meniului!” ar fi vrut ea să-i răspundă, dar se mulțumi să aprobe cu un semn din cap.

– În cazul acesta, sunt de acord!

– Comandă și pentru mine, Robert, zise căpitanul; demonstrează-ne talentele tale.

– Foarte bine, tată.

Robert studie lista de bucate cu un aer concentrat, apoi schimbă câteva cuvinte cu chelnerul care aștepta de câțva timp, cu un blocnotes în mână.

Căpitanul profită de acest răgaz pentru a-i destăinui Carolei:

– Robert a fost furios în legătură cu chestiunea arhitectului. El pretinde că ne-am fi putut lipsi de el. Prea scump, după părerea lui. În ceea ce mă privește, eu cred că ar fi însemnat să ne scumpim la țară. Dacă facem un hotel, acesta trebuie să fie de prima calitate, nu este și părerea dumatăle?

Carole își puse cu blândețe mâna pe brațul căpitanului și îi zâmbi. Nu voia să fie obligată să se declare de partea cuiva. Așteptă ca Robert să termine de făcut comanda înainte de a răspunde.

– Mi s-a spus că locuiești într-un bungalou, undeva pe plantație. Este din cauza lucrărilor? întrebă ea.

– Nu. M-am mutat acolo de ani de zile. M-am gândit întotdeauna că era absurd să continui să întretin acest conac imens,

fără să mai pun la socoteală armata de servitori care sunt plătiți să nu facă nimic altceva, decât să ne servească pe căpitan și pe mine. De aceea, m-am hotărât să-mi construiesc propria mea vilă la țară. Am vrut să fac la fel și pentru tata, dar el nici n-a vrut să audă.

– Bineînțeles că nu! Nu se poate să închid conacul, protestă căpitanul. Dimpotrivă, trebuie să-l deschidem, să-i redăm viață, ca pe vremuri!

– Pe vremuri era locuit de familie și de prieteni, nu de străini, replică Robert.

– Nu de străini, interveni Carole. De invitați.

– In invitați care plătesc? Niște străini care vor dormi în camera mamei mele numai pentru că au mijloacele să-și plătească nota? Nu mă voi împăca niciodată cu această idee. Dar presupun că va trebui totuși să mă obișnuiesc cu ea, nu-i așa? adăugă el pe un ton amar.

– Exact, răspunse căpitanul, iar ochii lui aruncau fulgere. Vom merge înainte, fie că îți place sau nu. De aceea, străduiește-te să iei lucrurile sub aspectul lor favorabil, sau mai bine întoarce-te la tine, băiete, în faimosul tău bungalow!

„Am făcut-o! își spuse Carole. Iată-i porniți din nou unul împotriva celuilalt; și toate asta din cauza întrebării mele stupide!”

Chelnerul apărură chiar în momentul acela, creând o fericită diversiune. El turnă puțin vin în paharul lui Robert și așteptă verdictul lui.

„Personalul este într-adevăr stilat, se gândi Carole. Va trebui să mă gândesc să notez asta pentru domnul Roxlet”.

Îndată după plecarea chelnerului, căpitanul relua discuția.

– Robert, poate că nu-ți dai seama, dar suntem angajați temeinic în proiectul acesta. Am cheltuit toți banii pe care i-am obținut din vânzarea terenurilor. Este prea târziu ca să dăm înapoi. Atunci de ce te încapățânezi? Am nevoie de ajutorul tău.

– Tată, te rog...

Robert aruncă o privire spre Carole, dar căpitanul nu ținu seama de aluzia lui.

– Domnișoara Todd nu este oarbă, băiete. Ea știe foarte bine la ce să se aștepte. Este inutil să facem un mister din asta. Avem nevoie de recomandarea domnului Roxlet și nu putem conta decât pe ea. De aceea, este mai bine să jucăm cu cărțile pe față.

Se întoarse spre Carole și îi spuse:

– Îmi pare rău că am fost atât de direct, draga mea, dar este important.

Carole își coborî privirea în farfurie. Specialitatea jamaicană era pe cale să se răcească. „În parte, din cauza mea se ceartă”, își zise ea. Nu-i mai era foame deloc. „Și seara aceasta putea fi atât de plăcută...”

Își începură masa în tăcere. Ce putea oare să facă? Cum putea să-i ajute? Îl privi pe căpitan: ataca mâncarea cu poftă, în vreme ce Robert abia dacă se atingea de farfuria lui. Privindu-i pe acești doi bărbați, atât de asemănători și în același timp atât de diferiți, avu dintr-o dată intuiția cu privire la ceea ce îi despărțea. Robert nu își putea înțelege tatăl deoarece nu cunoștea decât propria lui versiune asupra faptelor. Cât despre căpitan, acesta era prea orgolios ca să-i dezvăluie fiului fondul gândirilor lui! Nici lui nu-i plăcea mai mult ca lui Robert ideea de a vedea străini instalându-se în locuința familiei. Dar bătrânul era gata să accepte acest sacrificiu decât să vadă proprietatea scăpându-le. Domeniul reprezenta toată viața lui Robert. Și dacă Robert voia să salveze conacul și pământurile, căpitanul știa că asta era imposibil și era gata să renunțe la conac, numai ca fiul său să-și poată păstra plantația.

Carole își ridică paharul, ca pentru a închina un toast în vederea succesului planului lor. Dar ei nu-i urmară gestul. O mașină tocmai pătrundea în curte și lumina farurilor mătură încăperea și îi orbi. Apoi auziră portiere trântite și alte mașini înaintând.

– Oamenii din Mandeville, anunță Robert, împăturindu-și servetul. Să mergem să-i întâmpinăm.

Carole își puse paharul pe masă. Nici măcar nu gustase din renumitul vin australian!

*
* * *

Fundul piscinei era luminat și apa luase culoarea turcoaz a mării, translucidă și extrem de îmbietoare.

Carole râdea în hohote în timp ce un tânăr frumos și bronzat o conducea înapoi la masa ei. Nu scăpase nici măcar un singur dans de la începutul seratei. „Oamenii din Mandeville”, cum îi numea Robert, formau un grup fermecător, exuberant și neobosit. Păreau înzestrați cu o energie inepuizabilă, pe care o foloseau în principal ca să se distreze. Vârsta medie era de douăzeci și patru de ani, dar aveau cu toții ceva cumun: o nepăsare veselă, care contrasta foarte mult cu caracterul serios al tinerilor pe care-i cunoscuse la Toronto. Carole se simți imediat cucerită de această bucurie de a trăi contagioasă. Ei făcură totul pentru ca ea să se simtă în largul ei.

Mânia lui Robert dispăruse o dată cu sosirea invitaților săi. El îi oferise chiar brațul Carolei ca să traverseze grădina. Mergea repede și ei îi era greu să-l urmeze cu pantofii ei cu toc. Chiar cu tocurile ei de zece centimetri, se simțea foarte mică alături de Robert. Avea impresia că ar fi putut s-o ridice și s-o poarte pe sus, fără să facă cel mai mic efort. Căpitanul mergea în stânga Carolei. Ea își trecu celălalt braț pe sub al lui și toți trei se îndreptară astfel spre piscină.

Parcul oferea un spectacol feeric. Fuseseră agățate lampioane de toate culorile în ramurile manghierului și fluturii de noapte se bucurau din plin.

Locul din jurul piscinei era de asemenea iluminat. Mici becuri multicolore se lăgănu de fiecare ramură de pom, de fiecare tulpină de bambus. Pe mese, lumânări apărute de sticle de lampă răspândeau o lumină pâlپătoare și ireală.

În câteva minute, toate locurile au fost ocupate, Robert avusese dreptate: oamenilor din Mandeville le plăcea să sosească toți o dată! Căpitanul sălută în trecere zeci de tineri care discutau vesel. Ei se rezeziră ca să fie prezentați Carolei. Ea se agăța de brațul lui Robert, ca pentru a se apăra de acest asalt zgomotos și vesel, dar un tânăr o prinse de mână.

– Mă numesc Harry, o anunță el cu entuziasm, ca și cum era vorba de o mare neoutate, și detest să văd un ring de dans pustiu când cântă orchestra. Veniți, vă iau cu mine!

Fără să-i lase timp să răspundă, o antrenă într-un dans îndrăcit. Ea aruncă o privire peste umărul lui și i se păru că vede o ușoară decepție în privirea lui Robert. Dar în secunda următoare, o tânără îl invita la rândul lui, astfel încât a trebuit să facă impresie bună și să se alătore petrecerii.

Harry mințise. Numeroase perechi dansau deja. Ringul de dans era din ciment, dar lucrătorii presăraseră acolo kilograme de talc, încât era tot atât de alunecos ca un patinoar. Plasați pe un podium, șase muzicanți jamaicani cântau un calypso mânuind cu ardoare instrumentele cele mai bizare. Eram îmbrăcați în haine în culori roșii și galbene, cu mâneci bufante, și păreau să se distreze la fel de mult ca dansatorii. Abia încheiată bucata, începură un reggae captivant, o melodie jamaicană caracterizată printr-un ritm sincopat, în timp ce unul dintre muzicanți începea să cânte o melopee stranie, o suită de sunete de neînțeles, dar foarte melodioase, pe care colegii lui o reluau în cor. Apoi luă un fluier din bambus și se lansă într-un solo strălucitor. Dansatorii îl acompaniară legănându-se în cadență și aplauzele izbucniră îndată ce se opri.

Harry dansa dumnezeiește. Părea extrem de hotărât să-și păstreze partenera de dans și nu se afla niciodată în lipsă de argumente ca să-și descurajeze rivalii: „Nu, Peter, este o dansatoare lamentabilă, o să te calce pe picioare” sau: „Richard, nu ți-aș încredința *niciodată* o tânără inocentă ca ea!” Carole abia dacă mai putea dansa de atâta răs. Dar se prezentă un nou candidat și de data asta Harry se înclină, oftând de ți se rupea inima. Carole se întoarse surprinsă.

În fața ei se afla Robert, care o trase cu blândețe spre el. Orchestra tocmai ataca primele acorduri ale unui slow melancolic. Robert o strânse cu mai multă putere lângă el și ea își puse capul în scobitura umărului lui. Muzica îi învăluia, îi purta departe de ceilalți dansatori. Trupurile lor se înțelegeau perfect, formând unul singur. Carole nu mai avea chef să râdă, dar bucuria ei nu dispăruse, dimpotrivă, nu încetase să crească din clipa în care Robert o cuprinsese cu brațele. Inima ei era plină de o fericire intensă și necunoscută, de o senzație minunată de plenitudine. Între brațele lui atât de puternice, se simțea ușoară ca un fulg... Era... era fericită.

Își ridică privirea spre el. El îi surâdea, cu un surâs nesfârșit de plăcut.

– Ești minunată, în seara asta, murmură el.

Ea îi întoarse surâsul și se cuibări din nou la umărul lui. Ah, dacă măcar ar fi fost sincer! Dar nu voia cu siguranță decât să se arate amabil.

– Mă simt minunat de bine, în seara asta, răspunse ea pe un ton serios, aproape solemn. Asta se datorează fără îndoială cliimei din Jamaica, adăugă ea imediat, ca să-și ascundă emoția.

Și începură să râdă amândoi în timp ce orchestra își schimba brusc ritmul.

„Tango” exclamă asistența. Un număr oarecare de dansatori bătu în retragere, dar câteva perechi, credincioase dansului, evoluau deja pe ring, exagerându-și mișcările, cu busturile

arcuite, brațele întinse la orizontală, marcând ritmul cu pași sacadați. Carole nu avusese niciodată ocazia să danseze un tango autentic, dar Robert era expert în materie. El o conducea cu autoritate, aproape ridicând-o de la sol și întrenând-o în pași și în figuri din ce în ce mai sofisticate. Spre marea ei surpriză, nu întâmpina nici o dificultate să-l urmeze, atât de bun dansator era. Spectatorii de la mesele cele mai apropiate marcau ritmul bătând din palme. Carole se amuza să imite o dansatoare spaniolă, cu un umăr înainte, bărbia ridicată și privirea provocatoare. Își punea în dans tot sufletul. Își ridică ochii spre Robert ca să vadă dacă simțea aceeași exaltare ca ea; avea ochi strălucitori, figura radioasă, râdea de plăcere. Aș fi vrut să-și petreacă viața în felul acesta, în brațele lui Robert, dansând cu el pentru eternitate.

Dar totul are un sfârșit... Orchestra încetă să mai cânte și corpurile lor se despărțiră, cu regret, parcă. Simțea oare și el, la fel ca ea, farmecul clipelor pe care le trăiseră?

O conduse până la masa căpitanului, care se ridică imediat, o luă pe Carole de mână și o antrenă spre ringul de dans.

– Eu încă n-am dansat, spuse el pe un ton de reproș. Așteptam să fii liberă!

Căpitanul era incredibil de suplu pentru vârsta lui și făcu o demonstrație de reggae dintre cele mai spectaculoase. De îndată ce orchestra termină bucata, se întoarseră la locul lor și căpitanul declară că tocmai dovedise că era încă în putere, dar că nu avea intenția să-și dizloce vreo vertebră, comportându-se ca un bătrân smintit.

Carole nu rămase mult timp pe scaunul ei, deoarece Robert îi întinse mâna și o invită din nou la dans. A urmat aceeași încântare ca prima dată, un acord perfect al corpurilor lor. *Erau făcuți unul pentru altul.* Era oare atât de orb încât nu-și dădea seama?

Dansară împreună un calypso, apoi un alt slow romantic, după care tinerii din Mandeville reveniră la atac:

– Haide, Robert, nu fi atât de egoist! Lasă o șansă și băieților din regiune!

– Probabil că vă plictisiți de moarte, domnișoară, spuneau ei. Suntem siguri că vă reține cu forța...

La rândul lui, Robert avu argumente la fel de fanteziste ca să-i respingă:

– Dar vezi bine că o sperii! Ai picioare mult prea mari... și riști să o strivești!

Harry a fost cel care i-a smuls-o, dar nu pentru mult timp. Cavalerii se succedau fără întrerupere. În cele din urmă, Carole trebui să-și ceară scuze și fu condusă la masa ei, epuizată dar încântată. Tinerii din Mandeville însă, nu se recunoscură învinși doar din atât. Orchestra abia atacase primele note ale unei piese și ei erau la picioarele ei, în speranța că le va acorda acest dans. A fost o adevărată defilare, dar ea refuză toate invitațiile. Robert era așezat lângă ea și Carole nu-și dorea nimic altceva. Era fericită.

Pe neașteptate, un bărbat se apropie de ei. Nu părea să aibă intenția de a o invita pe Carole la dans; el se îndreptă direct spre căpitan.

– Bună seara, căpitane. Felicitările mele, este o serată foarte reușită.

– Bună seara, Dino. Sunt mulțumit că ai putut veni, răspunse capitanul. Carole, ți-l prezint pe domnul de Cavour, arhitectul despre care ți-am vorbit. Dino, dânsa este domnișoara Carole Ann Todd. Pe Robert îl cunoști, firește.

Dino di Cavour o salută pe Carole cu un gest mai curând grațios decât energetic. Carole avu impresia că îl văzuse deja undeva. Figura lui nu-i era necunoscută. Dar unde îl întâl-nise oare?

– Domnișoara Todd reprezintă agenția Roxlet, continuă căpitanul. Știi, agenția pe care mi-ai recomandat-o.

Brusc, Carole își reaminti.

– Încântată, zise ea. Nu sunteți, din întâmplare, arhitectul care a construit acele faimoase hoteluri în Sicilia și în Grecia? Am citit articolele despre dumneavoastră în revistele noastre de specialitate.

– Este drăguț din partea dumneavoastră să vă reamintiți, zise el așezându-se lângă ea, vizibil mulțumit că cineva îi recunoaște meritele.

– Dar sunteți cunoscut în toată lumea! exclamă ea. Credeam că birourile dumneavoastră se află la Paris. Cu toate acestea, căpitanul vorbește întotdeauna despre dumneavoastră ca și cum sunteți de aici.

– Am un birou pe insulă. Hotelurile sunt specialitatea mea și Jamaica este o zonă eminentamente turistică! Dar am de asemenea birouri la Roma, la Atena și cam peste tot în lume, adăugă el cu un gest elegant al mâinilor îngrijite.

Carole se întoarse spre Robert care, până atunci, nu deschisese gura.

– Domnul di Cavour este unul dintre cei mai buni arhitecți ai timpului nostru. Oameni din toată lumea și-l dispută ca să le proiecteze hoteluri.

– Doar *unul* dintre cei mai buni?

Dino replicase zâmbind, dar Carole avu sentimentul că era într-adevăr ofensat. Îl asigură imediat.

– *Cel* mai bun, bineînțeles. Absolut incomparabil. Ați făcut minuni, chiar și aici.

– Sunt încântat că vă place. Vreți să dansați?

Orchestra cânta un reggae și ringul era înțesat de dansatori.

– De ce nu? glumi Carole ridicându-se. Să ne alăturăm mulțimii în delir.

Carole era liniștită să știe că Dino di Cavour fusese acela care concepusese amenajarea conacului. La început, se temuse puțin

să-l vadă pe căpitan lansându-se cu ochii închiși într-o întreprindere despre care nu știa nimic. Faptul că îl alesese pe di Cavour îi risipea toate temerile.

Dino era un bărbat foarte frumos și dansa foarte bine, dar Carole nu simți mica scânteie care se producea când dansa cu ceilalți bărbați și în mod deosebit cu Robert. Îi reveniră în memorie articolele pe care le citise despre celebrul arhitect. Avea reputația că este puțin afemeiat. Cu siguranță, acesta era motivul pentru care felul lui de a dansa o lăsa indiferentă.

Când orchestra se opri din cântat, îuziră exclamații în partea cealaltă a piscinei. Se întoarseră în același timp.

O splendidă tânără femeie stătea acolo, nemișcată, cercetând mulțimea cu o privire rece. Purta o rochie lungă, albă, și, drept singură bijuterie, un colier strâns pe gât, din aur masiv. Mânele rochiei erau despicate de la umeri până la încheieturile mâinilor, lăsând să se zărească brațele bronzate. Jupa era și ea despicateă până la talie, dezvelindu-i picioarele cu curbura perfectă. Părul blond și mătăsos îi cădea în cascată pe umeri.

– Cathy McKinnon! exclamă Dino. Hotărât lucru, nu pot să fac un pas fără s-o întâlnesc! Vreți să mă scuzați? Cathy și cu mine suntem vechi prieteni, mă duc s-o salut.

După aceste cuvinte, o părăsi pe Carole chiar în mijlocul ringului de dans.

Cathy McKinnon, reușind să atragă atenția întregii asistențe, înainta cu un aer semeț. Dino o ajunse la marginea piscinei și căzură unul în brațele celuilalt. Întâlnirile acestea sunt atât de emoționante! Cu inima grea, Carole se întoarse să se așeze la masa ei, fără să-și poată lua privirea de la Cathy McKinnon. Propria ei rochie de seară de culoare albastru-închis i se păru brusc ridicolă, comparată cu voalurile albe și vaporose ale lui Cathy. Rochia ei trebuia să coste o avere. Chiar și sandalele aurii pe care le purta Cathy costaseră probabil cât ochii din

cap. Și acest aer suveran! Complet demoralizată, Carole se lăasă să cadă pe scaunul ei și remarcă imediat dispariția lui Robert. Îl zări curând în mijlocul grupului care se înghesuia în jurul lui Cathy.

– O mândrețe de fată, așa-i?

Carole tresări și uită să zâmbească întorcându-se spre căpitan.

– Într-adevăr, răspunse ea simplu.

Căpitanul începu să râdă.

– Ei bine, draga mea, nu lua acest aer trist! Nici dumneata nu ești urâtă, să știi!

Carole îi adresă un zâmbet lipsit de convingere.

– Ba da, este adevărat. La fel de frumoasă precum Cathy, dacă vrei să știi părerea mea, adăugă el subliniindu-și afirmația cu o clătinare din cap care nu îngădui contrazicere.

Dino revenea spre ei, cu un aer contrariat.

– Așa se întâmplă întotdeauna, Cathy monopolizează întreaga atenție, anunță el pe un ton de reproș. Se crede, într-adevăr, centrul universului!

– O cunoașteți de mult? întrebă Carole.

– Oh, de ani de zile! Toată lumea o cunoaște pe Cathy, absolut toată lumea. Mă întreb însă ce găsesc la ea. Este o fată fermecătoare, cu condiția să-i treci cu vederea toate capriciile. Dar acesta este apanajul femeilor, presupun.

– Ați fost împreună la universitate?

– Ne-am întâlnit în Portugalia, la Estoril. După aceea, ne-am revăzut la Roma, la Paris, în Monaco, în fine, peste tot. Cathy nu stă locului, să știți.

– Paris... Roma... murmură căpitanul cu un aer visător. Am fost acolo în timpul războiului. Dar trebuie să se fi schimbat de atunci! Mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Dar dumneata, draga mea, adăugă el întorcându-se spre Carole, cu meseria dumitale, trebuie să cunoști bine aceste orașe.

– Da, noi călătorim mult, minți Carole.

La urma urmei, nu era cu adevărat o minciună, își zise ea. Era meseria ei, de acum înainte, și va fi realmente nevoită să călătorească. Și apoi, nu voia cu nici un preț să pară o proastă, pe lângă această Cathy McKinnon. Oricum, nu se simțea foarte mândră de sine. Era sigură că roșise. Din fericire, lumina nu era foarte puternică!

– Așadar, Dino, ce părere ai despre piscină? Este o reușită, nu-i așa? Întrebă căpitanul.

– Bineînțeles, căpitane. Ea își arată deja roadele. După cum vedeți, a atras-o deja pe nemaipomenita Cathy McKinnon!

Căpitanul începu să râdă.

– Cathy? Este o fată din regiune. Aici și-a tocit fundul pantalonilor!

– Cathy este jaimacană? se miră Dino. Am crezut întotdeauna că este englezoaică.

– Tatăl ei este scoțian, dar ea s-a născut în Uganda. Părinții ei au plecat de acolo când au început să apară probleme pentru coloniști. După aceea, s-au stabilit aici. Poftim, iată-l tocmai pe tatăl ei.

Căpitanul îi făcu semn unui bărbat înalt, cu o față osoasă. Era chel, cu excepția unei cununi de păr roșu deasupra urechilor.

– Doug! îl chemă căpitanul pe un ton amical. Vino, te rog, puțin, să te prezint!

Doug McKinnon întoarse capul și veni spre el. Căpitanul făcu prezentările. Douglas McKinnon făcu un semn scurt din cap spre Dino și o gratifică pe Carole cu un zâmbet distant.

– Este frumoasă recepția pe care o dai aici, îi spuse el căpitanului. Dar n-aș vrea să fiu în locul tău când va trebui să plătești nota!

– Haide, Doug! Câteva sticle de whisky și puțină electricitate n-o să coste cine știe cât!

– Dar văd că ai închiriat o orchestră, remarcă Doug McKinnon. Trebuie să cred că îți poți permite, adăugă el cu un mic răs forțat.

– Oh, voi, scoțienii, sunteți cu toții la fel! exclamă căpitanul râzând la rândul lui, dar cu un răs jovial și fără vreun gând ascuns.

Doug McKinnon binevoi să zâmbească înainte de a se îndepărta: trebuia să meargă să se alăture soției care îl aștepta la o masă, puțin mai departe.

După plecarea lui, Dino și căpitanul se lansară într-o discuție însuflețită privitoare la amenajarea hotelului, dar Carole nu asculta. Ea îi urmărea pe Robert și pe Cathy McKinnon. Nu încetaseră să danseze împreună de când sosise tânăra. Cineva veni să-l bată pe Robert pe umăr ca să-i împrumute partenera, se pare fără succes. Puțin mai devreme, când o ținea pe Carole în brațele lui, acceptase să-și cedeze locul altuia. Dar acum...

Carole lăsa să-i scape un suspin. Căpitanul îi aruncă o privire, încruntându-se, și se ridică.

– Aș vrea să dansez, înunță el. Dacă rămân așezat tot timpul, oamenii vor crede că am îmbătrânit. Cine vrea să danseze cu mine?

Timp de o secundă, Dino avu impresia că invitația îi era adresată lui. Carole începu să râdă și se ridică.

– Cu plăcere, zise ea luând brațul căpitanului.

Și urmă din nou un vârtej vesel și nebunesc. Deoarece un tânăr luase foarte repede locul căpitanului, apoi un altul și încă unul. Carole dansă fără întrerupere până la miezul nopții.

Zâmbea, râdea, dansa, dar nu se putea împiedica să urmărească perechea pe care o formau Robert și Cathy. Puțin după miezul nopții, își dădu seama că dispăruseră. Degeaba scrută împrejurimile, trebui să se încline în fața evidenței: Robert și Cathy se eclipsaseră discret.

Capitolul 6

Carole se întorcea și se răsucea în patul ei, fără a reuși să-și găsească o poziție confortabilă. În ciuda adierii ușoare care ridica perdelele, îi era prea cald, dar imediat ce îndepărta învelitoarea, tremura. Rămase întinsă, cu ochii larg deschiși, incapabilă să-și alunge din minte întrebarea care o obseda și o tortura.

Unde dispăruseră oare Robert și Cathy? Care din ei îl antrenează pe celălalt?

Carole era geloasă. De ce o sărutase Robert, lângă piscină? O făcuse oare crezând că este obișnuită să flirteze cu primul venit, în timpul pretinselor ei călătorii? Ea nu călătorea decât foarte rar și nu se lăsa sărutată de nimeni. În adâncul inimii, sperase că sărutul acela avusese aceeași semnificație pentru el ca și pentru ea. Unde plecaseră oare? De ce nu reveniseră?

Se ridică din pat și merse până la fereastră. La ce bun să se chinuiască în felul acesta? Briza era răcoroasă și plăcută, noaptea înmiresmată. *Find-Your-Man Hill* trebuia să fie undeva acolo, la dreapta. Locul era atât de frumos, atât de romantic? Poate că se duseseră acolo?

Se întoarse la pat și se întinse suspinând, Colina „Găsește-ți omul tău”... Cathy... Robert... Și totuși, o îngrijise pe mica măgăriță, în fundul șanțului... Cathy McKinnon... Robert, ochii lui atât de albaștri, atât de...

*

* *

Când redeveni conștientă, soarele pătrundea prin perdele și păsările cântau cât le țineau puterile. Un duș bun o trezi de-a binelea. Căpitanul îi promisese că în dimineața asta va putea călări. Îi propusese chiar compania lui Robert, ca să-i arate domeniul. Dar Robert putea foarte bine să se ducă la naiba! N-avea nici un chef să-l audă povestind cum petrecuse în ajun, cu Cathy. Deoarece era sigură că nu trebuia să-l întrebe prea mult ca să înceapă să-i facă mărturisiri și să-i laude meritele frumoasei Cathy!

Își îmbracă blugii și încălță o pereche de cizme. Ziua promitea să fie caldă. Regretă că nu-și adusese o pălărie. În fine, cu atât mai rău! Aruncă o ultimă privire în oglindă, și la drum!

Băieții de la grajduri se agitau în jurul cailor când sosi ea acolo.

– Aș vrea să călăresc, zise ea. Puteți să-mi înșeuati un cal?

– Da, domnișoară. Pe care îl vreți?

Toți erau splendizi. Inspectă boxele, în timp ce urechile inteligente și sensibile se ridicau la trecerea ei. Caili întorceau capul și păreau că o cercetează la rândul lor, întrebându-se care dintre ei va fi ales pentru plimbare.

– L-aș vrea pe acesta.

– Tiger este foarte capricios, domnișoară, zise grăjdarul cu o voce îngrijorată. Domnișoara este sigură că îl vrea pe acesta?

Trebuia să recunoască faptul că Tiger era un cal impresionant. Cu capul ridicat, o măsura pe Carole, cu un aer disprețuitor: o va accepta oare drept călăreață? Ofensată de îngrijorarea grăjdarului și de privirea lui Tiger, Carole răspunse pe un ton hotărât:

– Pe el vreau să-l încălec. Adu-l în curte când va fi înșeuat.

Ieșind din grajd, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să urmeze sfaturile grăjdarului. Era o călăreață bună, dar de luni de zile nu mai urcase pe un cal. Poate că nu era prea târziu să-și schimbe hotărârea.

Tiger, însă, tocmai era adus în curte. Părea că o cercetează pe Carole cu un aer circumspect, apoi pufni cu dispreț și scutură din cap.

– Hei, stai cuminte! strigă grăjdarul, care întâmpina mari dificultăți ca să stăpânească animalul.

Carole se simți cuprinsă de panică văzând armăsarul acesta sălbatic, care i se păru dintr-o dată de o înălțime îmetitoare. Dar băieții de la grajduri o urmăreau și ea nu vru să cadă în ochii lor. Își ridică fruntea, puse piciorul în scară și încălecă pe Tiger cu un aer relaxat, ca și cum era obișnuită să încalce cai sălbatici în fiecare dimineață.

Tiger nu se mișcă. Ea se aștepta să înceapă să azvârle din picioare, să încerce s-o arunce din șa. Dar el rămase nepăsător, ca și cum voia s-o ridiculizeze și mai mult. Carole își potrive frâul. El își săltă capul, întoarse gâtul și o privi cu un ochi rotund. Ea trase ușor de frâu, dându-i o lovitură de călcâi în coaste.

– Haide, Tiger!

Vocea ei era lipsită de autoritate. Lăsa impresia că mai curând îl roagă pe Tiger decât să-i comande. Cu toate acestea, se pare că a dat rezultate, deoarece impozantul cal se puse în mișcare, într-un mic trap regulat, în vreme ce copitele lui făceau să țâșnească scântei din pavajul curții. Din fericire, el pornise de la sine în direcția pe care Carole avea de gând s-o ia. Ea se mulțumi să țină frâiele și îl lăsă să înainteze în ritmul lui.

Când ajunseră la alee, Tiger se opri, întoarse capul și scoase un nechezat în atenția celor trei grajdari adunați în fața ușii grajdului, care îi urmăreau cu un aer neîncrezător. Carole simți că roșește. Calul acesta o lua în râs! Trase de frâu și îl zori cu călcâiele și cu genunchii. Mișcările ei nu avură însă efectul scontat. Tiger se mulțumi să-și continue liniștit drumul de-a lungul aleii, fără să se grăbească, oprindu-se din când în când ca să pască un smoc de iarbă. De fiecare dată când se oprea, Carole trăgea de frâu ca să-l facă să-și ridice capul și îl lovea în coaste cu tocurele cizmelor. Ieșirea aceasta semăna foarte mult cu înfruntarea a două voințe: Carole

voia să facă echitație, iar Tiger dorea pur și simplu să hoinărească.

– Ei bine, o să vedem cine comandă? exclamă Carole.

Aleea cobora în pantă lină, descriind numeroase curbe, urmând contururile colinei. Carole se hotărî să aștepte până când se va afla pe un tren plat și descoperit ca să-l dreseze pe Tiger. Ocoliră un grup de copaci și Carolei i se tăie brusc respirația în fața priveliștii care i se oferea. Terenul plat era acolo, la picioarele lor. Câmpii cât vedea cu ochii, traversate de un drum drept ca o săgeată. Acum vor putea să galopeze.

Își înfundă tocurile în coastele lui Tiger, cu o lovitură aspră și autoritară, se apleacă peste gâtul lui și îi strigă în ureche:

– Haide, Tiger!

Scoțând un nechezat furios, Tiger făcu un salt înainte. Ea trebui să strângă genunchii ca să rămână în șa. Tiger se năpusti într-un galop năvalnic, hotărât să-i ofere Carolei o cursă de care să-și aducă aminte. Galopa pe partea dreaptă a drumului, foarte aproape de șanț. Carole vru să-l readucă pe spre mijlocul drumului. Trase de frâu spre stânga, dar capul animalului nu se mișcă nici un centimetru. Încercă atunci să-l facă să-și încetinească galopul, fără cel mai mic succes. Dimpotrivă, el accelerează. Cramponată de frâie, Carole simți cum o cuprinde teama.

– Stai, Tiger! strigă ea.

Vântul îi șuiera însă pe lângă urechi încât abia își auzea propria voce.

– Stai! urlă ea din nou, după ce își recăpătase respirația.

Tiger nu-și încetini goana. El galopa nebunește și își scutura primejdios capul. Nările îi erau acoperite cu spumă. Carole renunțase la încercările de a-l stăpâni, concentrându-și toate eforturile ca să rămână în șa. Asurzită de șuieratul vântului și de izbitorile furioase ale copitelor lui Tiger, nu auzi celălalt cal care se apropia în galop, în spatele ei. Pe neașteptate, zări iapa lui Robert ajungând în dreapta ei, la stânga. Fu atât de surprinsă, încât era cât pe ce să-și piardă echilibrul. Două brațe puternice o prinseră de mijloc și o ridicară exact în clipa când era pe punctul de a fi azvâr-

lită din șa. Dând drumul frâului, se agăță de Robert și se găsi jumătate pe șa, jumătate pe gâtul iepei, cu picioarele în gol, cu bustul ținut ferm la pieptul lui Robert. Tiger făcuse un salt într-o parte și se îndreptă într-un galop întreit.

Carole abia mai putea să respire. Inima ei bătea dezordonat și atât de tare încât Robert trebuia s-o simtă și el, prin țăsătura ușoară a bluzei. O tulburare stranie puse stăpânire pe ea. Era o senzație nedefinită, foarte plăcută și în același timp foarte intensă. Cu siguranță, reacția, după teama teribilă care o cuprinsese înțelegând că Tiger o luase razna. Mai era de asemenea prezența lui Robert, respirația lui caldută foarte aproape de urechea ei, puterea și căldura lui... Simțea dorința irezistibilă de a se refugia la pieptul acesta atât de viguros și de liniștitor. Dar el nu trebuia... nu trebuia cu nici un preț să-și dea seama de tulburarea ei.

Robert se străduia s-o țină pe Carole, încurajându-și totodată animalul. Iapa se speriasă când se apropiaseră de Tiger și a fost nevoie de tot talentul lui Robert ca s-o readucă la pas.

– Încetișor, încetișor, frumoasa mea, îi repeta el la ureche. Hai, fii cuminte!

Animalul sfârși prin a se potoli. Tiger era deja departe. Continua să galozeze, ridicând nori de praf în urma lui.

Robert opri iapa, o prinse pe Carole de mijloc și o depuse pe pământ.

– N-ar fi trebuit să-l încaleci pe Tiger. Grajdarii te-au prevenit totuși! Puteai să mori. Acum, mă duc să-l caut. Așteapte-mă aici.

Și se îndepărtă în galop, în urmărirea calului înebunit, lăsându-l pe Carole la marginea drumului. Rămase acolo, în picioare, cu un sentiment de părăsire, nemișcată și descumpănită, dorind un singur lucru: să se regăsească din nou în brațele lui Robert, în siguranță, ghemuită lângă el. Genunchii îi tremurau atât de tare încât trebui să se așeze pe marginea șanțului. În depărtare, Tiger se oprise și azvârlea din copite, probabil pentru a-și sărbători victoria. Robert se apropiase de Tiger pe jos, ținând cu o mână frâul iepei sale.

Marele armăsar negru se cabra, pentru a-l intimida pe bărbatul care căuta să-l domolească. Apoi păru că se liniștește și începu să se rotească în cerc, trecând de la galop la un trap neregulat. Încetul cu încetul, cercurile se micșorară.

Robert se opri la câțiva metri de Tiger și așteptă. Îi vorbea. După un timp, armăsarul încetă să se miște, cu coastele ridicându-se și coborând, cu capul plecat și frâul târându-se pe pământ. Robert înaintă încet și Tiger făcu brusc un salt, dându-se înapoi un metru sau doi, exact cât să-l împiedice pe Robert să apuce frâul. El își repetă manevra de mai multe ori. Calul se amuza în mod vizibil să-și sfideze stăpânul. Carole nu se putu împiedica să râdă... O durere violentă o străpuse într-o parte. Simțea dureri peste tot. O dureau genunchii, mai ales dreptul, și de asemenea, coapsele. O îngrijora însă mai ales durerea aceasta într-o parte a pieptului. Nu putea respira adânc. Își apăsă pieptul cu mâna, exact sub sân; asta o ușura. În cele din urmă, trebui să se ridice. Respira mai ușor când stătea în picioare.

Robert reușise în sfârșit să-l prindă pe Tiger. Călărea acum armăsarul și-și trăgea iapa de frâu. Cei doi cai mergeau la pas, epuizați în mod vădit de această cursă nebunească. Tiger părea pe deplin ascultător. Cu toate acestea, când o zări pe Carole, își scutură capul și fornăi cu un aer disprețuitor.

— Ești rănită?

Vocea lui Robert era îngrijorată. Carole, care se aștepta la o muștrare, se simți ușurată.

— Am o durere când respir și mi-am julit genunchii.

— Ai avut noroc că ai scăpat atât de ieftin!

Avea însă un aer îngrijorat. Carole se întreba cum va reacționa. El veni spre ea, trăgând de frâu cei doi cai și căutând cu privirea un loc unde să-i lege.

— Poți să mergi?

Carole făcu un semn afirmativ din cap. De fapt, nu era deloc

sigură că poate să se miște. Genunchii ei erau încă foarte slabi și tremura din cap până-n picioare.

– Bine, zise el. Vezi copaci aceia, acolo? Vino cu mine, trebuie să leg caii. Este preferabil să examinăm asta mai aproape.

La vreo sută de metri, se afla un mic grup de arbori. Carole propuse să conducă ea iapa.

– Mă ocup eu de ea. Pleacă înainte, îi spuse Robert pe un ton fără replică.

Docilă, Carole se supuse și înaintă cu un mers nesigur. Când ajunse la copaci, era pe punctul să leșine. Fiecare inspirație îi provoca o durere cumplită. Ceva cald curgea de-a lungul piciorului ei drept și avea impresia că fusese snopită în bătaie. Se lăsă să cadă la piciorul unui copac gros și se sprijini de trunchiul zdrențuros, silindu-se să respire cât mai încet posibil. Robert legă cei doi cai și se repezi lângă ea.

– Să vedem puțin genunchiul acesta.

Fără să ezite o secundă, trase în sus cracul pantalonilor de pe piciorul ei drept. Pânza era sfâșiată exact deasupra genunchiului și îmbibată de sânge. Ridică țesătura cu un gest sigur, dar foarte blând.

– Cred că m-am agățat de șa când am... când m-ai... bâigui ea.

– N-are importanță. Să vedem mai curând ce nu este în ordine.

Se aplecă asupra rănii și șterse sângele cu o batistă. Carole fu surprinsă de un tremur incontrollabil și mâna lui Robert, pusă pe genunchiul ei, nu era de natură să aranjeze lucrurile. Scoase un suspin profund și nu-și putu reține un țipăt de durere. Robert își ridică îngrijorat capul.

– Ce se întâmplă? Te doare?

– Da... Nu. Nu genunchiul... când respir.

Se aplecă spre ea, apropiindu-și fața foarte aproape de umărul ei și își puse palmele pe coșul pieptului ei.

– Respiră încet și spune-mi unde te doare.

Mâinile lui blânde dar ferme îi palpau coastele cu precauție în căutarea locului dureros.

– Acolo, zise ea făcând brusc o strâmbătură.

Robert își continua examinarea, calm și metodic. Ea închise ochii și rezistă din toate puterile elanului care o îndemna să se cuibărească lângă el. Robert își puse palma exact sub sânul ei stâng, dar nu dădea nici cel mai mic semn de jenă. Avea gesturi de doctor, calme și precise.

– S-ar putea să ai o coastă fisurată, anunță el în cele din urmă, numai dacă nu este un junghi. Durerea se accentuează?

– Nu. Am... am impresia că mă simt mai bine.

– Hm! Este cu siguranță un junghi, zise el cu o notă de ușurare în glas. Rămâi aici și nu te mișca. Mușchii dumitale sunt contractați. Destinde-te și te vei simți mai bine.

Ea respiră mai încet, în timp ce el se așeza alături. În pofida umbrei binefăcătoare care-i înconjura, se făcea foarte cald. Totul era pașnic. Numai bâzâitul insectelor tulbura liniștea. Puțin mai departe, caii pășteau liniștiți și păreau să se bucure de acest popas neașteptat.

Încetul cu încetul, durerea se micșoră, pentru ca în cele din urmă să dispară complet. Carole era extrem de conștientă de prezența lui Robert foarte aproape de ea. Nu îndrăznea să deschidă ochii, de teamă să nu-i întâlnească privirea și să dezvăluie ceea ce simțea.

Deodată, simți pe buze o mângâiere foarte ușoară, aparența unui sărut. Inima ei începu să bată foarte repede. Deschise ochii. Robert era aplecat asupra ei și o privea surâzând.

– Erai pe punctul de a adormi, spuse el cu multă blândețe. Ca un copil mic.

Dar el se ridică și farmecul se risipi.

– Mă duc să caut ajutor, anunță el. În starea în care ești, nu te poți întoarce călare.

– Oh, ba da, te asigur, răspunse ea imediat, îngrozită de ideea de a-l vedea plecând. Nu-mi mai e rău deloc!

Nu-i era teamă să rămână singură, dar ținea să fie aproape de el. L-ar fi urmat oriunde, cu prețul oricărui efort.

– A fost doar un junghi, continuă ea. Ai spus-o chiar dumneata. Mă simt foarte bine acum, insistă ea mințind puțin. Lasă-mă să călăresc iapa, iar dumneata îl vei lua pe Tiger!

Vorbind, se grăbi spre cai, înainte ca el să aibă timp să reacționeze. Nu se putea hătări să-l părăsească astfel, după acest sărut... Poate că gestul acesta nu avea nici o importanță în ochii lui... dar pentru ea...

– Te rog, iapa dumitale este foarte blândă...

Robert nu se mișcase. Rămăsese pe loc, cu sprâncenele încruntate.

– Ești sigură că va merge?

– Promit, jur! răspunse ea surâzând.

*

* *

Călăreau în tăcere, unul lângă altul. Soarele era sus pe cer și scâldea câmpia cu o lumină neîndurătoare. Când străbătuse drumul în sens invers, Tiger nu-i lăsase Carolei răgazul să admire peisajul. Aruncă o privire spre frumosul cal negru, reamintindu-și aventura lor nebunească. Înainta cu un pas liniștit, ipocritul! Nu l-ai fi putut crede capabil să se înfurie. Poate știa că Robert n-ar permite niciodată genul acesta de răzvrătire...

– După cum vezi, se recoltează trestia de zahăr, zise Robert arătându-i câmpul unde o duzină de bărbați tăiau tulpinile lungi pe care le strângeau în mănunchiuri. Va trebui să trec pe la fabrica de zahăr, adăugă el. Zahărul este principala sursă de venit și îmi place să supraveghez eu însumi toate etapele fabricării.

Carole își aminti brusc de sugestia căpitanului.

– Oh, aș vrea atât de mult să vizitez o fabrică de zahăr! exclamă ea. Aș putea să te însoțesc?

Robert începu să râdă.

– Nici să nu te gândești! Te vei duce direct în pat, îndată ce vom ajunge acasă.

– Pentru nimic în lume! Mă simt cum nu se poate mai bine. Haide, te rog, lasă-mă să vin cu dumneata!

Se simțea încă sleită de puteri, dar voia să rămână cu Robert. L-ar fi urmat până la capătul lumii, dacă i-ar fi cerut-o. El o cercetă din cap până-n picioare și se încruntă.

– Nu ai nimic dintr-o fotografie de modă, să știi. Ești sigură că vrei să fii văzută în starea asta?

Ea își plecă ochii, îngrozită, și își dădu seama de întinderea dezastrului. Bluza ei era acoperită de praf; blugii erau ruși, o parte ridicată pe piciorul drept până deasupra genunchiului, iar peste rană începea să se formeze o coajă. Ce față trebuia să aibă! Evident, nu-și luase oglinda cu ea! Arăta probabil ca o adevărată sălbatică.

În fața figurii ei descumpănite, Robert izbucni în râs.

– Carole! S-ar spune de-a dreptul că tocmai ai disputat un meci de box! Haide, vino, am să te conduc la hotel.

La aceste cuvinte, el își reluă drumul și Carole se hotărî să-l urmeze. Călăriră un timp în tăcere, apoi el se întoarse pe neașteptate spre ea.

– Carole, unde te-ai dus, aseară? Te-am căutat peste tot.

– Eu... m-am întors în camera mea, băigui ea, luată pe nepregătite de întrebarea lui.

– De ce? Nu ți-a plăcut serata? Te-ai plictisit?

– Oh, nu, dimpotrivă! M-am distrat foarte bine.

– Așa mi s-a părut și mie, într-adevăr. Ai fost foarte solicitată.

– Și dumneata la fel, mai ales după sosirea...

Se opri în mijlocul frazei și își mușcă buzele. Robert o termină în locul ei.

– ... lui Cathy? Da, este adevărat, am rămas mult timp cu ea. Dar au trecut ani de zile de când n-am văzut-o. Aveam multe lucruri să ne spunem. Dar... serata ți-a plăcut într-adevăr? insistă el.

– Foarte mult. Totul a fost perfect, minți Carole.

– Hm! făcu Robert.

Nu părea prea convins. Poate că avea darul de a-i citi gândurile!

– După Roma și Paris, toate astea trebuie să ți se fi părut foarte modeste, continuă el. O mică reuniune țărănească! Nimic de-a face cu cazinourile și hotelurile de patru stele de pe Riviera, nu-i așa?

– Fiecare loc are farmecul lui, răspunse cu prudență Carole.

– Cathy îmi vobea despre călătoriile ei, ieri seară. Este uimitor că nu v-ați întâlnit deja. Ea spune că întâlnești mereu aceleași figuri, ceea ce „este pur și simplu plictisitor la culme“, zise el imitând un accent britanic puțin snob.

Carole nu-l contrazise. Avea remușcări și ardea de dorința de a-i mărturisi lui Robert că aceasta era prima ei călătorie în străinătate, că debuta în meserie, dar își impuse tăcerea. Dacă îi mărturisea adevărul, cum va reuși să rivalizeze cu Cathy McKinnon?

– Într-un fel, îmi imaginez că trebuie să fie plictisitor, în cele din urmă, reluă Robert. Viața lui Cathy pare să se rezume la o succesiune de competiții lipsite de interes. S-a clasat recent a doua la un slalom oarecare la Saint-Moritz și este atât de mândră de asta ca și cum ar fi câștigat o medalie olimpică! Și-a amintit de cupa pe care am câștigat-o împreună, la tenis, la dublu mixt, cu ani în urmă și a ținut neapărat să meargă s-o caute în conac, deoarece vrea să o expună în vitrina ei.

„Așadar, acolo s-au dus amândoi ieri seară, se gândi Carole. Sau pur și simplu încerci să te justifici, dragul meu Robert?“

Îl privi pe furis, dar el avea un aer foarte sincer.

– Cathy mi-a repetat de vreo zece ori că datorită ei am câștigat noi cupa, adăugă el pe un ton abătut. S-a schimbat.

– Este foarte frumoasă, observă Carole.

– Există o mulțime de femei foarte frumoase, replică el. Dar frumusețea nu este de ajuns. Este nevoie de mult mai mult pentru a păstra un bărbat.

– Ce, de exemplu?

– Oh, ceva greu de definit, căruia i se spune farmec. Sunt numeroase femei care nu mai au douăzeci de ani, dar care, grație acestei calități rare, sunt mai anturate decât cele mai frumoase fete.

Robert vorbise pe un ton serios, așa cum un profesor se adresează unei tinere eleve. Carole era încântată de această jumătate de confidentă care îi dădea posibilitatea să descopere un alt aspect al personalității lui.

– Foarte interesant, răspuse ea. Și care este definiția dumitale în privința farmecului?

– Farmecul?

Robert reflectă puțin, apoi continuă:

– Pentru mine, este sentimentul pe care îl încerc atunci când vorbesc cu cineva care știe să asculte, care se interesează sincer de ceea ce-i spun, de ceea ce fac. Dar poate că farmecul este doar o chestiune de atracție între două ființe? Cineva poate avea farmec în ochii unei persoane și, în ai alteia, nu.

Carole nu răspunde și rămase pe gânduri. Robert încerca oare s-o facă să înțeleagă ceva, prin această definiție? I se părea că mai simte încă pe buze mângâierea sărutului lui. O mai sărutase o dată, pe marginea piscinei. Săruta oare în felul acesta toate fetele care-i ieșeau în cale? Acorda oare o cât de mică importanță acestui gest sau era un incorigibil amator de fuste? Prefera să nu aprofundeze prea mult chestiunea. Cu toate acestea, sărutul fusese atât de plăcut...

Aruncă o privire în direcția lui. Se ținea foarte drept în șa, făcând cu calul un tot, ca și cum își petrecuse pe cal toată viața. Dădea impresia că știe ce vrea și că spune ceea ce gândește. Dar ce vrusese oare să spună vorbind despre farmec? Carole era dezorientată.

Pe neașteptate, la o cotitură a drumului, zăriră acoperișul conacului pe deasupra unei perdele de copaci și, drept înaintea lor, un mic bungalow cu pereții văruiți în alb, acoperit cu țigle

roșii. Era construit cu spatele sprijinit de colină și probabil că avea o deschidere asupra întregii văi. Carole simți dintr-o dată o senzație ciudată de lucru deja văzut, ca și cum peisajul acesta îi era cunoscut.

– Aici locuiești, întrebă ea.

– Da, acesta este bârlogul meu, la umbra conacului!

Carole trase de frâu ca să oprească iapa.

– Trebuie să ai o priveliște splendidă!

– Vrei să-l vizitezi!

– Cu plăcere!

În timp ce vorbea, nu-și putea desprinde privirea de micul bungalow care se integra atât de perfect în peisaj. Contemplând colina împădurită care cobora în panta lină spre vale, în minte îi încolți o idee.

Descălecară și legară frâiele la gâtul cailor.

– Se vor întoarce singuri acasă, zise Robert, dând o palmă energică pe crupa lui Tiger. Tot ce vor este ovăzul lor și o găleată de apă. Haide, acasă!

Caii se îndepărtară în direcția conacului, simțind grajdurile aproape. Carole și Robert porniră pe drumul care ducea la bungalow. În aer pluteau o mulțime de miresme, dar una le domina pe toate celelalte. Carole aspiră aerul cu vădită plăcere și Robert îi devansă întrebarea.

– Este mirosul florilor de leandru. Se găsesc pe toată colina. Au fost plantați din inițiativa mamei, care adora parfumul lor.

Carole avu din nou impresia bizară că mai trăise această clipă, că mersese de-a lungul acestei alei. Știa, încă de pe acum, că *va recunoaște* bungalowul.

Pe măsură ce înaintau, senzația aceasta devenea din ce în ce mai intensă, din ce în ce mai evidentă. Se opri brusc. Era o senzație halucinantă.

– Ceva nu-i în ordine? întrebă Robert cu o voce îngrijorată, dându-și seama că ea nu-l mai urma.

– Nu, nu-i nimic. Voiam numai să-ți admir locuința pe îndelete.

Dar Robert se întoarse din drum, vizibil îngrijorat. Își trecu un braț în jurul mijlocului ei, cu un gest absolut firesc și o strânse lângă el. Inima Carolei începu să bată mai repede, dar nu încercă să se desprindă. Poate că o credea prea slabă ca să poată merge și voia doar să o susțină. Dar poate... poate că îi plăcea s-o țină astfel lângă el...

Privirea ei fu atrasă din nou, irezistibil, de mica vilă, de curtea ei pavată cu dale de argilă arsă, de zidul împrejmuitor din piatră. Acoperișul forma un ieșind, un fel de verandă care putea fi închisă cu ferestre culisante. Acestea erau acum larg deschise și cam peste tot erau așezate fotolii de răchită.

– Cred că am face bine să intrăm și să ne ocupăm puțin de dumneata, zise Robert cu o voce gravă.

O strânse puțin mai tare lângă el în timp ce o conducea spre curtea interioară. Când ajunseră acolo, el nu făcu nici un gest ca să se îndepărteze și ea nu încercă să se elibereze din îmbrățișarea lui. Erau în picioare, în fața văii care se întindea la picioarele lor, dar nici unul, nici celălalt nu vedeau peisajul. Carole era conștientă numai de brațul lui Robert în jurul ei și de căldura trupului lui foarte aproape de al ei. Nimic altceva nu avea importanță.

– Vrei să te întinzi puțin? o întrebă el. Există o canapea înăuntru.

Ea nu răspunsese. Nu dorea decât un lucru: să rămână acolo, cuibărită în scobitura umărului lui. Dar cum putea oare să-i mărturisească așa ceva? El trebuie să-și fi dat seama ce simțea Carole deoarece, cu celălalt braț, o trase cu blândețe la pieptul lui și își înfundă fața în părul ei. Apoi, cu un gest delicat, o prinse de bărbie, obligând-o să-și ridice capul, și își puse buzele peste cele ale Carolei. De data aceasta, însă, gura lui era fierbinte, însetată și exigentă. Nu era sărutul cast și blând pe care i-l dăduse pe marginea piscinei sau cel de adineauri, când o crezuse adormită. Era

un sărut impetuos, pățimaș. Instinctiv, ea își trecu brațele în jurul gâtului lui și răspunse îmbrățișării, în timp ce un val de bucurie o copleșea și o antrena într-un vertij irezistibil.

Cineva tuși discret, la celălalt capăt al verandei. Carole nu îi acordă nici o atenție, dar Robert își ridică imediat capul și se întoarse, lăsând în continuare un braț în jurul mijlocului ei. Un bărbat de culoare stătea în cadrul ușii, cu un zâmbet larg pe buze. Ținea un platou în mână.

– Bună ziua, domnule Robert. Fiți binevenită, domnișoară Todd.

Înainte spre ei și le oferi băuturi reci.

– Bună ziua, Harold, răspunse Robert. Harold este soțul Charlenei, adăugă el întorcându-se spre Carole.

Carole redevenise stăpână pe sine. Ea răspunse zâmbetului lui Harold.

– Oh! Charlene este foarte mândră de dumneata, Harold! Îmi vorbește mereu despre dumneata!

Harold zâmbi cu un aer stânjenit și în același timp încântat, apoi se retrase înclinându-se.

– În sănătatea dumitale! zise Robert întinzând un pahar Carolei. Ce părere ai despre vizuina mea?

Carole era însetată. Își goli paharul dintr-o înghițitură înainte de a răspunde.

– Mi-ar face plăcere să vizitez interiorul, zise ea în cele din urmă. După aceea, mă voi retrage în apartamentul meu pentru a încerca să-mi recapăt o înfățișare omenească înainte să mă vadă căpitanul și să se sperie!

– Dă-i drumul, ești aici la dumneata acasă, zise Robert lăsându-se să cadă într-unul din fotoliile de nuiete. Te aștept aici, nu te grăbi.

Bungaloul nu ocupa o sprafată mare de teren, dar dădea impresia că este foarte spațios, atât de ingenios fusese conceput. Cuprindea livingul mare pe care îl zărise când intrase, o cameră puțin mai mică și o baie ultramodernă. Văzu un bar prevăzut cu

frigider, în living, dar nu exista bucătărie. Carole inspectă locurile cu atenție. Ideea pe care o avusese puțin mai devreme zărand bungaloul, începea să se precizeze în mintea ei. Când reveni la Robert, pe verandă, avea un aer gânditor.

– Văzând ce față ai, s-ar spune că ai găsit ciorapi murdari pe patul meu! glumi el.

– Cum? tresări Carole. Își dădu seama ce expresie trebuia să aibă. Oh, scuză-mă! Mă gândeam la ceva.

Robert își termină paharul și se ridică.

– În spatele bungaloului există o altă cărare care duce la conac. Vino, am să-ți arăt calea.

O conduse la o mică potecă povârnită care se termina cu câteva trepte de piatră, dând direct în curtea conacului. O însoți până în partea de sus a treptelor.

– Ne vom revedea la cină, zise el zâmbind. Acum, trebuie să mă întorc la treabă.

Îl privi cum se îndepărtează și, dintr-o dată, toată greutatea oboselii și a emoțiilor din cursul dimineții se abătu asupra ei ca un bloc de piatră. Se simțea murdară, sleită de puteri și genunchiul o durea. Dar era fericită, fericită cum nu fusese niciodată! Și în seara asta, Cathy McKinnon nu va fi acolo la cină!

*

* *

Charlene îi pregătise baia și Carole se scufundă cu desfătare în apa caldă și parfumată. Ce bine era! Ce senzație minunată de destindere!...

Închise ochii și se gândi la toate evenimentele care se petrecuseră de la sosirea ei. Trebuia neapărat să vadă limpede în ea însăși și să tragă concluziile corespunzătoare.

Întâi de toate, nu era aici decât de două zile, chiar dacă avea impresia că trăise întotdeauna la conac. În al doilea rând, urma să se întoarcă acasă peste o zi sau două. Acasă? Revăzu străzile

acoperite cu gheață și trotuarele pline cu noroi, oamenii ridicându-și zgribuliți gulerul paltoanelor, grăbindu-se spre metrou. Scutură din cap. Nu, nu era cu puțință! Și totuși... Mai bine să privească lucrurile în față: acolo locuia, acolo era viața ei. „Ei bine, da, își repetă ea suspinând. Și ce-i cu asta? „Va întocmi raportul pentru domnul Roxlet și viața ei își relua cursul. Amintirea acestor câteva zile petrecute la conac se va șterge încetul cu încetul și în cele din urmă îl va uita pe Robert Innes și plantația acestuia, pe căpitan și hotelul lui.

Perspectiva aceasta o revolta. Era prea nedrept, prea crunt! Era ca și cum viața îi făcuse un dar ca să i-l ia imediat înapoi.

„Dar nu, știi bine că nu ai dreptate, îi șopti conștiința ei. Vii aici pentru câteva zile și ai vrea să tulburi viața unor oameni? Cu ce drept poți să te înterpii între Robert Innes și Cathy McKinnon? Deoarece despre asta este vorba, nu-i așa?“

Iată! Sfârșise prin a-și mărturisi ei însăși fondul problemei, acest adevăr pe care nu vruse să-l privească în față până acum. Privirea i se încetșoșă din cauza lacrimilor. Îl iubea pe Robert Innes și trebuia să plece...

„Îl iubești într-adevăr? o chestionă conștiința ei. Îl cunoști abia de două zile! Și apoi, oricum, ce importantă are? El este îndrăgostit de Cathy McKinnon și ea și-a pus fără îndoială ochii pe el. Ea va rămâne aici și tu vei pleca în celălalt capăt al lumii. Fii realistă, uită-l pe Robert Innes...“

„Dar Cathy nu este soția care îi trebuie! protestă Carole. Este o mână spartă și... nu poate sta locului, Dino este cel care a spus-o. Robert are nevoie de o soție cumpătată și înțelegătoare pentru a-și salva plantația. Cathy ar fi o povară teribilă, cu călătoriile ei, cu toaletele ei...“

Carole își încruntă brusc sprâncenele. Era ceva ce nu-și putea explica: Cathy dădea impresia că aruncă banii pe fereastră. Rochia, sandalele pe care le purta în ajun trebuie să fi costat o avere, ca și biletele de avion și hotelurile din toate locurile acelea la modă...

Unde găsea oare toți banii aceștia? Tatăl ei, Doug McKinnon, era un bătrân avar. Cu siguranță, nu el era cel care finanța toate astea! Oricum, dacă ar fi să dea crezare spuselor căpitanului, Doug McKinnon avea tot atâtea dificultăți ca și ceilalți plantatori ai văii.

Așadar, nu avea cu siguranță mijloacele de a-i oferi fiicei sale un asemenea nivel de viață. Cu toate acestea, el fusese acela care cumpăraseră o parcelă din domeniul familiei Innes. După cum înțelesese Carole, achiziționase chiar foarte recent noi terenuri. Cum era oare posibil? Chiar dacă banca îi împrumutase sumele în chestiune, trebuia să restituie împrumutul făcut. Asta însemna că plantația lui producea mai mult decât celelalte? Cum făcea oare? Avea atât de mult pământ? „Mi-ar plăcea să arunc o privire peste contabilitatea lui“, își zise Carole. Dar, din nefericire, era imposibil. Și, în plus, asta n-o privea. Nu trebuia să-și vâre nasul în treburile acestea.

„Problema ta, se muștră ea cu asprime, este hotelul. Căpitanul vrea ca întreprinderea lui să fie un succes. Domnul Roxlet ți-a acordat încrederea lui și tu nu trebuie să-l decepționezi. Dacă planul nu reușește, plantația lui Robert va trebui vândută. Așadar, concentrează-ți atenția asupra hotelului. Cum poți contribui la succesul lui? Haide, fata mea, frământă-ți puțin mintea!“

Când ieși din baie și după ce termină să se ștergă cu prosopul, Carole știa ce-i rămânea de făcut.

*

* *

Prânzi singură pe verandă. Urmele de oboseală practic dispăruseră și se simțea mult mai bine. Oricum, mănca ușor, ca să nu fie nevoită să-și facă siesta. Avea mult de lucru și voia ca după-amiază să fie în plină formă.

După masa de prânz, se plimbă în jurul hotelului ca să se asigure că a completat bine toate punctele importante ale ches-

tionarului încredințat de domnul Roxlet. Apoi, pașii o conduseră de la sine spre colina *Find-Your-Man*. Luase cu ea un blocnotes și un creion. Se așeză pe banca de piatră și începu să înșiruie coloane de cifre. Din locul unde se afla, putea să zărească, în partea de jos, acoperișul bungaloului lui Robert. Dar impuse tăcere inimii, care o îndemna la reverie, și se concentrează asupra lucrului.

Încerca să evalueze suprafața disponibilă de pe versantul colinei. Erau acolo hectare întregi de teren împădurit care cobora în panta lină. Dar, pe versantul acesta al colinei, pădurea era presărată cu mici poieni. Bungaloul lui Robert, care părea să se ascundă într-un cuib de verdeață, fusese construit într-unul dintre aceste luminișuri, ceea ce făcuse să se evite doborârea unor arbori. Carole cuprinse cu privirea peisajul înconjurător, apoi se adânci din nou în socotelile ei.

Avusese întotdeauna pasiunea cifrelor. Îi plăcea foarte mult să evalueze prețul de cost și să determine dacă un proiect putea fi rentabil sau nu. Toate calculele porneau de la ideea pe care o avusese descoperind bungaloul lui Robert, chiar în dimineața aceea. Dacă planul ei era realizabil, hotelul va avea un succes nebun și plantația va fi salvată.

Lucră fără întrerupere și când se opri, câteva ore mai târziu, și își ridică privirea din hârtii, ochii îi străluceau și fața îi era luminată de un surâs radios. Intuiția n-o înșelase! Ideea ei trebuia să meargă. Plantația era salvată...

„ Salvată? Da, dar pentru cine? Pentru Cathy McKinnon.“ Surâsul se șterse brusc de pe chipul Carolei. „ Robert! se gândi ea. Cât de prost este întocmită lumea! Tatăl tău își calcă pe inimă transformându-și casa în hotel, numai pentru a încerca să salveze prețioasa ta plantație, iar tu te lupți cu el, cu toate ghearele scoase. Cât despre mine, eu fac tot ce este posibil ca să-l ajut pe tatăl tău în planurile lui și tu mă detești din cauza asta. Și cu toate acestea pentru tine, numai pentru tine, tatăl tău și cu mine ne dăm toată

silința. Dacă n-ar fi decât pentru el, căpitanul, sunt sigură, s-ar da bătut și ar lăsa lucrurile să-și urmeze cursul. Fără tatăl tău, eu nu aș fi aici. Ce vei face oare, dacă noi vom reuși, în ciuda opoziției tale și a refuzului tău de a coopera? Te vei grăbi să te căsătorești cu Cathy McKinnon și, într-un an sau doi, ea va risipi totul, până la ultimul tău bănuț. Toate eforturile noastre vor fi fost inutile! Robert Innes, ești orb și mult prea naiv!“

Simți lacrimi urcându-i în ochi și nu mai văzu vales care se întindea la picioarele ei decât prin ceață. „ Da, ești orb, dar te iubesc și nu mă pot împotrivi. Te iubesc din prima zi, după seara când te-am văzut repezindu-te în fundul unui șanț, ca s-o liniștești pe micuța măgăriță. Dar, vai! tu nu mă iubești. Pentru tine, eu nu am mai multă importanță decât un animal rănit căruia trebuie să-i vii în ajutor... Și cu toate astea... de dimineață... m-ai sărutat...“

Carole zâmbi printre lacrimi. La urma urmei, el n-o sărutase pe micuța măgăriță! Prin urmare, ea conta ceva mai mult în ochii lui! Buna ei dispoziție firească, optimismul, îi reveneau. Începu să râdă tare, provocând panică printre păsările din jur, care își luară zborul. Era perfect conștientă, oricum, de situația încurcată în care se găsea, dar nu putea face nimic.

Tot ce putea face era munca ei. Ei bine, fie! Nimeni nu va putea s-o acuze că eșuase dinspre partea aceasta, deoarece deținea soluția. Știa cum să asigure succesul hotelului.

Părăsi cu regret mica bancă de piatră, în timp ce discul roșu al soarelui cobora la orizont și scâldea valea în reflexe purpurii și aurii.

Capitolul 7

Carole se îndreptă spre bar, dar se opri în pragul acestuia, ezitând. Inima începu să-i bată mai tare. După cum se părea, căpitanul nu sosise încă, dar Robert era acolo. Purta o haină sport și o cămașă cu gulerul descheiat. Carole nu se putu împiedica, o dată mai mult, să-i admire înfățișarea. Se ridică îndată ce o zări și veni zâmbind în întâmpinarea ei.

– Tata este încă adâncit în conturile lui, o anunță el. Ni se va alătura puțin mai târziu.

Îi oferi un scaun și barmanul aduse imediat un pahar mare, pe jumătate plin cu fructe.

– Punciul dumitale cu fructe, zise Robert. Mi-am luat libertatea de a comanda pentru dumneata!

– Mulțumesc. Este un obicei care îmi va lipsi când mă voi întoarce la Toronto.

Peste figura lui Robert trecu o umbră.

– Dar nu ai de gând să pleci atât de curând, nu-i așa?

Carole îl privi, puțin surprinsă. Regreta oare plecarea ei? Sau era preocupat de cu totul altceva?

– Va trebui să plec, mai devreme sau mai târziu, răspunse ea. Spunând aceste cuvinte, simți cum o cuprinde un val de

tristete, dar își reveni imediat. N-o să se lase copleșită din nou de gânduri negre. Frământase destul chestiunea în timp ce făcuse baie.

– Îndată ce voi fi strâns toate informațiile de care am nevoie pentru hotel, adăugă ea.

– Apropo, am ceva să-ți spun, o anunță pe neașteptate Robert. M-am hotărât să vă ajut, pe căpitan și pe dumneata.

Începu să râdă văzând aerul uluit al Carolei, apoi continuă:

– Dar nu glumesc, te asigur! Atâta timp cât exista o șansă să împiedic realizarea acestui proiect, am încercat să mă împotrivesc. Era normal, nu-i așa? Nu credeam deloc în el. Credeam că tata se lăsase în această aventură orbește și că totul se va solda cu o imensă risipă de timp și de bani. Dar am discutat despre asta cu niște prieteni, ieri seară, și apoi ți-am văzut reacția în legătură cu arhitectul. Mi-am spus că poate m-am înșelat. Oricum, am impresia că este puțin cam târziu pentru a da înapoi, nu-i așa? De aceea, mai bine să-ți dau o mână de ajutor!

Carole îl privi cu un aer neîncrezător. Cel puțin dacă ar putea să-l creadă! Era atât de groaznic să vadă tatăl și fiul înfruntându-se fără încetare în privința acestui hotel. Dar Robert continuă, cu o voce gravă și sinceră:

– Sunt gata să vă sprijin, cât îmi stă în puteri. Cu condiția, bineînțeles, să nu vă atingeți de plantație.

Carole abia dacă îndrăznea să-și creadă urechilor. Inima ei începu să bată mai repede.

– Robert, cine ți-a proiectat bungaloul?

– Bungaloul meu? Dar... eu, firește. De ce? Oh, bineînțeles, adăugă el, nu merită un premiu de arhitectură! Nu-i cine știe ce, nu sunt decât patru scânduri și trei cuie!

– Am o idee ce va permite poate să păstrați camerele conacului pentru folosința familiei, zise ea.

– Douăzeci de încăperi imense pentru doi bărbați singuri? Este ridicol! Tocmai pentru asta mi-am construit bungaloul. Este o povară mult prea grea; toți acești servitori și cheltuielile de întreținere pe care le reprezintă, numai pentru două persoane!

Ea își plecă privirea spre pahar; nu voia să-l privească în față ca să abordeze urmarea.

– Îmi imaginez că te vei căsători într-o zi. Soția dumitale va ști cu siguranță cum să folosească toate încăperile.

– Nu am nicidecum o asemenea intenție! Mai întâi, trebuie să mă ocup de plantație. În privința căsătoriei, voi vedea mai târziu, poate peste câțiva ani.

Carole se simțea ușurată și în același timp decepționată. Dacă nu era pregătit să se căsătorească, asta dovedea cel puțin că nu avea planuri precise în legătură cu Cathy McKinnon. Dar, pe de altă parte...

– La urma urmei, poate că ai dreptate, continuă Robert. În această privință, presupun că în realitate nu bărbații sunt cei care comandă: ei sunt la discreția primei tinere care s-ar hotărî să le pună frâul de gât!

– Crezi într-adevăr? întrebă Carole.

– Ei bine, e nevoie de doi pentru a se căsători, nu-i așa? Și, mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei trebuie să se hotărască, zise el râzând. În zilele noastre, se pare că, adeseori, fetele sunt cele care fac primul pas!

Carole începu și ea să râdă.

– Nu cred că asta se întâmplă numai în zilele noastre, replică ea. Așa a fost întotdeauna!

– În cazul acesta, aș face bine să mă păzesc. Nici nu se pune problema să mă las acum prins în capcană.

– Nu înainte ca plantația să fie rentabilă, îi întări Carole spusese.

Robert o privi cu un aer surprins.

– Nu știam că te interesează plantația!

– Bineînțeles că da! În fine, vreau să spun că ea contează atât de mult pentru dumneata... Nu vreau nicidecum ca... în sfârșit, eu...

Începu să roșească și nu reuși să-și termine fraza și să-și exprime gândul până la capăt. El îi zâmbi, privind-o drept în ochi.

– Ești fermecătoare când roșești.

– Oh! Te rog! M-am încurcat puțin, asta-i tot!

– Dacă-i așa, ar trebui să te încurci mai des, zise el pe un ton glumeț. Ți stă foarte bine!

– Să fim serioși și să vorbim mai degrabă despre hotel, replică ea. Nu trebuie lăsat nimic la întâmplare. Aveți nevoie de camere suplimentare. Sufrageria și barul sunt splendide. Terenurile de tenis, piscina, caii, toate astea sunt perfecte, dar la ce bun dacă nu puteți primi un număr suficient de persoane.

– Și ce sugerezi?

Ea nu răspunse imediat, deoarece nu știa cum să-și prezinte ideea.

– Robert, ar fi dificil de construit alte bungalouri ca al dumitale, pe colină?

– Nu tocmai. Este doar o chestiune de bani. Toate canalizările sunt făcute; a trebuit să le instalez pentru mine. Acum, că asta s-a făcut, aș putea construi cu ușurință încă unul sau două bungalouri. Asta era și intenția mea, la început. Voiam să fac unul pentru căpitan și să închid conacul.

– Câte ai putea construi, după părerea dumitale?

– Atâtea câte vrei; este numai problema de a obține credite pentru cumpărarea materialelor...

Figura lui își schimba expresia pe măsură ce înțelegea unde voia Carole să ajungă.

– Oh, înțeleg! zise el în cele din urmă.

Rămase tăcut un timp, cu un aer gânditor, apoi continuă:

– Imposibil. Două sau trei, în cel mai bun caz... dar n-aș putea niciodată strânge fondurile necesare pentru a construi mai multe. La câte te-ai gândit?

– La patruzeci. Este loc din belșug pe colină.

El fluieră printre dinți și clătină din cap.

– Ți admir optimismul! Dar de unde vrei să găsești banii?

Carole reflectase deja la această problemă. Trebuia acum să prezinte lucrurile cu diplomație.

– Spune-mi, începu ea, toate celelalte încăperi de la etaj sunt la fel de încărcate cum este camera mea?

– Presupun că da. A trebuit să ducem multe lucruri acolo sus, atunci când arhitectul a aranjat parterul.

– Același gen de mobile ca cele care se află în camera mea? Vreau să spun, vechi... și foarte frumoase?

El începu să râdă, cu acel râs pe care Carole îl găsea atât de seducător.

– Totul se află aici de ani de zile! Fiecare generație și-a adus contribuția ei la patrimoniul familial, dar nimeni n-a vrut vreodată inima să se debaraseze de cel mai mic gheridon.

– Probabil că ești foarte atașat de ele? îl întrebă Carole.

– Oh, nu tocmai.

– Dar există unele lucruri la care trebuie să ții sau care îți trezesc amintiri.

– Îmi închipui că da, dar nu mi-am pus niciodată întrebarea. Ele au fost întotdeauna aici, asta-i tot.

– Dacă unele dintre aceste mobile n-ar mai fi aici, le-ai simți lipsa?

– Nu știu ce să spun. De ce? Unde vrei să ajungi?

Carole nu răspunse direct întrebării lui.

– Ei bine, la ora actuală, toate obiectele de genul acesta sunt considerate antichități, mai ales cele care sunt lucrate manual.

– Acesta este cazul aproape tuturor lucrurilor pe care le vei găsi aici, răspunse Robert. După câte știu eu, tata n-a cumpărat niciodată mobile, și de altfel nici eu. Astfel că toate cele aflate în conac au cel puțin cincizeci de ani. Există chiar unele vechi de câteva secole, deoarece datează de pe vremea când don Carlos José Maria Iñez s-a stabilit aici. Altele provin din Anglia, aduse ca dotă de soțiile englezoaice.

– Antichitățile valorează o avere la ora actuală, începu Carole, cu inima bătându-i mai repede.

Acum sosise timpul să-i dezvăluie planurile ei. Va afla în sfârșit dacă el îi va accepta ideea. Dar el n-o lăsă să continue.

– Cum? Să vindem mobilele? Dar asta nu se face! exclamă el pe un ton jignit.

– Nu este vorba de o vânzare de *mobile*, se grăbi să-i explice Carole, ci de organizarea unei mari vânzări de *antichități*, chiar

aici, la conac. Va fi un eveniment internațional, cea mai mare vânzare la licitație din lume. Conacul își va aduce, bineînțeles, contribuția lui. Dar sunt sigură că în vale există un mare număr de locuințe, pline de asemenea, de antichități. Va trebui să mergem la fața locului ca să descoperim piese interesante de care proprietarii lor vor să se debaraseze și să ne asigurăm că sunt de epocă. Asta va însemna un volum destul de mare de muncă, dar efortul merită osteneala. Vânzarea s-ar putea organiza în ziua inaugurării hotelului. Cunosc experți la Toronto care nu vor scăpa prilejul să profite de ocazie. Ți dai seama? Vor veni oameni din toată lumea. Inaugurarea hotelului va avea un asemenea răsunet încât veți fi obligați să refuzați unele solicitări... și vei avea cu ce să finanțezi construirea bungalourilor.

– Dar... nu crezi totuși că oamenii se vor deranja ca să vadă toate vechiturile noastre! Și cu atât mai puțin să le cumpere!

Carole se aplecă spre el.

– Apartamentul meu din Toronto este mobilat în întregime cu antichități cumpărate din sălile de vânzare la licitație. Eu știu până unde vor urca prețurile. Oamenii sunt gata să plătească mii de dolari pentru tot ceea ce este vechi. Poți să mă crezi pe cuvânt.

– Pare de necrezut, zise el clătînând din cap. Totuși, să vinzi mobile... este lipsit de demnitate.

Dar tonul vocii lui era deja mai puțin ostil și Carole avu impresia că el nu cerea decât să se lase convins.

– Cât ar putea costa construirea unui bungalow? întrebă ea imediat, fără să-i lase timp, fără să-i lase timp să continue.

– Acum, întrucât canalizarea a fost făcută, aproximativ o mie de dolari. Dar fără să punem la socoteală mâna de lucru, bineînțeles.

– Prețul a două scrinuri, îl anunță ea pe un ton triumfător. În timp ce un bungalow ar putea să aducă...

Făcu o pauză, pentru un calcul mental rapid, apoi continuă:

– ... cam zece mii de dolari pe an.

În fața expresiei lui uluite, Carole se grăbi să adauge:

– Minus cheltuielile generale, desigur.

– Bună seara, draga mea. Bună seara, Robert. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Căpitanul sosise și el. Gongul care anunța cina răsună chiar în clipa aceea.

– Tocmai la timp, nu-i așa? zise căpitanul oferindu-și brațul Carolei. Se pare că aveți o discuție foarte însuflețită. Pot să știu care era motivul?

– Vorbeam despre bungalouri, zise Carole trecându-și mâna sub brațul căpitanului, care o privi surprins.

– Cum asta?

– Îi explicam fiului dumneavoastră că un bungalow poate aduce zece mii de dolari pe an, răspunse ea.

– Și ea vrea să construim patruzeci de bungalouri! interveni în discuție Robert.

– Patruzeci? Dar unde am putea găsi banii?

– Carole s-a gândit deja la toate, răspunse Robert. Ce-ar fi să mergem la masă? Ne va povesti toate astea în timpul cinei.

– Bună idee. Zece mii de dolari! Dar asta trebuie sărbătorit! zise căpitanul. Și vă ofer șampanie dacă puteți să-mi explicați cum putem găsi banii pentru construirea acestor patruzeci de bungalouri. A zis patruzeci, nu-i așa? se întoarse el spre fiul său.

– Exact, răspunse Robert râzând. Sper că sticlele sunt puse la rece! Haide, Carole, explică-i!

Ea își expuse planul căpitanului, încântată să vadă că Robert o susținea și era hotărât să combată toate obiecțiile bătrânului domn. Dar n-a fost nevoie.

– Draga mea copilă, zise el când ea își termină expunerea, ai un cap capabil și plin de idei, la fel ca biata mea soție defunctă. De unde scoți toate ideile astea de geniu? De ce oare nu m-am gândit eu însumi la asta? Și arhitectul, la ce mai e bun?

– Am întocmit acet plan văzând bungalowul lui Robert. Terenul de pe acest versant al colinei este nefolosit și, cu toți acești arbori, bungalourile vor fi practic invizibile, bucurându-se în același timp de o vedere nemaipomenită asupra întregii văi!

Se pare că reușise să-și transmită entuziasmul lui Robert, care preluă ștafeta.

– Carole crede că în felul acesta nu vom fi nevoiți să închiriem camerele de la etaj.

Vocea lui exprima un amestec de satisfacție și de ușurare. Era limpede că nu se putuse împăca niciodată cu ideea de a vedea străini ocupând camerele acelea. În schimb, căpitanul avu un aer decepționat.

– Dar ce vom face cu conacul, draga mea? El nu va mai servi la nimic? Carole îl liniști imediat.

– Bineînțeles că da! Tot parterul va fi folosit: Oamenii vor veni aici să ia masa. Veți avea nevoie de mesele de pe verandă și de cele din sufragerie. Nu uitați că veți primi familii, uneori câte cinci, șase persoane în fiecare bungalou. Trebuie prevăzut, așadar, un număr de aproximativ două sute de persoane în plin sezon. Mulți vor dori să-și ia micul dejun în curtea interioară a bungalourilor, dar vor veni cu toții la conac pentru cele două mase principale. S-ar putea propune chiar mese de prânz gen picnic, pe marginea piscinei. De asemenea, barul este indispensabil. Practic, întregul parter. În schimb, tot etajul va fi rezervat.

– Toate camerele de sus?

Căpitanul nu părea prea convins. Robert începu să râdă.

– După părerea Carolei, voi avea nevoie de ele când mă voi căsători.

– Foarte bună idee. Căsătoria nu îți face rău, băiatul meu. Poate că asta te va împiedica să te mai spetești muncind. O casă plină de râsete, ca altădată...

Se aplecă spre Carole și o bătu ușor, cu afecțiune, pe mână.

– Strașnic de bună idee, draga mea, zise el, făcându-i complice cu ochiul. Flăcăul are nevoie de o soție care să se ocupe puțin de el, și ar fi timpul să se hotărască!

Carole se făcu stacojie la față.

– Tată, vezi bine că o faci să se jeneze pe Carole, zise Robert. Haide, ridicăți-vă paharele; propun să închinăm un pahar pentru planul Carolei.

– Pentru viitoarele bungalouri!

– Și pentru Carole, adăugă Robert privind-o în ochi. Ai făcut miracole de când ai venit. Gândește-te că ieri încă eu și căpitanul eram la cuțite! Nu numai că ne-ai împăcat, dar ai reușit chiar să mă convingi că hotelul poate fi un succes. Și asta este o performanță!

– Exact, îi întări spusele căpitanul. Ești pur și simplu grozavă, draga mea.

– Ajunge cu complimentele, vă rog, zise Carole. O să mă faceți să roșesc!

Era atât de emoționată încât avea lacrimi în ochi. Cei doi bărbați erau atât de admirabili, atât de drăguți cu ea. Era pe punctul de a începe într-adevăr să plângă, dar chelnerul apără la timpul potrivit.

– Ah, desertul! exclamă căpitanul cu un aer pofticios. Poți să ne propui ceva bun?

Chelnerul le sugeră „Capriciul insulei”; Carole era pe punctul să ceară explicații, dar interveni căpitanul:

– Excelentă idee! Ce părere ai, draga mea?

– Mi se pare foarte interesant, răspunse ea cu prudență.

Chelnerul reveni aproape imediat și depuse în fața lor trei cupe mari, al căror conținut părea foarte apetisant. O cireșă confiată trona pe un vârf înalt de frișcă, sub care Carole descoperi succesiv un rând de fructe proaspete, un rând de fursecuri, altul de caise și o felie de chec. Totul era stropit cu un sirop delicios parfumat și ușor alcoolizat. Carole rămase fără glas în fața acestui desert.

– Doamne-Dumnezeule! zise ea în cele din urmă. Sunt sigură că desertul acesta are mii de calorii!

Robert începu să râdă.

– N-are importanță! Spune mai de grabă că este plin de vitamine! Oricum, nu ai de ce să-ți faci griji pentru siluetă!

A fost masa cea mai minunată dintre toate cele pe care le luase până acum la conac. Și știa, de asemenea, că cei doi come-

seni erau la fel de mulțumiți ca ea. În cele din urmă, aceștia se împăcaseră și păreau convingși că numai Carolei îi datorau această mulțumire. Cât despre ea, aproape reușise să uite că va trebui curând să le părăsească pe aceste două ființe pe care le iubea.

După cafea, li se aduseră lichioruri. Căpitanul ceru un creion și un blocnotes și începu să calculeze beneficiile ce s-ar putea scoate din patruzeci de bungalouri, fără să uite barul și mesele. În mod vădit, nu era prea dotat pentru genul acesta de practică și Carole începu să facă socotelile în locul lui. Apoi, Robert vru să deseneze planurile unui nou bungalow, mai ingenios decât al lui. Căpitanul comandă două cafele, alte lichioruri, apoi un alt blocnotes și creioane și începură toți să deseneze și să calculeze. După estimarea costurilor materiei prime și a mâinii de lucru, ajunseră în mod firesc să discute despre marea idee a Carolei: vânzarea la licitație. Tatăl și fiul discutau acum cu multă însuflețire. Nu mai exista nici cea mai mică urmă de ostilitate între cei doi bărbați. Carole îi privea, fericită. Îi iubea pe amândoi: pe unul că era un domn bătrân dintre cei mai adorabili și pe celălalt pentru că... pentru ce era el însuși, Robert Innes, pur și simplu.

După terminarea mesei și discuția prelungită care urmase, se ridicară cu toții și se îndreptară spre verandă. Carolei i se învârtea puțin capul și aerul răcoros al nopții i se păru extrem de plăcut. Rămaseră un timp sprijiniți de balustradă, admirând cerul înstelat. Apoi, căpitanul se așeză cu un suspin de satisfacție.

– Cred că am să rămân aici ca să profit puțin de această noapte frumoasă, îi anunță el.

Robert se întoarse spre Carole, cu o expresie gravă.

– Ce-ar fi să facem câțiva pași? o întrebă el cu blândețe.

Merseră în tăcere, unul lângă altul, la fel de emoționați amândoi, dar fără ca vreunul din ei să îndrăznească s-o mărturisească. Noaptea era răcoroasă și Carole simțea căldura lui Robert, foarte aproape de brațul ei gol.

Se opriă în fața piscinei, a cărei suprafață perfect netedă semăna cu o marmură translucidă. Apoi, foarte firesc, fără să aibă nevoie să se consulte, porniră în direcția locului numit *Find-Your-Man*. Briza ridică părul Carolei care, cu un gest instinctiv, își scutură capul pentru a-l da spre spate.

– Este foarte frumos, zise Robert.

– Ce anume?

– Părul dumitale, și mișcarea aceasta când îți scuturi capul. Nu vei ghici niciodată la ce mă faci să mă gândesc, când faci gestul acesta, adăugă el cu un surâs poznaș.

– Spune, totuși, răspunse Carole cu o voce care tremura puțin.

– Tiger. Îmi reamintești de Tiger.

– Așadar, te fac să te gândești la un cal! exclamă ea râzând la rândul ei.

– Nu, nu, nu la oricare cal, ci la Tiger, atunci când își scutură coama. Și când o face, înseamnă că are intenții nemărturisite!

Robert se aplecase spre ea. Carole își întoarse capul, foarte repede, puțin prea repede. Se strădui să răspundă pe un ton indiferent:

– Așadar, mă bănuiești că am intenții rele, ca Tiger, numai pentru că scutur din cap?

El făcu trei, patru pași fără să răspundă, apoi începu să râdă.

– Nu știu... Dar în ceea ce mă privește...

– Intențiile dumitale nu sunt dintre cele care pot fi mărturisite? întrebă ea cu un mic surâs discret. În cazul acesta, aș face bine să merg drept și să nu mișc capul! Nu trebuie să ispitim diavolul!

Dar chiar în clipa aceea, o adiere de vânt îi aduse o șuviță de păr peste față și ea scutură din cap ca s-o arunce pe spate, fără măcar să-și dea seama.

Robert nu rosti nici un cuvânt și nici nu râse. Dimpotrivă, o privi insistent și privirea lui era gravă. Ea își plecă privirea, dar inima începu să-i bată foarte repede. Căută cu disperare să spună ceva, indiferent ce, ca să întârzie ceea ce avea să urmeze.

Toată ființa ei tânjea după clipa aceasta, dar mintea ei lupta împotriva tentației. Nu, nu trebuia. Va părăsi această insulă, iar Robert va rămâne aici. Destinele lor se întâlniseră, timp de o săptămână, dar acum trebuia ca fiecare să urmeze drumuri diferite. Viața îi va despărți, foarte curând, și ea știa că un singur moment de slăbiciune risca să transforme în amintiri amare clipele minunate pe care le trăiseră împreună... Dar nu găsi nimic de spus.

Ajunseseră în vârful colinei. Deasupra lor, luna scâldea valea într-o lumină ireală și diafană. Florile de leandru înmiresmau aerul cu parfumul lor fermecător și persistent. Robert o prinse de mână și o conduse spre banca de piatră. Ea se lăsă condusă, ca un copil. Toată voința o părăsise. Își ridică fața spre a lui, instinctiv, cu disperare, ca pentru a-l implora să-i vină în ajutor. Simți mâna lui Robert strângându-i brațul... apoi el își apăsă buzele peste ale ei și ea închise ochii, învinsă, supusă și aprobatore. El o strângea toată la pieptul lui. Carole își trecu un braț după ceafa lui, îl trase și mai aproape de ea și răspunse sărutului cu o violență de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă. Îmbrățișarea lui Robert deveni mai pasionată, ca și cum corpurile lor se înțelegeau și își răspundeau. Susținându-i capul cu brațul stâng, el o răsturnă spre spate și își infundă fața în scobitura umărului ei, la baza gâtului, în timp ce mâna dreaptă se așează pe sânul ei.

– Nu! Robert, te implor... Nu!

Nu, nu trebuia. Nu avea dreptul să-și piardă capul. Se redresă brusc și Robert îi dădu drumul.

– Mi-e frig, zise ea simplu. Ar trebui să ne întoarcem. Căpitanul se va întreba ce s-a întâmplat cu noi.

Nu îndrăznea să-l privească. Nu reușise să redevină stăpână pe sine decât cu prețul unui imens efort și se știa încă foarte vulnerabilă. Ar fi fost de-ajuns un cuvânt al lui Robert ca să se arunce în brațele lui, uitându-și toate scrupulele.

Dar el nu spuse nimic. Se ridică și o privi. Făcură câțiva pași în tăcere, apoi el îi luă mâna într-a lui. Gestul lui exprima toate

cuvintele pe care nu le rostise și pe care nu și le vor spune fără îndoială niciodată. Apăsându-i ușor mâna, ea încercă la rândul ei să-i ceară iertare, să-l facă să înțeleagă că trebuia s-o uite, că drumurile lor se vor despărți curând pentru totdeauna și că n-ar putea decât să-și provoace reciproc suferință.

O însoți până la treptele peronului. Căpitanul se retrăsese deja. Erau singuri. Robert îi ținea în continuare mâna într-a lui. O trase încet spre el și depuse un sărut cast pe buzele ei, înainte de a se îndepărta fără să rostească un cuvânt.

În picioare pe peronul conacului, Carole îl privi dispărând în noapte. De ce o sărutase oare în felul acesta? Și la ce se gândea în clipa aceea? Va putea el s-o privească oare pe Cathy în ochi, după ceea ce se întâmplase? Era oare îndrăgostit cu adevărat de Cathy? Se simți cuprinsă brusc de o speranță nebună pe care o înăbuși imediat. „Nu, își spuse ea cu hotărâre. Știi bine că viața ta este într-altă parte“. Dar avea lacrimi în ochi și inima grea în timp ce urca scara bătrânului conac.

*

* *

A doua zi dimineața, Carole își termina micul dejun pe verandă când apăru Robert. Surâsul pe care i-l adresează o liniști imediat. Se temuse de reacția lui, dar era limpede că nu-i purta pică.

– Bună, Carole. M-am hotărât ca în dimineața asta lucrările de la câmp să se facă fără mine. Pot să mă alătur și eu pentru o ceașcă de cafea? zise el luând loc alături de ea. M-am gândit din nou la ideea dumitale privind antichitățile. Poate că am putea merge să dăm o raită prin conac și să aruncăm o privire acelor mobile vechi. În fine, dacă nu te plictisește compania mea...

Carolei îi venea greu să-și creadă urechilor. Nu era obișnuită cu o asemenea atitudine! Unde era oare acel Robert autoritar și

tăios care dădea ordine și nu se preocupa niciodată să afle dacă ceilalți erau de acord sau nu? Nu prea știa ce să creadă despre o schimbare atât de spectaculoasă.

Începură inventarul conacului cu parterul. În afară de încăperile pe care Carole le cunoștea deja, mai existau un salon foarte mare, o extraordinară sală de muzică în care se afla un pian cu coadă, două birouri, o bibliotecă și, bineînțeles, bucătăriile și cămărilor. Robert îi arăta totul cu o anumită mândrie, dar evita orice familiaritate și nu făcu nici o aluzie la ceea ce se petrecuse în ajun, pe colină. Carole nu voia nicidecum să vorbească prima despre acest subiect, astfel că păstrară o tăcere rezervată asupra plimbării lor sub clar de lună. Carole era dezorientată. Ce bărbat ciudat! Regreta oare ce se întâmplase? Sau se juca de-a pisica și șoarecele cu ea? Se hotărî să tragă o linie peste acest episod și să se străduiască să nu se mai gândească la el.

Traversară bucătăriile, prevăzute cu instalații din oțel inoxidabil, chiuvete și cuptoare, mașină de spălat vase și congelator, fără să uite o uriașă mașină de gătit care strălucea pe toată lungimea unui perete. Carole îl privi pe Robert cu ochii măriți de uimire, iar el începu să râdă.

– Da, recunosc că a fost cât pe ce să fac un atac de cord când am văzut factura! Dar îmi închipui că toate materialele acestea își vor găsi utilitatea. Este încă o creație a aceluși Dino.

– Dar este impunător. Cu așa ceva, se poate hrăni o armată!

– Dacă am înțeles bine, cam așa ceva ne așteaptă, nu-i așa? Dacă ideea dumitale cu bungalourile și licitația de antichități dă rezultatele prevăzute.

Urcară după aceea scara cea mare ca să inspecteze etajul. De la sosirea ei, Carole nu avusese încă niciodată ocazia să arunce o privire în celelalte camere. Descoperind această succesiune de încăperi, unele mai mari decât altele, începu să-și dea seama de dimensiunile uriașe ale conacului. Fiecare cameră avea personalitatea ei. Una era tapetată în verde, cu perdelele și cuvertura pe pat asortate. Încăperea următoare, botezată pro-

babel „camera roz“, era încântătoare. În schimb, Carolei nu-i plăcu deloc camera albastră. Toate aveau un punct comun: erau imense, foarte înalte și pline literalmente până la refuz cu mobile vechi, dintre care unele erau foarte frumoase. Există acolo o veritabilă mină de aur, având din plin cu ce finanța construirea bungalourilor. După a opta sau a noua cameră, Carole se întoarse spre Robert.

– Fii sincer, Robert, nu găsești că toate camerele acestea sunt prea încărcate?

– N-am acordat niciodată atenție acestui lucru, dar acum, că m-ai făcut să observ, este adevărat; am putea să ne debarasăm de jumătate din tot acest bazar fără să ne dăm seama de cea mai mică schimbare.

Carole fu cât pe ce să-i sară de gât.

– Atunci, ești de acord să-i scriu domnului Roxlet ca să-i spun să contacteze imediat societatea de vânzări la licitație? Nu avem timp de pierdut dacă vrem să organizăm vânzarea secolului!

– De ce nu? Căpitanul și cu mine nu suntem nicidecum capabili să ducem la bun sfârșit genul acesta de aventură. Ai mâna liberă!

Coborâra din nou la parter pe o scară de serviciu de la extremitatea cealaltă a coridorului și ajunseră într-o încăpere a cărei existență Carole n-ar fi bănuț-o niciodată. O masă grea de biliard ocupa centrul, iar de-a lungul pereților erau aliniată fotolii confortabile. Era o încăpere puțin cam sobră, fără cea mai mică urmă de feminitate.

– Să nu-mi spui că este opera lui Dino di Cavour! zise Carole cu un mic surâs malițios.

– Nu, răspunse Robert întorcându-i surâsul. Încăperea aceasta a fost amenajată de străbunicul meu, la sfârșitul secolului trecut.

– Ei bine, a avut o idee extraordinară! Biliardul acesta va fi cu siguranță foarte apreciat, în zilele cu ploaie. Se poate ajunge aici fără a trece pe la etaj?

– Pe aici, urmează-mă.

Robert deschise o ușă aflată în fundul încăperii; urmară un culoar lung și ajunseră la piciorul scării principale.

– Ei bine, ce părere ai? Casa nu mai are secrete pentru dumneata, numai dacă nu cumva dorești să vezi de asemenea și podul?

O licărire de interes se aprinse în ochii Carolei.

– Oh, există și un pod?

– Da, bineînțeles, pe toată suprafață conacului. S-ar putea disputa un meci de fotbal acolo, dacă n-ar fi atât de încărcat de tot felul de vechituri.

Carole îl trăgea deja spre scară.

– Unde este? Cum se poate ajunge acolo?

– De ce să facem asta?

– Deoarece conține cu siguranță comori! Vechiturile acelea, cum le spui, poate că au o mare valoare.

Robert începu să râdă.

– Nu, te asigur, nu este decât o îngrămădire de lucruri vechi care n-au mai fost dorite în casă. Și te previn, adăugă el când ajungeau la etaj, o să te murdărești!

Carole se opri. Se aflau aproape de camera ei.

– Așteaptă-mă aici, mă întorc într-o clipă.

Alergă în camera ei ca să îmbrace niște blugi și o bluză, țepene amândouă, ca un carton. Charlene le spălase, le apretase și călcase, bineînțeles! Astfel gătită, reveni la Robert, cu impresia că îmbrăcase o armură.

– Acum, să mergem să vedem ce putem descoperi în podul acela vechi și plin de praf!

La pod se ajungea pe o mică scară în spirală. Era clar că nimeni nu urcase treptele acestea de ani de zile. Ușa mică scârțâi în balamalele ei și Robert, mergând pe pipăite, găsi întrerupătorul.

– Atenție la pânzele de păianjen, zise el. Unele din găngăniile astea sunt veninoase.

– Ptiu! exclamă Carole înfiorată, regretând că nu-și pusese ceva pe păr. Privi în jurul ei, curioasă. Câteva becuri agățate de grinzile plafonului aruncau o lumină gălbuie și proiectau umbre peste o dezordine de nedescris de mobile și de obiecte bizare acoperite cu un strat gros de praf. Carole făcu ochii mari.

– Este o mină de aur, sunt sigură, murmură ea.

– Ah, iată cufărul de campanie al strămoșului meu, căpitanul Iñez! exclamă Robert. Știam bine că este pe undeva pe aici. Se spune că acum trei secole era plin de monede de aur!

Era un cufăr imens din abanos masiv, cu muchii de metal și broască de argint.

– Nu este de vânzare, decretă Carole pe un ton ferm. Trebuie lustruit și pus în bar, cu o placă pe care să se indice vechimea lui și numele proprietarului.

Apoi el zări o măsuță de toaletă cu linii grațioase și elegante.

– Cred că a aparținut străbunicii mele. Era englezoaică și a debarcat aici spre 1850, cu o mulțime de mobile. Dar oglinda este plesnită, adăugă el, astfel că nu prezintă nici un interes.

Carole nu-și putu stăpâni râsul.

– Oh, ai încă multe de învățat despre piața de antichități, dragul meu Robert!

Își continuă apoi inspecția, din ce în ce mai interesantă.

– Toate aste trebuie să dateze de cel puțin un secol!

– Atenție! strigă brusc Robert prinzând-o de mijloc.

Ea văzu atunci o grozăvie de pânză de păianjen întinsă între două grinzi. Uită repede de găngania monstruoasă ghemuită în mijlocul pânzei când își dădu seama că Robert nu-i dăduse drumul, deși acum era în afară de pericol. Inima începu să-i bată mai tare. Era fără îndoială spaima retrospectivă...

– Unele dintre insectele astea mârșave înțepă, zise el cu o voce răgușită. Pot fi periculoase.

Continua s-o țină prizonieră. Carole avu impresia că brațele lui tremurau, sau poate că ea era cea care tremura?

– Mulțumesc, zise ea simplu. Nu țin să fiu înțepată, mai cu seamă de un păianjen!

Robert nu răspunse, dar strânse cercul brațelor în jurul ei și o trase mai aproape de el. Fața lui era în umbră și ea nu putea să-i vadă expresia. Avea brațele de-a lungul corpului și trebuia să se lupte din toate puterile să nu le arunce de gâtul lui Robert. Reuși totuși să se stăpânească; perspectiva plecării apropiate ridica între ei un zid de netrecut și îi despărțea deja. Încet, cu regret parcă, Robert își slăbi strânsoarea și se îndepărtă. Ea tot nu reușea să-i distingă fața.

– Ai văzut tot ce voiai să vezi? întrebă el în cele din urmă. Trebuie să mă întorc la treabă.

Vorbise pe un ton indiferent, ca și cum nu se întâmplase nimic, ca și cum voia să reaseze raporturile lor pe un plan strict amical și superficial: proprietarul arătând casa unui invitat. Carole simți lacrimi urcându-i în ochi gândindu-se la momentele pe care le petrecuse cu el în ajun, pe mica bancă de piatră. Își spuse, însă, că nu fusese decât un accident. Fusese consecința inevitabilă a unei cine stropite puțin prea mult cu băutură și a unui clar de lună cam prea romantic. În mod evident, asta trebuie să fie și părerea lui Robert, deoarece nu făcuse nici cea mai mică aluzie la ce se întâmplase. Foarte bine, întrucât astfel stăteau lucrurile... Ca să-i răspundă, adoptă același ton indiferent.

– Vai! „Transpirație pe fruntea bărbaților și lacrimi în inima femeilor“. Proverbul nu este chinezesc, este canadian, adăugă ea râzând, pentru ca el să nu poată acorda nici un sens ascuns răspunsului ei.

În sinea ei, totuși, știa bine că lacrimile acestea erau ale ei. Robert rămase tăcut.

– Dacă ar fi să judec după ce am zărit în pod, continuă ea, în casa aceasta există destule antichități pentru a organiza o vânzare la licitație fantastică, fără măcar să fie nevoie să apelăm la ceilalți proprietari de pe vale.

Vorbise în mod deliberat cu o voce fermă și impersonală pentru ca el să nu se simtă jenat. Încerca în felul acesta să-l facă să înțeleagă că era gata să uite ce se petrecuse între ei, pentru că el părea să dorească asta. Robert nu avea de ce se teme; cu siguranță, ea nu avea intenția să se țină scai de el!

– Du-te, te cheamă datoria; cât despre mine, am multe de făcut. Trebuie să redactez, printre altele, raportul către domnul Roxlet.

Robert, însă, nu se mișcă.

– Carole... începu el cu o voce ciudat de răgușită, pe care nu i-o cunoștea.

Dar nu continuă.

– Da?

– Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, ca și cum tocmai luase o hotărâre. Aveau amândoi multe de făcut.

Și se îndreptă spre ușă.

*

* *

Nu se făcuse încă ora mesei de prânz. Carole avu timp să facă un duș și să se schimbe. Nu reușea să-și regăsească liniștea. Se strădui să completeze chestionarul domnului Roxlet, notând în grabă câteva chestiuni cărora merita să le acorde mai multă atenție. După un timp, se opri și își încruntă sprâncenele. În ce categorie putea plasa hotelul? Fusese botezat „Hotelul Innes“, fără mare originalitate. Cercetă acest nume cu un aer gânditor, apoi îl tăie și scrisse deasupra „Domeniul Vechiului Conac“ cu litere majuscule.

Da, era mult mai bine. Dădea o idee mult mai bună de ceea ce va fi hotelul. Un loc unic și excepțional unde oamenii vor putea să închirieze un bungalow pentru o lună sau tot sezonul; un loc privilegiat unde vor putea duce viața plantatorilor înstăriți din Jamaica și să cunoască insula în adevărata ei lumină, fără să cadă în capcanele întinse turiștilor.

Era atât de mulțumită de fericita ei descoperire, încât se hotărî să se ducă să-l vadă pe căpitan ca să-i vorbească. Dar nu-l găsi nici pe verandă și nici la bar.

– Căpitanul este în biroul lui, domnișoară, îi spuse barmanul, indicându-i cum să ajungă acolo.

Robert nu-i arătase cabinetul de lucru al tatălui său, în timpul vizitei în care o însoțise. Peretii erau acoperiți cu rafturi de bibliotecă gemând sub greutatea dosarelor și registrelor. Marele birou din stejar masiv în spatele căruia era așezat căpitanul abia se vedea sub mormanele de hârtii și de registre de conturi. La vederea acestor documente, în ochii Carolei se aprinse o lumină. Câteva zile singură cu aceste registre și o mașină de calcul, și era sigură că ar descoperi de ce nu reușea căpitanul s-o scoată la capăt cu banii.

– Ah! Mi-ai găsit ascunzătoarea! Am doar o mică treabă de terminat și sunt al dumatiale. Nu mai durează mult. Trebuie să fac eu însumi contabilitatea, acum că biata mea soție nu mai este aici ca să se ocupe de ea. O adevărată pedeapsă, crede-mă. Plictisitoare ca ploaia.

– Dar, dimpotrivă, este pasionant! protestă Carole cu vehemență.

Roși imediat auzind sunetul propriei voci. Se așeză în fața căpitanului, puțin stânjenită.

– În realitate, îi explică ea, eram contabil șef la Agenția Roxlet, înainte de a fi promovată agent de turism. Îmi plac cifrele. Este o chestiune simplă de logică și de bun-simț.

– Biata mea soție era ca dumneata! suspină căpitanul. În ceea ce mă privește, mărturisesc că toate astea mă depășesc.

– Mi-ar plăcea să vă ajut, propuse cu timiditate Carole, cu ochii strălucind la ideea să-și vâre nasul în toate registrele acelea.

Acolo se afla cheia misterului, era sigură. Dar căpitanul zâmbi și închise dosarul la care lucra.

– Pentru nimic în lume! Foarte draguț din partea dumatiale, într-adevăr, dar nu vreau să te plictisesc cu toate astea. Mai bine spune-mi, ce te aduce la mine?

– Domeniul Vechiului Conac! exclamă ea.

Îi comunică apoi ideea ei și căpitanul se declară imediat cucerit.

– Sunt sigur că Robert va fi și el de acord. Era atât de ostil față de acest plan cu hotelul. Nu poate decât să aprobe acest nume nou, nu-i așa?

Se ridică de pe scaun și își frecă mâinile, după care continuă:

– Ești plină de idei minunate, draga mea. Ai atât de multe încât te voi escorta la masă și nu te voi părăsi, pentru cazul că ai avea și altele!

Ea luă brațul oferit de el și părăsiră biroul.

– Căpitane, mă veți crede dacă vă spun că nu am multă experiență?

– Draga mea copilă, ești atât de tânără! La vârsta dumitale, nu ai experiență, abia descoperi viața!

– Da, bineînțeles, dar mă gândeam la experiența mea profesională, în calitate de agent de turism.

– Ei bine, ținând cont de vârsta dumitale, aș spune că nu poți avea mai mult de un an sau doi de meserie.

– Hm... Și dacă v-aș spune... o lună?

– Ah! exclamă căpitanul, izbucnind în râs.

Se opri ca s-o privească, înainte de a continua:

– O lună, spui? În ritmul acesta, vei cumpăra Agenția Roxlet în mai puțin de un an!

Încă mai râdea când ajunseră pe verandă. Apoi redeveni serios și se întoarse spre Carole.

– Draga mea copilă, dacă te temi că vei fi privită cu neîncredere, nu te neliniști. Aș fi primul care să te recomand, dacă mi s-ar cere părerea. Ai realizat miracole aici, într-adevăr.

Încântată că își ușurase conștiința, Carole îi relatează toată povestea în timpul mesei. Îi mărturisise scrupulele ei: nu comisese oare un abuz de încredere? Robert își imaginează că era obișnuită să călătorească de-a lungul și de-a latul lumii.

– N-am vizitat niciodată nici Parisul, nici Roma, spuse ea cu tristețe. Cunosc toate hotelurile, toate locurile demne de

văzut și cum se poate ajunge de la aeroport în centrul orașului, dar n-am fost niciodată acolo.

– Nu te neliniști, draga mea. Te vei duce, te vei duce!

– Nu asta mă neliniștește, ci... ei bine, este vorba de Robert. El crede că îmi petrec viața în aeroporturi și în hotelurile de lux. Toată lumea o crede, chiar și oameni ca Dino di Cavour... și nu este adevărat! După ce mă voi fi întors la Toronto, peste o zi sau două, se poate întâmpla foarte bine să treacă un an înainte ca domnul Roxlet să mă trimită în misiune în străinătate.

– Doar n-o să ne părăsești! protestă căpitanul.

Apoi își reveni și își corectă afirmația:

– Cel puțin nu înainte de duminică, cel mai devreme.

– Dar, căpitane, am sosit duminica trecută. Se împlinește curând o săptămână de când sunt aici!

– Îi voi telefona domnului Roxlet ca să-l asigur că prezența dumitale aici este indispensabilă. Dacă nu va fi de acord, îi voi spune că ai făcut atât de multe pentru noi încât meriți din plin o săptămână de odihnă!

Carole nu se putu împiedica să râdă. Căpitanul nu știa câtă dreptate avea!

– Am impresia că sunt în vacanță de când am sosit aici, zise ea. Dar sunt sigură că domnul Roxlet nu va refuza!

– Așa cred. Voi ști să-l conving pe tipul acela viclean, ai încredere în mine!

Capitolul 8

După masa de prânz, Carole se retrase în camera ei. Avea nevoie să fie singură pentru a reflecta. În birou, avusese timpul să zărească registrul în care lucra căpitanul și văzuse destul ca să-și dea seama că, de fapt, contabilitatea era prost ținută. Existau acolo ștersături, iar coloanele de cifre erau aliniate greșit. Ansamblul semăna mai mult cu o ciornă decât cu un document contabil... Cu siguranță, conturile erau pline de greșeli. Mai mult ca niciodată, ardea de dorința de a examina acele dosare ceva mai de aproape... Asta i-ar da posibilitatea fără îndoială de a înțelege de ce plantația era în deficit. Cum putea să-și explice astfel eșecul lui Robert? Doug McKinnon, în schimb, reușea în mod vizibil să obțină un venit confortabil de pe proprietatea lui.

În timpul mesei, îl tatonase discret pe căpitan și aflase că terenurile lui McKinnon aveau cam aceeași suprafață cu cea a domeniului Innes. Cu siguranță, ele nu erau mai fertile; pe de altă parte, McKinnon nu dădea impresia că se spetește muncind, cum făcea Robert; în fine, văzuse cu ochii ei cât de bine era întreținută plantația.

Problema, așadar, era un ordin financiar. Asta era singura explicație.

Căpitanul era conștient de acest aspect al problemei. Pentru a compensa deficitul plantației, se lansase în această aventură hotelieră. Dar nu era soluția cea mai bună, se gândi Carole. Desigur, hotelul promitea să fie un succes. Dacă afacerea era bine condusă, va fi rentabilă, nu avea nici o îndoială. Dar asta nu va rezolva problema. Nu și-l putea imagina pe Robert trăind pe spinarea tatălui său. Nu ar suporta niciodată ideea că plantația supraviețuiește datorită hotelului tatălui său. Era prea orgolios pentru asta.

Nu, hotărât lucru, trebuia să găsească altceva. Se ridică brusc și trase pe ea costumul de baie. Va reflecta la fel de bine pe marginea piscinei și va profita de ocazie pentru a se bronză puțin. Își aruncă halatul de baie pe umeri, continuându-și în același timp raționamentul. În toată povestea asta era ceva care îi scăpa. Avea impresia că este în posesia tuturor pieselor jocului pe care trebuia acum să le organizeze și să le plaseze la locul lor. Toate piesele... și cu toate acestea... simțea intuitiv că există în toate astea un mister la care trebuia să reflecteze în liniște.

Apropiindu-se de piscină, încetini pasul. Putea să audă râsetele și exclamațiile înotătorilor, zgomotul stropilor de apă și cel al trambulinei. Se simți tentată să se întoarcă din drum, dar curiozitatea se dovedi mai puternică. Cine erau oare oamenii aceia? Se apropie.

Se aflau acolo vreo zece persoane; erau cu toții vecini. Îi făcură semne largi când o zăriră. Ea le răspunse, încercând să asocieze figurile cu niște nume. Acum, când conacul devenise hotel, trebuia să se aștepte să primească vizite! Deodată, o recunoscu pe Cathy McKinnon și avu impresia că inima încetează să-i mai bată.

Cathy McKinnon, avea o siluetă care îți tăia respirația. Purta un costum de baie minuscul, din două piese, de culoare albă. Și era... spectaculoasă. Nu numai frumoasă, ci pur și simplu strălucitoare! Părul ei de aur era strâns într-un coc în vârful capului, exact ca cel al Carolei în seara recepției. „Imitatoare!“ se gândi Carole, reproșându-și această reacție care era lipsită de eleganță. Cathy era

minunat și uniform bronzată; probabil că nici măcar nu avea dunga lăsată de costumul de baie. „Trebuie că folosește o lampă de bronzat, își zise ea, sau...”

Totuși, simți o mulțumire constatând că vaccinurile lui Cathy îi lăsaseră o cicatrice puțin prea vizibilă pe piciorul stâng, în partea de sus a coapsei. Apoi se simți rușinată de meschinăria ei. De ce oare era geloasă pe Cathy McKinnon? Cathy era frumoasă, și ce-i cu asta? Cu atât mai bine pentru ea. Carole reflectase deja îndelung la problema asta în ajun, pe colină... La urma urmei, avea dreptul s-o deteste pe Cathy McKinnon, chiar dacă ar fi doar foarte puțin.

Cathy, în picioare la marginea piscinei, o zărise la rândul ei. Îi făcea și ea semne largi cu mâna. Oare ce avea să-i spună? Carole se îndreptă spre ea și de tinerii curtenitori care o înconjurau. Ei se arătară foarte atenți față de ea, unul repezindu-se să-i instaleze un șezlong, altul gata să alerge la bar ca să-i aducă o băutură rece. Se schimbară surâsuri și glume dar, în spatele acestei primiri călduroase, Carole simțise imediat o oarecare reticență din partea lui Cathy McKinnon.

– Eram nerăbdătoare să te cunosc, o asigură Cathy. Robert mi-a vorbit foarte mult despre dumneata... Mi-a vorbit, chiar în dimineața asta, despre ideea aceia ab-so-lut fan-tas-ti-că pe care ai avut-o, de a organiza o vânzare la licitație.

Cathy avea un accent britanic foarte pronunțat. Separa cu grijă fiecare silabă. Carole își întinse halatul de baie pe șezlong și se așeză pe el. Așadar, Cathy îl văzuse deja pe Robert în dimineața asta? Hotărât lucru, nu-și pierdea timpul!

– Și mie mi-a vorbit mult despre dumneata, răspunse ea, și despre cupa pe care ați câștigat-o amândoi la tenis.

– Oh, Doamne, acel mic turneu de dublu mixt? A trecut atâta timp de atunci! Dar este adevărat, Robert și cu mine suntem *foarte* apropiați.

Era oare un avertisment? Ascunsă în spatele ochelarilor de soare cu lentile negre, Carole scrută figura lui Cathy. Dar aceasta din urmă purta și ea ochelari de soare și Carole nu putu să-i vadă expresia.

Tânărul Harry, care se dusese la bar ca să-i aducă ceva de băut, reveni în clipa aceea, cu un pahar în mână. Era chiar tânărul vesel și serviabil care o invitase atât de des la dans, în timpul seratei. Trebuia să aibă cam aceeași vârstă cu ea, dar Carole se simțea mult mai bătrână decât el.

– Nu poți să-ți închipui cât de mult a tulburat venirea dumitale micul nostru oraș, îi spuse el, adresându-i un zâmbet care descoperi niște dinți strălucitori. Mulți oameni erau sceptici față de ideea căpitanului, dar acum, că ești aici, toți sunt pe cale să-și schimbe părerea.

– Sunt foarte bucuroasă să aud asta. Sunt sigură că hotelui va fi foarte agreabil. Vor veni oameni din toată lumea și vor rămâne aici luni de zile. Vor participa la viața orașului Mandeville și veți putea face cunoștințe noi, dacă doriți.

– Asta va aduce, cel puțin, puțină animație! Cathy, crezi că bătrânul Fred Taylor are intenția să-și redecoreze barul, nu-i așa?

– Haide, Harry, ea nu știe cine este Fred Taylor. Prietena noastră nu este aici decât de câteva zile, îi atrase Cathy atenția.

– Ah, este adevărat! Fred este proprietarul barului. Este un loc popular, dar nu prea elegant. El speră să atragă clientela hotelului. Pentru asta, a investit și a cumpărat câteva picturi pentru decorarea localului. De altfel, nu este singurul. Destule magazine s-au hotărât să-l imite. Nu poți să-ți imaginezi cum fierbe Mandeville!

– Ei bine, sunt încântată!

Într-adevăr. Până acum, fusese atât de preocupată de hotel încât nu se gândise la consecințele pe care deschiderea acestuia putea să le aibă asupra orașului și a comerțului local. Trebuia să se gândească de asemenea să țină seama de ceea ce Mandeville avea de oferit viitorilor clienți ai hotelului.

– Până și țărani au fost prinși de virus, continuă Harry. Ei împletesc de când se știu pălării de pai, coșuri de răchită și altele ca să le vândă turiștilor care fac escală la Kingston. Acum, iată că vorbesc despre deschiderea unui târg de artizanat, chiar aici, la Mandeville.

– Harry, fii drăguț și du-te să-mi aduci un gin-tonic, vrei? Cu gheață.

– Imediat, Cathy.

Harry se ridică în mare grabă și alergă spre bar, încântat de misiunea primită, ca un cățeluș bine dresat care aleargă să caute mingea aruncată de stăpânul lui. Ceilalți plecaseră să se scalde. Cathy și Carole rămăseseră singure.

– Sunt încântată că activitatea dumitale se desfășoară atât de bine, zise Cathy. Presupun că pleci în curând?

– Căpitanul mi-a cerut să mai rămân câteva zile, dar voi lua avionul de Toronto duminică.

– Oh, locuiești la Toronto? Cât de mult te plâng!

Carole făcu ochii mari. Auzise oare bine?

– Nu m-am oprit niciodată acolo, bineînțeles, dar mi s-a întâmplat să survolez Toronto, în timpul călătoriilor mele în jurul lumii, continuă Cathy. Îmi închipui că folosești orice ocazie ca să evadezi de acolo!

Carole rămase fără glas. Cu ce drept își permitea această tânără să critice orașul său natal? Drept cine se crede? Apoi văzu brusc ce urmărea. Înțelese că o provoca în mod intenționat ca să-și iasă din fire. Respiră adânc, se liniști și zâmbi

– Mie îmi place destul de mult această parte de lume, răspunse ea în cele din urmă, arătând valea cu un gest al mâinii. Locul acesta era foarte plăcut, cel puțin până la sosirea dumitale.

Cathy începu să râdă.

– Oh, văd că ai simțul umorului! Cât este de plăcut! Este atât de rar, la canadieni! Dar uitasem, călătorești mult. Este o școală excelentă, nu ești de aceeași părere?

Bănuind că era vorba de o capcană, Carole se mulțumi să clatine din cap. Dar Harry revenea de la bar, cu gin-tonicul lui Cathy. Aceasta îl lăsă să-l pună în fața ei, fără să schițeze măcar un gest de mulțumire. Dinspre partea ei, Carole încerca să-și ascută armele de a se pregăti de înfruntarea politicoasă dar fără milă care, nu se îndoia, avea să urmeze în curând. Dar de ce? Ce îi reproșa oare Cathy? De ce o provocase oare în felul acesta?

Harry nu rămase mult timp cu ele. Cineva îl strigă și, cu un plonjon impecabil, el se alătură celor care se scăldau nepăsători și se amestecă în jocurile lor de copii mari. Cathy îl urmărise cu un zâmbet amuzat.

– Da, este plăcut să te întorci acasă, murmură ea. Este plăcut să-ți regăsești prietenii. Cred că voi rămâne un timp aici, acum că m-am întors. Se spune că te întorci întotdeauna la primele iubiri, adăugă ea întorcându-se spre Carole. Și dumneata, draga mea, unde sunt iubirile dumitale?

Carole nu răspunse.

– Sper că nu alături de Robert Înez, continuă Cathy. Un băiat atât de frumos. Atât de... viril. E greu să nu te îndrăgostești de un asemenea bărbat, nu-i așa? Imposibil să-i porți pică celei care s-ar lăsa ispitită de farmecul lui, mai cu seamă dacă locuiește departe, foarte departe...

În sfârșit, lucrurile erau clare. Într-un fel sau altul, Cathy aflate sau ghicise ce se întâmplase în ajun, pe colină... și îi făcea cunoscut Carolei că îl considera pe Robert drept proprietatea ei și că nu tolera ca cineva să vină să-i stea în cale. Carole simți că o cuprinde furia. Era pe punctul să-i răspundă, dar Cathy nu-i lăsă ocazia.

– Robert mi-a destăinuit că sâmbătă seara va organiza o mică petrecere cu ocazia plecării dumitale. Cu acest prilej, poate va anunța logodna noastră. Eu nu m-am hotărât încă dacă momentul este bine ales sau nu, astfel că, bineînțeles, asta trebuie să rămână între noi. Știi cum este, draga mea, nouă, femeilor, nu ne place să ni se forțeze mâna...

Logodnă? Cu Robert? Carole avu impresia că inima ei încetase să mai bată. Totuși, trebuia să se plece în fața evidenței. Era un lucru cât se poate de firesc. Cathy și Robert se cunoșteau din copilărie; practicaseră numeroase sporturi împreună... Dar abia ieri... amintirea sărutului lor, acolo sus, pe colină, i se impuse brusc, cu o intensitate dureroasă. Cum putuse oare s-o ducă la *Find-Your-Man* în ajunul logodnei lui? Era ceva monstruos. Nu, nu

era posibil! Nu Robert. El era incapabil de o asemenea duplicitate! În adâncul ființei sale, știa că între ei se petrecuse ceva, ceva foarte prețios, foarte profund. Fusese mai mult decât o simplă plimbare sub clar de lună, era convinsă. Știa că și el simțise la fel. Cathy mințea. El nu putea fi altfel decât îl știa ea.

Se întoarse pe jumătate pentru a-i face față lui Cathy și își ridică ochelarii de soare ca să vadă mai bine. Cathy începu să râdă și îi imită gestul. Carole primi în plină figură strălucirea ochilor ei verzi, tăioși și aroganți în care sclipea un fulger de triumf și de dispreț.

Învinsă, Carole își puse din nou ochelarii de soare și, lăsându-se să alunece în șezlongul ei, începu să contemple cerul de azur. Și dacă, totuși, Cathy spunea adevărul?... În cazul acesta, atitudinea ei nu era lipsită de eleganță. Carole nu se putu împiedica să încerce o oarecare admirație pentru rivala ei.

Dar nu! se revoltă ea. N-o va lăsa să triumfe atât de ușor. Totul rămânea de dovedit. Și va profita de ultimele zile de ședere aici ca să se lupte. Nimic nu era încă jucat!

Totuși, Carole nu se putea ascunde: partida va fi dură. Cathy era mai frumoasă. Era o călăreață mai bună, era mai sportivă. Îl cunoștea pe Robert de ani de zile și locuia la Mandeville, în vreme ce Carole trebuia să plece. Cathy avea mijloacele de a-și oferi cele mai frumoase rochii, să călătorească...

Ajungea mereu la aceeași problemă. Unde găsea oare Cathy toți banii aceștia? Tatăl ei era asociat, zice-se, la aceeași firmă ca ceilalți plantatori...

– Și unde aveți de gând să mergeți în luna de miere? întrebă Carole.

Cathy râse; era un râs în care se ghicea o notă de triumf. „Așadar, își închipuie că voi abandona partida, se gândi Carole. Ei bine, perfect. Cine râde la urmă, râde mai bine.“

– Oh!... La Istanbul este destul de plăcut în sezonul acesta... sau Marrakech... Nu posibilitățile ne lipsesc.

– Credeam că Robert nu este în măsură să se gândească la o călătorie atât de costisitoare dar, desigur, poate că mă înșel.

– Robert va avea mijloacele să se gândească la tot ce-i va plăcea, acum că are hotelul.

– Se poate, dar hotelul nu va fi rentabil în primul an. Aveți de gând să așteptați anul viitor înainte de a vă căsători?

– Nici nu se pune problema! Ne vom căsători îndată ce vom dori s-o facem. Imediat după deschiderea hotelului, băncile vor face coadă să-i împrumute tot ce va dori. Oricum ar fi, adăugă Cathy râzând, banii nu sunt o problemă, contrar a ceea ce se pare că gândești. Am eu destul pentru amândoi și tata va fi întotdeauna aici în caz de nevoie.

Toți mușchii Carolei se încordară, în efortul pe care îl făcu pentru a se stăpâni. Auzind cuvintele lui Cathy, fusese cât pe ce să tresară. Așadar, nu atât Cathy avea bani, dar tatăl ei „va fi întotdeauna acolo, în caz de nevoie“, după propriile ei cuvinte. În vreme ce toți ceilalți proprietari ai văii erau incapabili să se descurce cu banii și erau obligați să-și vândă pământurile! Acum avea dovada că Doug McKinnon, cel puțin, se descurca foarte bine. Și deoarece el era acela care conducea cooperativa, găsisese cu siguranță mijlocul de a-i escroca pe ceilalți plantatori. Da, dar cum?

Carole rămase nemișcată, pierdută în gândurile ei. Vocea lui Cathy o trezi brusc la realitate.

– N-ar trebui să stai prea mult la soare, face rău când nu ești obișnuită.

Ascultătoare, Carole se întoarse pe burtă. Cu brațele îndoite sub bărbie, reflecta. Cum să descopere oare de unde proveneau banii familiei McKinnon? Se hotărî să nu părăsească insula înainte de a descoperi secretul.

– Trebuie să fie foarte plăcut să ai venituri personale, murmură ea cu o voce distrată, ca și cum o invidia sincer pe Cathy.

Aceasta, moleșită pe șezlongul ei, cu ochii închiși, răspunse ceva confuz. Apoi, păru că iese puțin din toropeala ei și începu să vorbească alene.

– Este chiar mai plăcut decât îți poți imagina, draga mea. De fapt, nu am absolut nimic de făcut. Asociații mei sunt cei care se ocupă de toate. Eu mă mulțumesc să primesc dividendele.

– Asociații dumitale? Se poate, din întâmplare, să-i cunosc? întrebă Carole.

– M-ar mira, numai dacă-l cunoști pe tata.

– Da, l-am întâlnit, răspuse Carole. Un bărbat fermecător, adăugă ea fără rușine, deoarece nu credea nici un cuvânt.

– Așa? zise Cathy, cu o voce în continuare moleșită. Dar mă îndoiesc că ai avut vreodată ocazia să-l cunoști pe celălalt asociat al meu. El nu pune niciodată piciorul în Jamaica. El...

Cathy se întrerupse brusc, se ridică în capul oaselor și privi neliniștită în jurul ei.

– Doamne-Dumnezeule, murmură ea ca și cum se adresa ei însăși, vorbesc, vorbesc, și oricine m-ar putea auzi.

Se ridică de pe șezlong și, întorcându-se spre Carole, adăugă cu voce tare:

– Ei bine, draga mea, ne întâlnim la cină. Nu uita micul nostru secret, în legătură cu Robert...

La aceste cuvinte, se îndepărtă cu un mers suplu și hotărât, cu un gest al mâinii la adresa admiratorilor ei.

*

* * *

Carole părăsi piscina la puțin timp după Cathy și se îndreptă spre camera ei ca să se schimbe. Îmbracă un costum de blugi și se îndreptă spre grajduri. Iapa cuminte care o adusese în ajun acasă, după aventura ei imprudentă, era acolo, pașnică și indiferentă. Carole îi mângâie botul moale de catifea. Urechile scurte fremătară și animalul o privi pe Carole cu un ochi de nepătruns. Poate că iapa îi înțelegea suferința?

„Haide, își zise Carole, nu trebuie să ceri prea mult de la un cal! Ești pe cale să cazi în ridicol“. Cu toate acestea, avea nevoie să stea de vorbă cu cineva, să se destăinuiască. Dar cui? Și, oricum, ce ar fi putut să spună? Că îl pierduse pe Robert? Dar el nu-i aparținuse niciodată. Pentru el, seara trecută nu fusese decât un divertisment, nimic mai mult. În ceea ce o privea, nu voia să împartă această amintire cu nimeni. Era grădina ei secretă, un moment gingaș pe care îl păstra întotdeauna în adâncul inimii ei. Cum aflase oare Cathy? Robert? Nu, el nu putuse vorbi despre asta, mai ales lui Cathy McKinnon. Trebuie să fi bănuit ceva și, abilă, o determinase să se trădeze.

Fără să-și dea seama, Carole începu să-i vorbească iepei cu voce tare, mângâind-o.

– Trebuie să plec, înțelegi? Numai Dumnezeu știe cât de mult aș vrea să rămân! Dar este imposibil. Trebuie să mă întorc la Toronto, deoarece acolo locuiesc.

Interesată, se pare, iapa ciuli urechile.

– Misiunea mea este practic terminată. N-au mai rămas decât câteva amănunte pe care le-aș putea pune la punct acolo. Oricum, domnul Roxlet va dori să se ocupe personal de vânzarea la licitație, de publicitate și de altele. Voi termina de completat chestionarul după cină și cercul se va închide.

Iapa, însă, nu mai asculta.

– Ghici cine vine în seara asta la cină? continuă cu toate acestea Carole.

Iapa nu ghicea.

– Frumoasa Cathy! Prea frumoasa Cathy!

Iapa nu manifestă nici cea mai mică emoție.

– Nu, hotărât lucru, caii nu au prea multă conversație, decretă Carole părăsind grajdul.

Se opri lângă terenurile de tenis și se așeză pe una dintre bănci, cu spatele rezemat de grilajul de sârmă. Căpitanul... El o va asculta cu siguranță. Dar ce să-i spună? Își întinse picioarele, își înfundă mâinile în buzunarele blugilor și încercă să reflecteze cu calm.

„Carole Ann Todd, își zise ea, ai fost trimisă aici să duci cu bine la capăt o treabă în care te-ai descurcat de minune. Acum, strânge-ți bagajele și întoarce-te acasă. Gândește-te la viitoarea ta misiune. Uită Jamaica și Domeniul Vechiului Conac. Ai făcut ce se aștepta de la tine și ai reușit, depășind toate speranțele, după cum spune toată lumea. Poți să te retragi cu onorurile și felicitările juriului. Ce îți trebuie mai mult? Poți să pleci cu capul sus și să te pregătești să primești felicitările domnului Roxlet. El îți va încredința alte misiuni la Paris, poate chiar la Roma. Ce spui despre asta, domnișoară McKinnon? La urma urmei, ce-ți pasă dacă pământurile lui Robert sunt sau nu rentabile? Și chiar dacă ai avea dreptate, chiar dacă s-ar dovedi adevărat că Doug McKinnon îi fură pe ceilalți membri ai cooperativei... Ce te privește pe tine? Oricum, dacă Robert se căsătorește cu Cathy, problema va fi rezolvată. Grație căsătoriei, Robert își va recupera ceea ce îi aparține. Nu, fata mea, tu ți-ai făcut treaba ta, tu ai făcut-o repede și bine, ca o adevărată profesionistă, este singurul lucru care contează. Lasă-i pe ceilalți să se ocupe de problemele lor. Mai cu seamă pe Robert, dacă este destul de necugetat ca s-o ia în căsătorie pe această McKinnon, fiica unui zgârie-brânză, pe deasupra escroc! Viața este frumoasă, se deschide în fața ta. Ocupă-te de viitorul tău și uită-l pe Robert Innes. Nu este simplu... știu... îl iubești profund și nu vei putea să-l uiți niciodată...”

Își plecă fruntea și o lacrimă se strivi de terenul de zgură, lăsând o pată de un roșu mai întunecat. Își strânse genunchii sub bărbie și-i înconjură cu brațele, închizând ochii ca să-și stăpânească lacrimile care îi înceteșau acum privirea. Toate acestea erau fără ieșire, fără speranță. Îl iubea, dar el nu va fi niciodată al ei. Îi aparținea lui Cathy și urmau să se logodească. Nu-i va rămâne decât amintirea sărutului din clipa aceea de neuitat, din ajun, pe colină.

Își ridică brusc capul. Îl iubea și era pe punctul să renunțe la el. Dar asta nu însemna oare că abandonează lupta înainte chiar să

se fi bătut? Nu era în joc doar propria ei fericire, ci și a lui Robert. Știa bine că nu Cathy era soția de care avea nevoie. Robert iubea pământul. Plantația, insula, toată viața lui. Cathy era un porumbel călător. Bineînțeles, părea fericită că se întorsese acasă, dar se va plictisi repede și va dori foarte curând să bată drumurile și aeroporturile. Atunci, Robert va trebui s-o urmeze sau s-o lase să plece singură. Va fi nefericit și într-un caz, ca și în celălalt. Nu, Cathy nu era soția care îi trebuia.

„Îl iubesc și nu vreau nimic altceva decât fericirea lui, își repetă Carole. Dar ce să fac? Eu nu pot împiedica această căsătorie“.

Se ridică brusc și se îndepărtă. „Oh, nu mai știu“, gemu ea ștergându-și în același timp cu mâneca bluzei lacrimile care o orbeau.

Merse drept înaintea ei, fără nici o țintă, încercând să se consoleze repetându-i că se dovedise demnă de încrederea domnului Roxlet. Dar degeaba începu să asculte de rațiune, toate argumentele îi sunau fals. Cea mai frumoasă dintre reușitele profesionale nu va umple niciodată golul pe care Robert îl va lăsa în inima ei.

În cele din urmă, reuși totuși să se calmeze și porni pe drumul de întoarcere la conac. Analizase situația din toate unghiurile și nu se hotărâse ce atitudine să adopte. Poate că ar fi preferabil să facă figură bună în timpul ultimelor zile pe care trebuia să le petreacă la conac, sau să-și strângă bagajele și să dispară? Până atunci, va face o baie bună, se va pieptăna și se va face frumoasă pentru cină. Voia să arate bine ca s-o înfrunte pe Cathy McKinnon. Chiar dacă trebuia să dispară din viața lui Robert, putea cel puțin să-l pună în gardă. Putea s-o determine pe Cathy să se arate în adevărata ei lumină și să-l facă astfel pe Robert să înțeleagă faptul că aceasta nu era soția care îi trebuia.

*

* *

Intenționa să ajungă în mod discret în camera ei, dar când ajunsese la conac, se trezi nas în nas cu căpitanul.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu arăți prea bine.

– Nu, nu, totul este bine, vă asigur.

Cu prețul unui imens efort, Carole reușise să-i adreseze un mic surâs chinuit, dar căpitanul nu se lăsă înșelat.

– Iartă-mă că insist, copila mea, dar mi se pare că ai plâns. Ești sigură că nu pot face nimic ca să te ajut?

Avea o expresie atât de îngrijorată și de dezolată, încât Carole simți din nou lacrimi în ochi. Doar nu era să se dea în spectacol! Se repezi spre scară.

– Nu... eu... vă mulțumesc, căpitane. Mă simt bine, bâigui ea peste umăr.

Hotărât lucru, însă, nu era scutită de nimic. Charlene o aștepta în camera ei. Zâmbetul cameristei îi îngheță pe față când văzu fața Carolei. Aceasta alergă fără un cuvânt în baie și închise ușa cu cheia

– Oh, nu! exclamă ea văzându-și în oglindă ochii roși și obrajii încă umezi.

Charlene bătu încet la ușă.

– Pot să fac ceva ca să vă ajut, domnișoară?

– Nu, mulțumesc, Charlene, totul este în ordine. M-am lovit urcând scara, dar nu-i nimic.

– Oh! Să vă pun un pansament, domnișoară.

– Nu, Charlene, nu-i nevoie. Nu am nimic, te asigur.

Nu puteau oare s-o lase puțin în pace? Se prinse de marginea chiuvetei, strânse din dinți și închise ochii. Dar de ce erau toți atât de amabili, *prea* amabili? Nu înțelegeau că avea nevoie să fie singură? Deschise robinetul de la cadă și se dezbrăcă încet.

În căldura binefăcătoare a băii, se destinse în sfârșit și reflectă în liniște. Situația era simplă; avea de ales între două posibilități: sau își făcea bagajele și-l abandona pe Robert sortii lui, sau mai rămânea o zi sau două și încerca să-l smulgă din ghearele celor doi McKinnon.

Dacă alegea prima soluție, nu-și asuma nici un risc. Toată lumea ar fi mulțumită, chiar și Robert, cel puțin până când își va da seama că a făcut o greșeală căsătorindu-se cu Cathy. În ceea ce o privea pe Carole, ea va sfârși poate prin a-l uita pe Robert. Se va concentra asupra activității profesionale, va vedea țări...

Dacă, dimpotrivă, alegerea ei s-ar opri asupra celei de a doua soluții... va reuși poate să-l convingă pe Robert, dar el n-o va ierta niciodată că i-a zădărnicit planurile. Poate că ar bănuși că a acționat din gelozie? Și, oricum, trebuia să se întoarcă la Toronto...

Ar avea, însă, cel puțin, satisfacția de a fi salvat fericirea și viitorul lui Robert. Dacă se căsătorește cu Cathy, mai devreme sau mai târziu își va pierde plantația. Ea îl va ruina și va cere divorțul, după ce l-ar obliga să-și vândă și ultima parcelă de pământ.

Cum s-o dovedească, însă? Singurul mijloc era de a descoperi cum a procedat Doug McKinnon ca să-i păgubească pe ceilalți plantatori și să demonstreze că modul de viață al lui Cathy nu era posibil decât datorită escrocheriei tatălui ei.

Carole optase deja, fără să-și dea seama, pentru a doua soluție. Avea să se lupte pentru salvarea lui Robert. Știa bine, în adâncul ființei ei, că va ieși cu inima frântă din această bătălie, dar era datoria ei. Îl iubea pe Robert și nu avea dreptul să-l părăsească.

Ieși din cadă și începu să se șteargă cu o energie nouă.

Capitolul 9

Carole se îmbracă repede. Rochia ei bleu de nuanța levănțicii îi venea bine. Era o ținută perfectă pentru cină, nici prea elegantă, nici prea lejeră. O lăasă pe Charlene să-i perie părul, ca să câștige timp, în timp ce ea se concentrează asupra machiajului. Voia să-l vadă pe căpitan înainte de cină. Trebuia să aibă neapărat o întrevedere cu el, între patru ochi.

Șansa era de partea ei: căpitanul se afla încă în biroul lui. Trebuie să-și fi petrecut acolo cea mai mare parte a după-amiezei, după terminarea siestei.

– Ești fermecătoare, draga mea, zise el închizând registrul pe care tocmai îl studia. Ce pot face pentru dumneata? Vrei să mergem la bar?

– Aș prefera să rămân aici, dacă nu vă deranjez.

Căpitanul o privi cu un aer surprins. Carole nu voia să riște să dea ochii cu Robert. Luă loc în fața căpitanului.

– Căpitane, fiți sincer, credeți că am făcut treabă bună, aici, pentru hotel?

– Dar ți-am spus-o deja, draga mea! Ai făcut o treabă excelentă!

Ești plină de idei minunate și mi-ai redat curajul. Ai reușit chiar să-l aduci pe încăpățânatul acela de Robert de partea noastră!

– Așadar, credeți că m-am descurcat bine, în ciuda lipsei de experiență?

– Minunat de bine, într-adevăr! Dar nu te înțeleg, draga mea. Te frământă ceva?

– Da, căpitane. Dar poate că mă amestec în ceva care nu mă privește. Aș vrea să fiu sigură că aveți încredere în mine.

– Dacă am încredere în dumneata? Cu ochii închiși, draga mea!

Carole se rezemă de spătarul scaunului pe care stătea și făcu o pauză. Chestiunea era delicată și acum trebuia să procedeze cu tact și diplomatie.

– Căpitane... sunt sigură că hotelul va fi o reușită din punct de vedere financiar, și știu că aveți nevoie de acești bani.

Își privi interlocutorul direct în față. Căpitanul avea sprâncenele încruntate, ca de fiecare dată când era surprins. Dar rămase tăcut și ea continuă.

– Aveți nevoie de banii aceștia pentru Robert, pentru ca el să poată continua să se ocupe de plantație. Despre asta este vorba, nu-i așa?

El dădu din cap.

– Da, recunosc el, cam despre asta este vorba.

– Ei bine, după părerea mea - și sper că nu vă supărați pe mine că v-o spun - asta nu-l va ajuta pe Robert.

În fața figurii uimite a căpitanului, se grăbi să continue, fără să-i lase timp să protesteze:

– Plantația este în deficit, este adevărat, dar n-ar servi la nimic s-o scoateți din încurcătură. Trebuie căutat, mai întâi, *motivul* acestui deficit, și...

– Dar ți l-am spus deja. Este blestemata asta de piață! Prețurile sunt întotdeauna la nivelul cel mai scăzut în perioada când trebuie să ne vindem recoltele. Ele urcă apoi foarte

repede, imediat după ce am vândut. Chiar și McKinnon, însărcinat să supravegheze piața, nu se descurcă mai bine decât ceilalți. Este vina intermediarilor. Doug ne-a explicat... toți sunt niște speculanți, cum spune el. Deocamdată, nu se poate vinde fără intermediul lor.

Carole îl lăsase să vorbească, ferindu-se să-l întrerupă. Fiecare amănunt avea importanța lui. Toate răspunsurile lui erau prețioase

– Căpitane... v-am spus deja că am o pregătire de contabil. Eu...

Putea să vadă registrele de conturi aliniate pe o etajeră, în spatele căpitanului. Ardea de dorința de a-și vârî nasul în ele, dar intuiția o avertiza că era prea devreme să-i ceară asta căpitanului. Își înghiți, așadar, fraza pe care era cât pe ce s-o rostească.

– Dacă plantația nu este rentabilă, trebuie să existe un motiv, se mulțumi ea să repete.

– Dar eu știu motivul, draga mea. Îl știu prea bine. Sunt intermediarii, niște hoți cu toții!

– După părerea mea, există probabil o altă explicație.

– Cum asta?

– Poate că mă înșel, dar cred că știu cum pot să descopăr adevărul, dacă vreți să mă lăsați s-o fac.

Era acum sau niciodată. Aruncă o privire spre rândul de registre din spatele căpitanului. El îi surprinse privirea și se întoarse.

– Ah! Ah! exclamă el râzând din toată inima. Înțeleg unde vrei să ajungi! La contabilitatea mea, nu-i așa? Este foarte draguț din partea dumitale, reluă el imediat, fără să-i lase timp să răspundă. Îți mulțumesc, este o intenție foarte amabilă. Vrei să mă înveți una dintre acele tehnici moderne care să-mi ușureze munca, nu-i așa? Nu îți face griji pentru mine. Am propriul meu sistem. Nu-i cine știe ce, dar conturile sfârșesc întotdeauna prin a se potrivi la țanc.

Se ridică, luă registrul care se afla pe biroul lui și îl aranjă pe etajeră, lângă celelalte.

– Îți mulțumesc, draga mea, că vrei să mă ajuți, dar vreau să profiți de aceste ultime zile. Odihnește-te, distrează-te. Cât despre ideea de a-ți sparge capul cu toată hârțogăria asta, nici nu se pune problema!

Înaintă spre ea și îi oferi brațul.

– Și acum, este timpul să ne alăturăm celorlalți. În seara asta, avem companie, ca în vremurile bune. Invitați care plătesc, din nefericire! Ah, dacă cineva mi-ar fi spus că într-o zi va trebui să-i fac pe oameni să plătească pentru a cina în casa mea...! În fine, nu avem de ales, nu-i așa?

Carole nu se putea hotărî să întrerupă discuția și să părăsească biroul. Era atât de hotărâtă să descopere secretul încât tremura.

– Căpitane, zise ea pe neașteptate, sunt sigură că beneficiile plantației nu sunt pierdute pentru toată lumea. Dacă m-ați lăsa să cercetez contabilitatea, sunt convinsă că aș găsi o explicație! Vă rog, căpitane, ascultați-mă! Am *convingerea* că sunteți victima unei escrocherii, dar nu pot dovedi nimic atâta timp cât nu voi fi verificat conturile.

El se opri brusc și o fixă cu ochi neîncrezători. Apoi luă un scaun și se așeză lângă ea.

– Nu înțeleg, zise el în cele din urmă, clătinând din cap.

– Căpitane, zise ea prinzându-l de braț, este absolut de neconceput ca o plantație atât de importantă, atât de bine întreținută, să fie deficitară, de vreme ce...

– Nu suntem în deficit, draga mea. Nu am spus niciodată că pierdem bani. Reușim doar să ne descurcăm la limită. Sunt ani de zile de când tragem mâța de coadă.

– Tocmai asta este problema! Ar trebui să vă scăldați în bani, mai cu seamă în momentul acesta, când există o asemenea penurie de produse agricole!

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Este adevărat. Ai perfectă dreptate. Continuă, te ascult.

– După părerea mea, altcineva încasează beneficiile care ar trebui să vă revină. Și...

– Da, știu bine. Intermediarii. Dar ce vrei...

Era limpede că se interesase deja de problemă și trăsesese propriile lui concluzii. Ea reflectă o clipă.

– La urma urmei, sfârși ea prin a admite, poate că sunt într-adevăr intermediarii. Spuneți-mi, căpitane, cu cine lucrați?

– La început, când a fost înființată cooperativa, erau aleși cam la întâmplare, de fiecare dată. Apoi, McKinnon a găsit o companie din Londra. El le-a încredințat interesele cooperativei, acum câțiva ani, și de atunci am lucrat întotdeauna cu ei.

– Și cum se numește această companie?

– *Ian Scott Associated Ltd.* De ce? Nu sunt nici mai buni nici mai răi decât alții, dacă vrei să știi părerea mea.

O bătu ușor pe mână și zâmbi.

– Ghicesc la ce te gândești, draga mea. Mi-am pus și eu întrebarea, adeseori, nu numai odată. Dar soluția nu depinde de noi.

Se ridică de pe scaun, îi zâmbi din nou și continuă:

– Dragă mea copilă, ești un înger. De altfel, am să-i scriu câteva rânduri domnului Roxlet ca să i-o spun! Nu te mulțumești să rezolvi în chip strălucit problemele noastre hoteliere, vrei în plus să ne ajuți să repunem pe picioare plantația! Din nefericire, mi-e teamă că în privința asta nu poți face nimic pentru noi. Robert și cu mine am întors problema pe toate părțile și a trebuit să ne recunoaștem învinși. Și nu numai Robert și cu mine. Ceilalți plantatori ai cooperativei au dat greș la fel ca noi. Vreo douăzeci de plantații, în total.

– Douăzeci? Spuneți-mi, căpitane, cam ce suprafață reprezintă asta? întrebă Carole ridicându-se la rândul ei.

– Oh, aproximativ douăzeci de mii de hectare.

Căpitanul o conduse spre bar, de unde răzbăteau ecoul unor râsete și conversații însuflețite.

– Așteptăm multă lume, zise el cu un aer satisfăcut. Majoritatea dintre ei, oameni din Mandeville... și câțiva vizitatori.

Carole înțelese că el nu va mai reveni asupra discuției lor. Era evident că nu reușise să-l convingă, dar înțelesese cu toate astea ceva.

În bar se aflau vreo douăzeci de persoane, dar încăperea era atât de mare încât ar fi putut primi de două ori mai multe.

Tânărul Harry înaintă spre ei îndată ce îi zări, la fel de zâmbitor cum îi era obiceiul. Dino se afla și el acolo. Cathy era sprijinită cu coatele de bar, înconjurată ca de obicei de o curte de tineri amețiți de admirație. Carole remarcă imediat că Robert făcea parte din lot.

Câteva perechi preferaseră să se instaleze pe banchete. Puțin mai la o parte, un grup discuta cu însuflețire, în jurul unei mese joase. Carole și căpitanul, în picioare în cadrul ușii, contemplau scena cu un aer încântat.

– Conacul este complet schimbat! exclamă Harry ajungând în fața lor. Este de necrezut! Haideti, căpitane, vă ofer un pahar!

– În propria mea casă! Nici să nu te gândești, băiete! Dimpotrivă, este rândul meu.

Se aplecă apoi spre Carole.

– Ce idei, draga mea?

În timp ce căpitanul comanda băuturile, Harry o conduse pe Carole spre una din banchete. Dino se apropie de ei.

– Bună seara, domnișoară Todd. Ce părere ai de bar?

– Mult mai grozav decât barul bătrânului Fred! exclamă Harry cu entuziasm... Chiar și acum după ce l-a zugrăvit din nou și l-a redecorat!

– Sunt foarte mulțumit că îți place, băiete, zise căpitanul care se apropiase de ei. Ah, dar îl văd pe bătrânul Ben Wycks, adăugă el imediat. Nu l-am văzut de ani de zile! Scuzați-mă, trebuie să mă duc să-l salut pe afurisitul ăsta de Ben!

– Da, foarte grozav barul acesta, repetă Harry privindu-l pe căpitan îndepărtându-se. Mă întreb însă cum s-a descurcat pentru a plăti factura! Asta, *plus* cea a piscinei!

– În orice caz, mi-a plătit onorariile, anunță Dino. Am primit ceul luni și l-am reinvestit imediat...

– Dar abia v-ați atins de pahar, zise Harry întorcându-se spre Carole, ignorându-l complet pe Dino. Vreți să mă duc să vă aduc altceva?

– Da, Harry, te rog. Aș vrea ceva... ceva mai tare, răspunse Carole, care simțea că are nevoie de un întăritor ca să facă față la ceea ce o aștepta în seara aceea.

– Da, cum spuneam, reluă Dino fără să se descurajeze de întrerupere, mi-am încasat ceul luni și mi-am plasat deja onorariile în micuța companie de intermediere a lui Cathy!

Carole era cât pe ce să tresară, dar se stăpâni la timp.

– Ah, cunoașteți compania lui Cathy? întrebă ea pe un ton indiferent.

– Dumnezeuule, este adevărat! făcu Dino privind în jurul lui cu un aer stânjenit. Cathy mi-a recomandat cea mai mare discreție! Altfel, toată lumea de aici ar vrea să profite de chilipir și, bineînțeles, în genul acesta de afaceri nu este loc pentru toți. În orice caz, eu n-am regretat niciodată că am investit în compania ei!

Carolei îi era foarte greu să-și păstreze calmul. Toate piesele jocului începeau să se îmbine! Cathy, care voia să rămână discretă în privința rolului ei în această misterioasă companie... Cathy, tatăl ei și al treilea, bărbatul, acel faimos asociat... Și ca din întâmplare, tatăl lui Cathy descoperise acești intermediari,

Ian Scott Associated, la puțin timp după înființarea cooperativei... Cu inima bătând mai repede, se aplecă spre Dino.

– Nu vă faceți griji din pricina mea, șopti ea. Sunt la curent. Știu că atât Cathy, cât și tatăl ei, n-au de ce să se plângă...

Dino scoase un oftat de ușurare.

– Ah, bine... Este cea mai bună companie de intermediari pe care am găsit-o până în prezent, și...

Inima Carolei începu să bată mai tare. Ea nu putu rezista tentației și riscă.

– Este vorba de *Ian Scott Associated*, nu-i așa?

– Exact. Jucați și dumneavoastră la bursă? întrebă Dino cu un zâmbet complice.

Totul se explica. Dacă Dino câștiga bani datorită intermediarilor care reprezentau interesele cooperativei... plantatorii ar fi trebuit și ei să câștige... Or, atunci... Era tocmai dovada că în treaba asta era ceva necurat. Carole înțelegea acum de ce Doug McKinnon avea mijloacele de a cumpăra terenuri de la ceilalți plantatori! De banii pe care îi pierdeau aceștia, de beneficiile pe care ar fi trebuit să le realizeze, profita el, prin intermediul acestei companii la care era unul dintre asociați. Și acest joc dublu era dintre cele mai rentabile, judecând după gusturile pentru lux ale lui Cathy!

Bucuria Carolei, însă, a fost de scurtă durată. Acum, că descoperise roțile mecanismului, înțelegea de asemenea că nu era mai avansată ca înainte. Desigur, bănuielile ei se confirmaseră: Doug McKinnon era un escroc. Dino tocmai o recunoscuse în mod indirect. Mai erau de asemenea confidențele imprudente ale lui Cathy, pe marginea piscinei... Dar nu avea nici cea mai mică dovadă. Ar fi cuvântul ei împotriva celui al lui Cathy. În ceea ce îl privea pe Dino, era inutil să conteze pe el...

Carole era atât de răvășită încât abia auzea ce-i spunea arhitectul. Din fericire, Harry reveni tocmai la timp ca ea să iasă cu fața curată.

– Ei bine! Nu aveți un aer prea vesel! exclamă el întinzându-i un pahar. Țineți, beți asta. Este excelent pentru moral!

Ea se supuse, docilă, și își goli paharul dintr-o singură înghițitură.

Se agăță apoi de brațul lui Harry, cu respirația tăiată.

– Ei, ușure! Nu era decât limonadă, să știți!

– Ohhh... Oh! exclamă Carole, fără să dea drumul brațului lui Harry.

Dintr-o dată, se simți mult mai bine. Respiră adânc și îi adresă un zâmbet radios. Harry păru ușurat.

– Acum puteți să-mi dați drumul! sugeră el.

– Cum? Oh!... Scuză-mă, Harry! Dar ce era? Un Martini? N-am băut niciodată așa ceva. Dar n-a fost rău deloc! Aș putea primi încă unul?

– Bineînțeles că nu! Martin-ul vă dă un pumn de fier! glumi el frecându-și brațul. În schimb, ce ați spune dacă am merge la masă?

– La masă? se încruntă ea. Ești sigur că nu pot primi un alt Martini? întrebă ea.

– Absolut sigur. De altfel, priviți: sufrageria este deja plină de lume. Ar fi bine să ne grăbim dacă vrem să prindem o masă bună.

Îi oferi brațul și o conduse spre una din mese. Carole îl urmă fără să protesteze. În mod ciudat, podeaua avea tendința supărătoare de a se clătina sub picioarele ei și se simți mulțumită să se poată așeza. Dar de ce oare sufrageria se învârtea în felul acesta? Închise ochii, pentru o clipă. Când îi redeschise, o zări pe Cathy McKinnon. Îi închise din nou, foarte repede.

– Bună seara, Carole. Nu te-am văzut adineaori, la aperitiv...

Vocea lui Robert era politicoasă și rece. Trezită brusc, Carole deschise din nou ochii. Era așezat în fața ei și o privea, dar expresia de pe figura lui era de nepătruns. Cathy era plasată la dreapta Carolei, iar Harry la stânga ei.

– Robert și cu mine ne-am întâlnit de dimineață, absolut din întâmplare, zise Cathy. Am călărit împreună.

– Spune mai curând că m-ai urmărit ca o umbră, o corectă râzând Robert și că ai făcut totul ca să mă împiedici să lucrez!

– Ești un monstru! Nu te gândești decât la muncă! Nu crezi că ai putea să te oprești din când în când ca să te distrezi puțin? A venit vremea să mă ocup de tine!

Cathy adoptase un ton posesiv, care puse la grea încercare nervii Carolei.

– Nu poți să-ți petreci viața distrându-te, replică Robert. Munca înseamnă sănătate, după cum știi!

Cathy își puse mâna peste cea a lui Robert.

– Bineînțeles, dragul meu Robert. Până atunci, poate că am putea trece la un subiect mai vesel. Ce ne recomanzi pentru cină?

Robert luă meniul și-l studie o clipă.

– Să vedem...

Cathy profită de pauză ca să se aplece spre Carole.

– Știi să alegi singură, draga mea, sau preferi să-l lași pe Harry s-o facă pentru dumneata? întrebă ea cu un glas mios, având grijă să nu fie auzită decât de Carole.

Carole se înfurie, dar reuși să se stăpânească și să surâdă cu un aer candid.

– La drept vorbind, sunt cam încurcată; mi s-a părut că meniul conține limbi de viperă, dar eu...

– Haide, draga mea, fii rezonabilă! Ai luat deja de dimineață. Este un fel de mâncare care nu trebuie să abuzezi!

În timp ce schimbau aceste cuvinte amabile, Carole și Cathy avuseseră grijă să-și surâdă fermecător, astfel că bărbații nu remarcaseră nimic.

– Ce ați spune, pentru început, de un sote de morcovi a la Vichy? întrebă Robert.

– Excelentă idee, scumpul meu. Absolut divin!
– Și după aceea, vă recomand melcii...
– Dumnezeule, ce oroare! Robert, te rog! Nu pot suferi melcii.
– Ah, bine, făcu simplu Robert. Și dumneata, Carole, ce ai ales?

– Cred că-i voi acorda încredere lui Herry, răspuse Carole pe un ton nevinovat.

Unde se credea oare? În fruntea unui harem? Își întoarse capul ca să-și ascundă lacrimile de furie care-i urcau în ochi.

– Robert, vorbește-ne despre planul tău de vânzare la licitație. Este o idee fantastică! zise Cathy cu un surâs fermecător.

– Este planul Carolei, nu al meu, răspuse Robert. Carole trebuie să ne vorbească despre el.

– Ei bine, zise Carole cu o voce indiferentă, la ora actuală, antichitățile valorează o avere. Or, conacul este plin de ele și există cu siguranță și alte case vechi în vale. De aceea, m-am gândit că s-ar putea organiza o licitație internațională pentru inaugurarea hotelului.

– Dar asta nu-i totul, draga mea. Robert mi-a spus că se pune problema construirii unor bungalouri undeva pe domeniu, așa este?

Cathy își pierduse veșnicul surâs și părea realmente interesată. Carole dădu din cap în semn de încuviințare, dar Cathy voia să afle mai multe.

– Împreună cu toate aceste bungalouri, hotelul va avea un succes nebun, nu-i așa?

Carole încuviință cu o nouă înclinare a capului. Cathy surâse larg și își ridică paharul.

– Ei bine, să bem pentru vânzarea secolului.

Bău câteva înghițituri, apoi se întoarse spre Robert.

– Robert dragule, trebuie *neapărat* să mă lași să te ajut. Va fi atât de nostim să mă duc să răscolesc în toate casele acele vechi

și să văd mobilele lor antice unor americani bogați, pentru niște sume exorbitante!

Cathy luase un ton de fetiță răsfățată. Carolei i-ar fi plăcut să-i ardă o palmă! Dar Robert se arătă uimitor de ferm.

– Nu, Cathy. Este ideea Carolei; ea se va ocupa de planul ei. Dacă are nevoie de ajutor, o să ți-o spună chiar ea.

Chelnării apărură chiar în clipa aceea și Carole n-a fost nevoită să răspundă, din fericire. Harry urmase sfatul lui Robert și comandase și el un sote de morcovi a la Vichy. Era un preparat rece care Carolei nu-i plăcu prea mult; își lăsă farfuria mai mult de jumătate plină și se răzbună cu paharul de vin roșu.

Ar fi vrut să se afle la Toronto, singură în micul ei apartament, să închidă ușa și să plângă fără martori. Nu se simțise niciodată atât de deprimată. Se afla aici, în această sfragerie luxoasă, pe o insulă de vis, alături de un tânăr frumos; i se serveau feluri exotice de mâncare și vinuri rare; petrecerea era abia la început și promitea să fie foarte veselă... Dar pentru ea, singurul lucru care conta, era să stea în fața lui Robert, un Robert care flecărea vesel cu frumoasa Cathy McKinnon, viitoarea lui soție. În curând, nu-l voi mai vedea, se gândi ea. Era disperată la ideea de a-l abandona în ghearele lui Cathy, care nu urmărea decât un singur lucru: să se mărite cu el ca să-l jecmănească mai bine și să-și satisfacă gusturile pentru lux cu veniturile hotelului. Vinul, adăugat paharului de Martini, începea să-și facă efectul asupra Carolei. Încurajată complet, se hotărî să treacă la acțiune și să-și verifice teoria asupra intențiilor lui Cathy.

– Intenționezi să rămâi la Mandeville, Cathy, acum te-ai întors?

– Dar aici sunt acasă la mine, draga mea. Toată lumea are nevoie de o casă a lui.

– Dar vei rămâne aici?

– Cine știe? Asta depinde de atâtea lucruri...

Cathy lăsa impresia că stă în defensivă. Carole își schimbă tactica.

– Dar îți vor lipsi călătoriile, zise ea pe un ton distrat, și toți prietenii pe care i-ai lăsat în Europa...

– Dacă hotelul va fi un succes, vor veni să mă vadă aici, draga mea.

– Dar vei dori cu siguranță să evadezi din când în când, insistă Carole.

– Firește, draga mea. Toată lumea dorește să se distreze, nu-i așa? răspunse Carole pe un ton indiferent.

După aceste cuvinte, își întoarse capul spre celălalt capăt al mesei, punând capăt discuției lor. Carole nu se simți însă învinsă din acest motiv. Cathy se ținuse în defensivă și răspunsese întrebărilor ei prin alte întrebări. Foarte bine. În consecință, trebuia să meargă drept la țintă și să dea marea lovitură.

– Dar, Cathy... și compania ta? Doar n-ai de gând, totuși, s-o abandonezi?

Pentru prima dată în seara aceea, Cathy păru luată pe neașteptate și își pierdu siguranța. Privirea lui Robert trecu de la una la alta, apoi se opriră asupra Carolei. El îi aruncă o privire ostilă care o îngheță, dar acum, că se pornise, nimic n-o mai putea opri. Ea se întoarse spre Cathy, așteptându-i răspunsul.

– Eu... nu înțeleg ce vrei să spui, draga mea, zise Cathy cu o voce ușor răgușită.

Acum sau niciodată era momentul. Era suficient să insiste puțin și Cathy va sfârși prin a ceda, Carole era sigură de asta.

– Ba da, o știi foarte bine, este vorba de compania pe care tu, tatăl tău, și...

Cathy o fulgeră cu privirea și n-o lăsa să termine.

– Trebuie să fie o confuzie, zise ea cu o voce care nu mai tremura.

– Dar...

Înainte de a mai putea să adauge un cuvânt, o voce masculină o întrerupsese.

– Cred într-adevăr că o confunzi cu altcineva.

Robert vorbise pe un ton rece și care nu admitea replică, luând astfel în mod deschis apărarea lui Cathy. Apoi se întoarse spre Cathy și adăugă pe un ton mai blând:

– Nu trebuie să te superi pe Carole. Ea nu este aici decât de o săptămână și a întâlnit atâția oameni... Este normal să se încurce.

Cathy îi răspunse cu un zâmbet angelic și își puse mâna peste ceea a lui Robert.

– Îți mulțumesc, Robert, dragule. Ai desigur dreptate... Această biată față este puțin tulburată, adăugă ea cu un glas scăzut.

Carole era consternată. Chelnerii tocmai aduceau felul principal de mâncare, dar ea n-ar fi fost în stare să spună ce era. Aceasta era, de altfel, ultima dintre grijile ei. Nu mai dorea decât un lucru: să fugă departe, foarte departe de surâsul triumfător al lui Cathy, de indiferența lui Robert. Se prefecu totuși că mănâncă, zâmbi de fiecare dată când cineva privea în direcția ei și reuși chiar să articuleze câteva cuvinte când era necesar. O singură dată în timpul mesei privirea ei o întâlni pe cea a lui Robert și obraji ei se colorară gândindu-se la clipele minunate pe care le petrecuse cu el. Era sigură că putea să citească în ea ca într-o carte deschisă, chiar în clipa aceea, dar el rămase impasibil și ea își plecă privirea.

Când sosi în sfârșit cafeaua, ea înghiți lichidul fierbinte și se folosi de primul pretext ca să părăsească masa. Nu dorea altceva decât să dispară și să fie singură. Ar fi vrut să adoarmă și să se trezească la Toronto, printr-o atingere de baghetă fermecată.

*

* *

Mirosul amețitor al florilor de leandru, mai puternic ca niciodată, îi trezi nostalgia. Cu o săptămână în urmă, pentru ea era încă un parfum necunoscut. Acum, însă, făcea parte deja din trecutul ei și îi trezea amintiri... Porni instinctiv spre locul de pe colină care purta numele de *Find-Your-Man*. Ajunsă însă la trunchiul manglierului, se opri; noaptea era atât de frumoasă... Mica bancă de piatră va fi deja ocupată și ea nu voia să tulbure intimitatea unor îndrăgostiți care schimbau cu siguranță jurăminte eterne.

Nehotărâtă, ridică ochii spre lună, care scâldea grădina într-o lumină ireală. Ce noapte splendidă!

Robert... Așadar, Robert se declara alături de cei doi McKinnon. Știusese întotdeauna că el ținea la domeniu, dar cu ce preț? Cu toate acestea, nu putea nega evidența. Îi văzuse reacția. Scutură din cap, ca pentru a alunga amintirea acestei seri de coșmar. Cu ochii fixați asupra discului argintiu al lunii, se liniști încetul cu încetul. La ce bun, însă... Nimic nu mai avea importanță. Închise ochii și inima ei, renunțând la speranță, își regăsi un fel de indiferență care semăna cu liniștea. Nu auzise zgomotul de pași care se apropiau și nu văzu mâna care se așeza pe brațul ei.

Tresări și se întoarse brusc, cu ochii măriți de spaimă. Robert era lângă ea.

– Pentru Dumnezeu, dar ți-ai pierdut capul! zise el, furios. Ce te-a găsit, adineaori?

Carole izbucni brusc în râs, apoi se opri la fel de brusc. Într-adevăr, își pierdea capul! Era chiar pe punctul de a face o criză de isterie... Dar avea scuze. Era „ puțin tulburată“, nu-i așa?...

– Trebuie să-ți vorbesc, reluă Robert pe un ton mai liniștit. Dar nu era posibil în timpul mesei.

Carole închise ochii. Nu, nu se va lăsa înduioșată încă o dată. Îi dăduse o șansă, adineaori, dar el era prea ocupat să facă pe bărbatul curtenitor pe lângă scumpa lui Cathy. Acum, era prea târziu.

– Robert, voi pleca foarte curând, zise ea cu un glas care nu tremura. Dumneata vei rămâne aici, cu Cathy...

– Trebuie să-ți vorbesc, repetă el.

Ea continuă, fără să țină seama de întreruperea lui:

– Mi-am terminat treaba aici, și nu mai am nici un motiv să-mi prelungesc șederea. Cât despre dumneata, vei uita repede scurta noastră întâlnire. Cathy McKinnon te va ajuta, nu te neliști!

– Nu am nici cea mai mică intenție să uit, zise el printre dinți.

O prinse de braț și o conduse spre piscină. Se opriră și contemplară în tăcere lumina argintie a luni care se reflecta în apă.

Apoi, Carole simți că el accentua presiunea mâinii pe brațul ei, ca pentru a o invita să-l urmeze. O cuprinse furia. Doar n-avea intenția s-o ducă în pelerinaj pe colină și să-i joace din nou scena clarului de lună! Cum îndrăzne oare, după ce o făcuse să suporte o asemenea umilință, de vreme ce se va căsători cu Cathy?

– Nu, nu vom merge la *Find-Your-Man*. Nici în seara asta, nici în altă seară, zise ea pe un ton glacial, eliberându-și brațul.

– Carole... nu vorbi fără să știi. Nu spune cuvinte pe care riști să le regreti mai târziu.

Să regreti! Dar ce-și imagina el? Cu ce drept îi vorbea în felul acesta, după ce se întâmplase seara asta? Se sufoca de furie și nu mai reuși să se stăpânească.

– Dar ești complet orb! Lucrezi zi și noapte pentru plantație și toate astea pentru nimic! Și acum, ești pe cale să distrugi ce

tatăl tău și cu mine am făcut pentru hotel... Sunt mulțumită că plec, ca să nu asist la dezastru. Căpitanul nu-și va reveni niciodată din asta. Nici măcar nu-ți dai seama că pentru tine la ideea de a vedea niște străini instalându-se în camera soției lui? Nu, bineînțeles că nu, dar este gata să-și sacrifice propria casă pentru ca să-ți poți păstra plantația. Dar tu n-ai înțeles nimic. Ai făcut totul ca să-i complici sarcina!

Tremura de furie și când Robert făcu gestul s-o ia în brațe, ea îl respinse cu violență. Cu prețul unui imens efort, el reuși să se stăpânească. Nu i se vorbise niciodată pe tonul acesta! Strânse pumnii și îi înfundă în buzunare.

– Știu că n-am fost foarte amabil cu căpitanul, în ultimul timp, dar aveam alte griji pe cap.

– Da, este evident, îi aruncă ea pe un ton sarcastic. Era suficient să te vadă cineva în seara asta pentru a înțelege că nu aveai altă grijă decât această mână spartă care ți-a furat deja atât de mult din ce ai câștigat cu multă trudă, tu și ceilalți planțatori!

Robert păli și o prinse de braț.

– Ce vrei să spui? Ce știi, exact?

– Cathy! Cathy McKinnon, femeia cu care te vei căsători! Ea și tatăl ei sunt acționari la *Ian Scott Associated*.

Îi strânse brațul gata să i-l frângă.

– La naiba! O știi de mult, dar îți dai seama că a fost cât pe ce să strici totul, în seara asta?

Robert era la curent! Știa totul, de la început! Și ea, care își făcuse scrupule, care își pusese atâtea întrebări, ca o proastă ce era! Așadar, era la curent... Își eliberă brațul cu o smucitură și, cu forțele sporite de furie, îl palmui cu putere și fugi.

*

* *

Carole se aruncase pe patul ei, hohotind. Când se ridică până la urmă, avu impresia că zăcuse acolo, abătută, ore întregi. Mai era încă lume la bar, judecând după zgomotele care ajungeau la ea de acolo. Așadar, nu putea să fi trecut atât de mult timp de când urcase în camera ei. Scoase cele două valize și începu să-și strângă lucrurile. Își împături cu grijă rochiile și își puse mantoul de iarnă pe pat, lângă valize, gândindu-se că va avea curând nevoie de el. În câteva minute bagajele ei erau gata, cu excepția hainelor de pe ea și a celor pe care avea de gând să le poarte în călătorie. O ultimă baie? Nu, era prea grăbită să se întoarcă acasă. Un pic de toaletă și un retuș al machiajului vor fi suficiente.

Acasă... Un apartament supraîncălzit, cu miros greu de aer închis după o săptămână de absență. Oameni grăbiți, înghețați de frig, străzi blocate de zăpadă... Uitase de toate astea. Dar așa era viața. Mandeville nu era decât un miraj, un vis minunat, dar fără viitor.

În baie, era cât pe ce să-și agațe hainele în spatele ușii, acolo de unde Charlene le lua în fiecare zi ca să le spele și să le calce... Dar Charlene nu va mai fi niciodată prezentă ca să-i apreteze rochiile! Nu se putu împiedica să suradă gândindu-se la camerista timidă și zeloasă. Privi pentru ultima dată această cameră despre care avea deja atâtea amintiri, acest pact cu care sfârșise prin a se obișnui, și își duse valizele cu un oftat lângă ușă.

Deschise ușa cu precauție. Mai era încă lume la parter, dar era acum sau niciodată. Coborî treptele scării, având grijă să nu facă zgomot. Îmbrăcase un costum fustă-taior din jerse de culoare bej. Când va ajunge la Toronto, va fi de-ajuns să-și tragă cizmele și să îmbrace mantoul, și va fi gata să înfrunte rigorile iernii canadiene.

Se opri la piciorul scării. După cum se aștepta, invitații terminaseră cina și majoritatea dintre ei se rentâlniseră la bar. O

tână ră se așezase la pian și acompania un grup de tineri care se îmbulzeau în jurul ei și reluau în cor ultimile cântece la modă. Dino stătea deoparte, cu un pahar în mână. Părea că se plictisește de moarte. Ridicându-și capul, o zări pe Carole, care îi făcu semn să se apropie.

– Dino, ești cu mașina?

– Da! am închiriat un Jaguar la aeroport. De ce? Vrei să te duc undeva?

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Vreau să mă întorc acasă, spuse ea simplu.

Aruncă o privire în bar. Nici Robert, nici Cathy, nici căpitanul nu erau acolo. I-ar fi plăcut să-și ia rămas-bun de la fermecătorul bătrân și să-și explice motivele plecării ei grăbite, dar acum era prea târziu. Îl zări pe Herry lângă pian, dar el n-o văzu.

– Dino, aș putea să-ți cer un serviciu? Ai putea să mă conduci la aeroport? Te rog... Trebuie să plec neapărat, cât mai repede posibil.

– La aeroport? o întrebă el mirat... Dumnezeule, dacă m-aș fi distrat aici, ți-aș fi spus cu siguranță nu. Dar este o plictiseală de moarte. Așadar, de ce nu?... Ai bagaje?

– Sunt în camera mea.

Dino făcu semn unui chelner și-i dădu instrucțiuni să se ducă după valizele Carolei.

– Vrei să-ți iei rămas-bun de la cineva? întrebă el.

– Nu. Dacă-l vezi pe căpitan, vrei să mă scuzi față de el? Spune-i că am să-i scriu.

Merseră până la mașina lui Dino, un Jaguar decapotabil, foarte joasă, ultimul model al anului, versiunea sport.

– Evident, nu este la fel ca Ferrari-ul meu, comentă Dino, dar este totuși o mașină bună.

Porbagajul nu era însă destul de spațios și avură dificultăți când ajunseră să așeze în el cele două valize ale Carolei. Găsiră cu mare greutate loc pentru una dintre ele și Carole reuși s-o

instaleze pe cea mai mică în spatele scaunului ei. Operația durase câteva minute, dar nimeni nu ieșise din conac. Din bar, ajungea până la ei ecoul pianului, al cântecelor și al râsetelor: probabil că erau acolo cu toții. Toți, în afară de Robert și Cathy...

Dino era pe punctul să demareze, când o siluetă întunecată apăru brusc în fața lor. Omul ținea o pușcă în mână. Se apropie și Carole îl recunoscuse imediat. Era cel care o întâmpinase, în seara sosirii ei. Cum se numea oare? Revăzu brusc scena... ah, da...

– Watson! Ești Watson, nu-i așa?

– Da, domnișoară, Watson, paznicul de noapte, răspunse el cu un zâmbet larg. Watson păzește mașinile și alungă hoții, domnișoară.

– Paznic de noapte... Așadar, de aceea nu te-am mai revăzut niciodată! zise Carole întorcându-i zâmbetul.

Dar Dino își pierdea răbdarea. Jaguarul începu să urle cu toată puterea celor doisprezece cilindri, făcând imposibilă orice conversație. Judecând după expresia veselă de pe fața lui, Watson era un amator de mașini puternice și de motoare zgomotoase. Își agită pușca în semn de adio, ca și cum era vorba de un simplu baston. Carole abia avu timp să-și scoată brațul ca să-i facă un semn: Dino apăsase pedala de accelerație și Watson era deja departe.

Când abordară drumul care ducea spre sat, Dino rula deja cu aproape o sută de kilometri pe oră. Nu încetini nici măcar când trecu peste cele două poduri de lemn și Carole crezu că mașina va decola. Traversară satul într-o viteză de necrezut. Carole încremenise. Țintuită pe scaunul ei, nu putea face altceva decât să închidă ochii și să spere că vor ajunge la aeroport teferi și nevătămați. Își pusese centura de siguranță, ceea ce nu o împiedica să fie legănată în toate părțile. Nu va uita niciodată această plimbare cu mașina! Dacă va scăpa...

Dino binevoi totuși să micșoreze viteza când ajunseră la Mandeville, dar nu-i lăsa răgazul să admire peisajul. Văzu defilând imobile și lumini de neon, apoi cartiere periferice, cu peste optzeci de kilometri pe oră. Ar fi putut traversa la fel de bine periferia orașului Toronto! Abia ieșiți din Mandeville, Dino apăsă pedala accelerației și Carole crezu din nou că își vor lua zborul. Atacă o linie dreaptă și Dino accelără și mai mult. O sută cincizeci, o sută șaiszeci... Carole închise ochi.

În sfârșit, păru că micșorează viteza. Carole scoase un suspin de ușurare. Rulau în continuare repede, dar nu-i mai era teamă. Vântul îi sufla pe la urechi și îi ridica părul.

„Liberă... ești liberă, îi șoptea vântul. Fără probleme, fără hotel, fără conac. Uită toate astea; viața te așteaptă...”

„Da, dar fără dragoste? Căci fugi de dragostea ta, știi bine“ îi răspunse o voce din adâncul ființei ei.

*

* *

Robert avusese nevoie de două ore ca s-o conducă pe Carole de la aeroport la conac. Dino di Cavour parcursese în sens invers același drum într-o oră și șapte minute. Carole se liniștise. Avea impresia că de acum înainte nimic n-o mai putea speria. Chiar și scrâșnetele pneurilor în viraje, derapaje mai mult sau mai puțin controlate și stopurile de la intersecții o lăsară complet indiferentă, în timp ce Dino traversa Kingstonul în mare viteză.

– Mulțumesc, Dino, zise ea cu o voce stinsă când acesta opri mașina în fața aeroportului. Ai fost foarte drăguț că ai acceptat să mă conduci până aici.

Apoi, amintindu-și cât de mult îi plăceau complimentele, adăugă pe un ton convins:

– Conduci minunat. Sunt convinsă că nimeni nu a făcut acest traseu în atât de puțin timp.

Dino își umflă pieptul de plăcere.

– Oh, nu-i mare lucru. Mașina asta este greoaie pe lângă Ferrari-ul meu!

Carole rămase fără glas și îl privi cu un aer uluit, dar își reveni repede.

– Nu uita să transmiți mesajul meu căpitanului, Dino. Spune-i că sunt într-adevăr dezolată că plec fără să-mi iau rămas bun, dar am primit un telefon și sunt rechemată urgent la Toronto.

– Telefonul de la conac este deranjat, o atenționă el cu un mic surâs ironic.

– Ei bine, nu știu, eu... Spune-i că Charlene mi-a înmânat o telegramă sau... în fine, găsește ceva!

Era atât de obosită! Nimic nu mai avea importanță. Nu mai avea nici măcar puterea să se arate amabilă.

Dar Dino îi răspunse cu aceeași monedă. El rămase așezat liniștit în mașină și o lăsă să se ocupe de bagajele ei. Trebuia să-și îmbrace mantoul ca să aibă mâinile libere să care valizele. Abia coborâse din mașină și el pornise deja motorul.

– Salut! îi strigă el ambalând motorul. Și călătorie plăcută!

Carole mai mult ghici decât auzi ultimile cuvinte. Rămase pe trotuar, cu cele două valize la picioare, în timp ce luminile din spatele Jaguarului dispăreau în noapte.

– Nu, mulțumesc, cred că voi aștepta aici.

Carole se așeză pe o banchetă și se cufundă în contemplarea afișelor care decorau peretele din fața ei. Trebuia să facă un efort teribil ca să-și păstreze ochii deschiși. Era sigură în holul acesta imens. Până când și funcționara o informase dispăruse. Probabil că dormea deja adânc, undeva în aeroport.

Să doarmă... Carole privea afișele, dar culorile jucau în fața ochilor ei. Pleoapele ei erau grele... Își luă mantoul, îl împături în patru și îl puse pe banchetă. Făcuse astfel o pernă pe deplin convenabilă. Se întinse și închise ochii cu suspin.

Se trezi tresărind din cauza unei voci care răsuna foarte aproape de urechea ei:

– Slavă Domnului, aseară n-a zburat nici un avion!

Deschise ochii și văzu chipul lui Robert aplecat deasupra ei. Se simți dintr-o dată ridicată de pe banchetă. O luase în brațe, ca pe un bebeluș.

– Te iau cu mine, și asta imediat, spuse el cu autoritate.

– Lasă-mă! Dă-mi drumul!

Se zbătea cu toate puterile și în cele din urmă el trebui s-o lase jos. Apucând valiza cea mică, o fixă sub un braț, apoi o luă pe cealaltă, iar cu mâna liberă încercă s-o rețină pe Carole de umăr. Ea făcu un salt înapoi.

– Vino, Carole, să plecăm de aici.

Abia atunci își dădu ea seama că se făcea ziuă și că aeroportul începea să se umple de măturători, de călători și de funcționari care deschideau ghișeele. Trebuie să fi dormit mai multe ore!

– Pleacă! Dă-mi înapoi valizele!

Dar Robert nici nu se întoarse măcar. Trebui să alerge după el ca să-l ajungă din urmă.

– Oprește-te! Îți cer să lași jos valizele!

Privi în jurul ei, în speranța de a găsi ajutor. Puțin mai departe, un măturător își împingea mătura cu un gest mașinal, cu o privire absentă și un aer plictisit. Carole se repezi spre el și îl prinse de braț.

– Domnule, domnule! Bărbatul acela, acolo...

Își îndreptă degetul în direcția lui Robert, dar acesta dispăruse. Scoase o exclamație de furie și se avântă în urmărirea lui, abandonându-l pe măturător, care scăpă mătura din mâini și o privi îndepărtându-se, complet zăpăcit.

– Ajutor! Opriti-l! strigă ea alergând în spatele lui Robert. Bărbatul acesta mi-a furat bagajele.

Câțiva călători își ridicară capul, dar nu reacționară, iar ceilalți se prefăcură că n-au auzit-o. Furioasă, Carole continuă să alerge după Robert.

El ajunsese deja în parcare. Când ajunse și ea, valizele ei se aflau deja pe bancheta din spate a Land-Rover-ului.

– Dă-mi înapoi bagajele!

– Urcă!

– Niciodată!

El făcu înconjorul mașinii și deschise portiera.

– Haide, urcă! repetă el.

– Nu. Nu-voi-urca! scandă ea.

Robert privi în jurul lui. Câțiva oameni îi urmăreau. Ei își întoarseră privirile cu un aer jenat. Pomeții lui Robert se colorară. Își strânse pumnii și înaintă spre ea. Carole nu se mișcă.

– Dacă mai faci un pas, am să țip. Ții într-adevăr să stârnesc tot aeroportul?

Robert se opri. Se aflau față în față, nemișcați amândoi, și se priveau insistent. Carole își simți inima bătând cu putere.

– Carole, ascultă-mă. Nu spune nimic; ascultă-mă, doar un minut.

– Nu ești decât un bătăran! Și Cathy McKinnon? Ce ai făcut cu ea?

– Carole, s-o lăsăm pe Cathy McKinnon, deocamdată.

Ea nu răspunse. Aștepta explicațiile lui. El îi deschise din nou portiera și îi făcu semn să se așeze.

– Urcă, Carole, te rog...

Carole nu-i auzise niciodată această intonație rugătoare. Era pe punctul să se lase înduioșată. Într-o ultimă tresărire de energie, scutură din cap.

– Înapoiază-mi valizele, zise ea ridicând vocea. Înapoiază-mi-le sau fac scandal!

El trânti portiera cu un gest furios.

– Carole, te iubesc mai mult decât orice pe lume și nu-ți voi înapoia valizele.

Ridicase și el tonul, dar vocea lui gravă, sinceră. Inima Carolei porni să bată mai tare.

– Lasă-mă să-ți explic totul, continuă Robert. Nu te vei mișca de aici atâta timp cât nu vei fi ascultat, chiar dacă vei stârni tot universul.

În jurul lor se formase o mică adunare de oameni și cineva striga „ Ura!“ Carole roși până în vârful urechilor.

Robert se apropie de ea, o prinse de mijloc și o duse la mașină. Reuși să deschidă portiera fără să-i dea drumul și o aruncă pe scaun.

– Nu te mai mișca!

Carole, aflată încă sub șocul a ceea ce tocmai auzise, rămase docilă pe scaun, în timp ce el se așeza la volan.

Robert cuplă motorul, făcu să scrâșnească pneurile, frâna, și, aplecându-se, o trase spre el și o sărută apăsat pe buze.

– Te iubesc, Carole. Te iubesc. Și acum, fă-mi plăcerea și pune-ți centura de siguranță!

La aceste cuvinte, trecu în viteză întâi și mașina porni, în aplauzele celor care asistase la scenă.

Robert nu spunea nimic. Avea de făcut față unei circulații aglomerate: era ora când Jamaicanii mergeau la lucru și străzile Kingstonului erau pline de cicliști, de șarate trase de măgari și de vehicule de toate felurile. Carole nu îndrăznea să vorbească, de teamă să nu-i distragă atenția. Își punea, însă, o mulțime de întrebări. Și apoi, exista Cathy McKinnon...

Părăsiseră periferiile Kingstonului și se îndreptau acum spre munți, pe drumul pe care Carole începea să-l cunoască. Circulația era mai puțin densă și Robert păru că se destinde. Venise clipa, acum sau niciodată, să pună lucrurile la punct. La urma urmei, o răpise practic la aeroport, el care pretindea că o iubește.

– Și Cathy McKinnon? întrebă ea fără menajamente.

Robert se întoarse spre ea. Avea o expresie gravă.

– A fost cât pe ce să strici totul, ieri seară. După ce ai venit, prin nu știu ce întâmplare, ai descoperit ceea ce știam deja de

câtva timp. Dar trebuia să tac, ca să-i demasc pe vinovați. Era prea devreme ca să acționez.

– Dar nu voiam decât să te ajut! exclamă ea.

– Ei bine, pe viitor, nu mai fi atât de grăbită! Vorbește mai întâi cu mine! Doamne, nu știu ce ți-aș fi făcut, ieri seară, când a fost pe ce să strici totul dezvăluind ceea ce descoperiseși!

Clătină din cap, îi zâmbi și continuă:

– Carole, ascultă-mă bine. De câtva timp, avem certitudinea că draga de Cathy era acționară la *Ian Scott Associated*, dar nu este suficient să ști că cineva este escroc. Mai trebuie s-o poți *dovedi*.

Carole îl asculta, complet năucită.

– Așteptam niște documente care urmau să-i demaste pe Cathy și pe tatăl ei, continuă Robert. Dar intervenția ta de ieri seară a precipitat puțin lucrurile. În timp ce tu fugeai, am încolțit-o pe Cathy și am obligat-o să mărturisească totul, de față cu martori. Tatăl ei era acolo, firește. Când Cathy, strânsă cu ușa, a cedat, el a încercat să nege, dar era prea târziu. Îl trimisese pe tata deja la procuror, ca să depună o plângere împotriva companiei *Ian Scott Associated*. Cathy și tatăl ei nu aveau voie să părăsească orașul și vor fi inculpați. Poliția engleză l-a arestat pe asociatul lor, la Londra.

Robert opri mașina și se întoarse spre Carole.

– Carole, până când te-am întâlnit, nici o femeie n-a contat în viața mea. Cathy n-a însemnat nimic pentru mine. A existat întotdeauna o rivalitate între noi, chiar când am fost copii. Îndată ce ai sosit la conac, am avut impresia că te cunoșteam dintotdeauna... și totuși, știu atât de puține despre tine!

Ea își dădea seama bine că genul acesta de mărturisire nu era ușor de făcut și asta nu făcu decât să-l iubescă și mai mult.

– Înainte de a cunoaște, mă hotărâsem să te ignor, pentru că detestam acest plan cu hotelul și tu veneai tocmai să te ocupi de el. Dar când te-am văzut, la aeroport, am știut că viața mea se va schimba.

Se întrerupse și îi arătă șanțul de la marginea drumului.

– Nu-ți amintește nimic?

Carole aruncă o privire și nu văzu nimic... apoi zâmbi.

– Micuța măgăriță!

– Da. Era cam în locul acesta... și aici am înțeles că nu erai ca celelalte. O altă femeie ar fi țipat, sau ar fi rămas în mașină, dar nu tu...

– Oh, nu știu. Toate femeile sunt...

El n-o lăsa să termine.

– Este posibil. Dar ți-am spus, Carole, n-am avut timp nicio dată să învăț să cunosc femeile, în afară de Cathy, bineînțeles, dar nu cred că ea este tipică. Nu, Carole, nu știu să le vorbesc femeilor. Dar când Watson mi-a spus că Dino te-a dus la aeroport, am crezut că înnebunesc. Trebuia să te regăsesc și să te aduc înapoi cu orice preț!

Rămase tăcut o clipă, apoi o privi cu un aer grav.

– Carole, nu pot să trăiesc fără tine. Nu mai pot să-mi imaginez conacul fără tine. Vreau să pot ridica ochii, când sunt pe câmp, și să știu că ești acolo sus, pe colină „ Găsește-ți omul tău“, și că tu ești a mea... Carole Ann Todd, vrei să te căsătorești cu mine? adăugă el pe un ton grav.

Carole înțelese atunci că aștepta aceste cuvinte din prima zi.

– Da, murmură ea. Da, Robert Innes, sunt în întregime a ta. Sunt soția ta pentru totdeauna.

Sfârșit

gianninajollys